

www.virtual-project.eu

KASS MORGAN

NEMIRA
YOUNG
ADULT

CEI
100

ÎNTOARCEREA ACASĂ

KASS MORGAN a studiat literatura la Brown University, după care și-a continuat studiile la Oxford. Locuiește în Brooklyn, New York. Lucrează ca editor și printre preferințele ei de lectură se află romanele SF și proza victoriană. Continuarea romanului *Cei 100*, intitulată *Ziua 21*, s-a publicat în anul 2014, iar al treilea volum din serie, *Întoarcerea acasă*, a apărut în 2015. *Cei 100* a fost ecranizat în serialul omonim de mare succes, produs de Warner Bros și CBS Television Studios.

KASS MORGAN

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Titlul original: *HOME COMING* (2015)

Traducere din limba engleză:
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

*Lui Joelle Hobeika, a cărei imaginație aduce
poveștile la viață și transformă visurile nebunești în realitate.*

Și lui Annie Stone, o editoare extraordinară.

1. GLASS

Mâinile lui Glass erau lipicioase de la sângele mamei sale. Își dădu seama de asta lent, ca printr-o ceață, de parcă mâinile aparțineau altcuiva, iar sângele făcea parte dintr-un coșmar. Însă erau mâinile ei și sângele era real.

Își simțea palma dreaptă lipindu-se de brațul scaunului aflat pe primul rând de pe navă. Și simțea cum cineva o strânge tare de mână stângă. Era Luke. Nu îi dăduse drumul de când o trăsesse de lângă trupul mamei și o dusesse la scaunul ei. Degetele lui le strângeau pe ale sale atât de tare, de parcă voia să aspire durerea ce-i pulsa în trup și să o transfere în al său.

Glass încercă să se concentreze pe căldura mâinii lui. Se concentrează pe forța cu care o strângea, pe faptul că nu dădea niciun semn că ar slăbi-o, nici măcar când nava începu să vibreze și să își urmeze traiectoria abruptă spre Pământ.

Cu doar zece minute în urmă, Glass stătuse pe scaun lângă mama ei, gata să înfrunte împreună noua lume. Iar acum, ea nu mai trăia. Fusesse împușcată de un gardian nebun, disperat să prindă un loc pe ultima navă care părăsea Colonia, aflată pe moarte. Închise ochii strâns, încercând să oprească scena care i se derula încontinuu în minte: mama ei prăbușindu-se în liniște. Glass lăsându-se în jos lângă ea, incapabilă să oprească sângerarea, în timp ce mama sa se chinuia să respire și gemea. Îi trase capul în poală și, printre suspine, îi spunea cât de mult o iubește. Vedea cum pata întunecată de pe rochie se întindea, în timp ce viața o părăsea. Vedea cum fața i se stinge imediat după ce auzise acele ultime cuvinte: *Sunt foarte mândră de tine.*

Nu reușea să alunge imaginile, la fel cum nu putea să schimbe realitatea. Mama sa era moartă, iar ea și Luke înaintau prin spațiu, într-o navă care avea să cadă pe Pământ în orice clipă.

Nava hurui puternic și se smuci dintr-o parte în alta. Glass abia observă. Avea vaga senzație că o centură îi intra în coaste, în timp ce corpul urma mișcările navei. Însă durerea provocată de moartea mamei pătrunsese mai adânc decât centura metalică.

Întotdeauna își imaginase suferința ca pe o greutate – asta când se sinchisise să se gândească la ea. Vechea Glass nu pierduse prea mult timp cu suferințele altora. Se schimbă abia după ce murise mama celui mai bun prieten al ei și îl privise pe Wells mișcându-se cumva împleticit, de parcă ar fi cărat o greutate enormă, invizibilă. Dar ea se simțea altfel – scobită, goală, ca și cum toate emoțiile îi fuseseră extrase. Singurul lucru care îi amintea că încă trăia era mâna liniștitoare a lui Luke, care o ținea pe a ei.

Oamenii o împingeau din toate părțile. Fiecare loc era ocupat, iar bărbații, femeile și copiii se îngrămădeau pe fiecare centimetru al navei. Se țineau unii de alții ca să-și găsească echilibrul, deși nimeni nu avea cum să cadă – erau

prea înghesuiți, o masă unduitoare de carne și lacrimi tăcute. Unii șopteau numele celor lăsați în urmă, în timp ce alții clătinau tare din capete, refuzând să accepte că își luaseră rămas-bun de la cei dragi pentru ultima oară.

Singurul care nu părea panicat era bărbatul care stătea imediat în dreapta ei, vicecancelarul Rhodes. Privea drept în față, indiferent sau neafectat de fețele îndurerate din jurul lui. O urmă de indignare acoperi pentru o clipă durerea lui Glass. Tatăl lui Wells, cancelarul, ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință să îi liniștească pe cei din jur. Nu că el ar fi acceptat un loc pe ultima navă, înainte de toate. Dar Glass nu prea era în poziția de a judeca. Singurul motiv pentru care reușise să urce pe navă era că Rhodes, când își forțase urcarea, le luase cu el pe ea și pe mama ei.

O zdruncinătură puternică o izbi pe Glass de scaun, în timp ce nava se clătină dintr-o parte în alta, apoi se înclină cu aproape patruzeci și cinci de grade, înainte să se îndrepte și să plonjeze, întorcându-le stomacurile pe dos. Plânsetul unui copil se auzi peste strigătul colectiv. Câțiva oameni țipară când carcasa metalică a navei începu să cedeze, parcă prinsă în strânsoarea unui pumn uriaș. Un vaiet ascuțit, mecanic se auzi scrâșnind prin cabină, amenințând să le spargă timpanele și acoperind țipetele și suspinele teribile.

Glass apucă brațul scaunului și strânse mâna lui Luke, așteptând valul de frică. Însă nu veni. Știa că ar fi trebuit să se teamă, dar cele întâmplate în ultimele zile o amortiseră. Îi fusese foarte greu să vadă cum căminul ei se destrăma, în timp ce Colonia rămânea fără oxigen. Îi fusese foarte greu să riște să iasă în spațiu fără autorizație, să treacă de pe Walden pe Phoenix, unde aerul era încă respirabil. Când ea, mama ei și Luke reușiseră să urce pe navă, toate întâmplările prin care trecuse păreau să fi avut sens. Dar în clipa aceea, lui Glass nu îi păsa dacă nu mai apuca să vadă Pământul. Mai bine să se sfârșească totul în acel moment decât să fie nevoită să se trezească în fiecare dimineață și să își amintească de moartea mamei sale.

Se uită într-o parte și îl văzu pe Luke privind drept înainte, cu fața ca o mască împietrită. Încerca să fie curajos pentru ea? Sau antrenamentul pentru funcția de gardian îl învățase cum să-și păstreze calmul sub presiune? El merita ceva mai bun. După ce îl făcuse să treacă prin atâtea, asta avea să fie sfârșitul? Scăpaseră de o moarte pe Colonie doar ca să se arunce cu capul înainte spre o altă soartă oribilă? Oamenii n-ar fi trebuit să se întoarcă pe Pământ pentru cel puțin încă un secol, când cercetătorii estimaseră că radiațiile rămase după Cataclism dispăruseră complet. Asta era o întoarcere prematură, un exod disperat care promitea doar nesiguranță.

Glass se uită spre șirul de geamuri mici care mărgineau nava. Nori gri, pufoși acopereau fiecare fereastră. Era ciudat de frumos, se gândea ea, exact când geamurile se crăpară brusc și se împrăștiară prin cabină cioburi de sticlă

fierbinte și metal. Prin ferestrele sparte ieșiră flăcări. Oamenii care stăteau cel mai aproape de geamuri încercau disperați să se ferească, dar nu aveau unde să se adăpostească. Se lăsară pe spate și căzură peste cei aflați acolo. Mirosul de metal încins arse nărilor lui Glass, în timp ce altul o făcu să se înece... Cu o teamă crescândă, își dădu seama că mirosea a carne arsă.

Se împotrivi vitezei navei și întoarse capul să-l vadă pe Luke. Pentru o clipă, Glass nu mai auzi scâncetele, țipetele sau scrâșnetele metalice. Nu reușise să simtă ultima respirație a mamei sale. Vedea doar profilul lui Luke; profilul lui perfect și bărbia puternică, pe care și-o imaginase noapte de noapte, în timpul acelor oribile luni de detenție, când fusese condamnată la moarte și împlinise optsprezece ani.

Fu readusă la realitate de sunetul metalului rupt. Îi vibra prin timpane și prin bărbie, prin oase și prin abdomen. Scrâșni din dinți. Privi îngrozită și neputincioasă cum acoperișul se desprinsese și zbură, de parcă ar fi fost doar o cârpă. Se forță să se întoarcă spre Luke, care închisese ochii și îi strângea mâna cu și mai multă intensitate.

— Te iubesc! zise ea, dar vorbele îi fură înghițite de țipetele din jur.

Brusc, cu un trosnet violent, nava căzu pe Pământ și totul se întunecă.

În depărtare, Glass auzi un geamăt gutural, un sunet plin de o suferință cum nu mai întâlnise niciodată. Încercă să deschidă ochii, dar la cel mai mic efort îi vâjâia capul. Renunță și se lăsă purtată înapoi în beznă. Trecură câteva momente. Sau câteva ore? Din nou, se împotrivi tăcerii confortabile, luptându-se să se trezească. Pentru o milisecundă plăcut amețitoare, nu mai știu unde era. Reuși să se concentreze doar pe valul de mirosuri ciudate. Glass nu crezuse că poți simți atâtea mirosuri deodată: recunoscuse ceva de pe câmpiile solare – locul ei preferat de întâlnire cu Luke –, dar amplificat de o mie de ori. Era dulce, dar nu ca zahărul sau parfumul. Mai profund, mai intens. Fiecare respirație îi surescita creierul, care se chinuia să identifice mirosurile amestecate. Ceva picant. Metalic. Apoi un miros cunoscut îi atrase atenția. Sânge.

Glass deschise ochii. Era într-un spațiu atât de mare, încât nu vedea pereții, iar tavanul transparent, plin de stele părea la o depărtare de multe mile. Încet, își recăpătă cunoștința, iar confuzia făcu loc uimirii. Privea cerul, adevăratul cer, pe Pământ, și era în viață. Însă mirarea ei dură doar câteva clipe, înainte ca un gând să îi sfâșie creierul, iar panica să-i străbată corpul. *Unde e Luke?* Redeveni lucidă și se ridică, ignorând greața și durerea care încercau să o pună jos din nou.

— Luke! strigă și privi agitată într-o parte și în alta, rugându-se să îi vadă silueta familiară, prin grămada de umbre necunoscute.

— Luke!

Corul tot mai puternic de țipete și gemete îi înghiți strigătul. *De ce nu aprinde cineva luminile*, se gândi amețită, înainte să își aducă aminte că era pe Pământ. Stelele ofereau doar un licăr slab, iar lumina lunii era suficientă doar cât să-și dea seama că siluetele întunecate care se mișcau bezmetic și gemeau erau companionii ei de pe navă. Probabil era un coșmar. Nu așa trebuia să arate Pământul. Acela nu era un loc pentru care merita să mori. Îl strigă din nou pe Luke, dar nu primi niciun răspuns.

Glass fu nevoită să se ridice în picioare, dar își simți corpul ciudat de greu, de parcă greutatea invizibilă îi atârnavă de membre. Acolo, simțea altfel gravitația, mai intens sau era rănită? Își duse mâna la fluierul piciorului și tresări. Picioarele îi erau ude. Sângera? Se uită în jos, speriată de ce ar putea vedea. Pantalonii îi erau sfâșiați și pielea zgâriată rău, dar nu avea răni vizibile. Puse mâinile pe podea, nu, pe *pământ*, și trase aer în piept. Stătea în apă, o apă care se întindea în fața ei până departe, pe o distanță incredibil de mare, iar în depărtare se zărea o umbră vagă de copaci. Glass clipi, așteptând ca ochii să se recalibreze și să vadă ceva care să aibă mai multă logică. Însă imaginea nu se schimbă. *Lac*. Cuvântul îi alunecă lent în minte. Stătea pe marginea, pe *malul* unui lac de pe Pământ; ceva care i se păru la fel de supraréalist ca pustiul care o înconjură din toate părțile. Când se întoarse, fu îngrozită: trupuri rănite peste tot. Oameni care plângeau și implorau ajutor. Rămășițe diforme și fumegânde ale câtorva nave care aterizaseră la mai puțin de câțiva metri una de alta. Oameni ce alergau spre rămășițele care încă ardeau mocnit și care purtau siluetele altora pe umeri.

Cine o scosese de acolo? Dacă fusese Luke, unde era acum?

Glass se chinui să se ridice, cu picioarele tremurând. Își încordă genunchii, să nu-i cedeze, și întinse brațele, să-și recapete echilibrul. Stătea în apa rece, iar frigul îi urca prin picioare. Trase aer în piept și simți cum capul i se limpezește ușor, deși membrele continuau să-i tremure. Înaintă ezitant câțiva pași și dădu cu picioarele de niște pietre aflate sub apă. Se uită în jos și inspiră adânc. Lumina lunii era suficientă cât să își dea seama că apa era ușor colorată în roz. Oare poluarea și radiațiile de la Cataclism schimbaseră culoarea apei? Sau era vreo regiune a Pământului unde apa era roz în mod natural? Niciodată nu acordase prea multă atenție lecțiilor de geografie a Pământului, lucru pe care începea să îl regrete tot mai mult, cu fiecare clipă. Însă un strigăt disperat venit dinspre o siluetă întinsă pe jos, în apropiere, îi oferă răspunsul dureros: nu era un efect de lungă durată al radiațiilor, apa era colorată din cauza sângelui.

Se înfioră, apoi se îndreptă spre femeia care strigase. Era căzută pe mal, iar jumătatea de jos a corpului înroșea repede apa. Glass se aplecă și o luă de

mână.

— Nu-ți face griji, o să fii bine, îi zise, sperând că exprimase mai multă siguranță decât simțea.

Ochii femeii erau măriți de teamă și durere.

— L-ai văzut pe Thomas? spuse ea, respirând greu.

— Thomas? repetă Glass, scanând mulțimea de trupuri și rămășițele navelor.

Trebuia să îl găsească pe Luke. Singurul lucru mai îngrozitor decât ideea de a fi pe Pământ era gândul că Luke zăcea pe undeva rănit și singur.

— Fiul meu, Thomas, zise femeia și o strânse mai tare de mână. Eram pe nave diferite. Vecinul meu...

Se opri, trăgând aer în piept.

— Mi-a promis că va avea grijă de el!

— O să-l găsim, spuse Glass și gemu când unghiile femeii îi intrară în piele.

Spera ca prima propoziție pe care o rostise pe Pământ să nu se transforme într-o minciună. Își aminti scena haotică de pe navă, din care abia scăpase: puzderia de oameni care alergaseră să umple puntea de lansare, disperați să prindă un loc și să plece de pe Colonia aflată pe moarte. Părinții înnebuniți care fuseseră despărțiți de copiii lor. Copii cu buzele învinețite, șocați, ce își căutau membrii familiilor, pe care probabil că nu aveau să îi mai vadă vreodată.

Glass reuși să scape abia când femeia strigă de durere și își lăsă mâna să cadă înapoi în apă.

— O să îl caut, zise Glass, cu o voce tremurată, în timp ce se trăgea înapoi. O să-l găsim!

Vina pe care o simțea crescând în stomac aproape că fu suficientă să o oprească, dar știa că trebuia să continue să se miște. Nu putea face nimic ca să aline suferința femeii. Ea nu era medic, ca iubita lui Wells, Clarke. Nici măcar nu era sociabilă, ca Wells sau ca Luke, care mereu știau să spună ce trebuia. Exista o singură persoană pe planetă pe care avea puterea să o ajute și trebuia să o găsească înainte să fie prea târziu.

— Îmi pare rău! șopti ea și se întoarse spre femeia a cărei față era contorsionată de durere. O să mă întorc după tine! Trebuie să găsesc pe... cineva.

Femeia încuviință din cap, cu mandibula încordată, și strânse din ochi, în timp ce lacrimile îi curgeau de sub pleoape. Glass se uită în altă parte și continuă să înainteze. Își îngustă privirea, chinându-se să înțeleagă scena din fața ei. Combinația de întuneric, amețelă, fum și șocul creat de prezența pe Pământ părea să transforme totul în ceață. Navele aterizaseră pe malul lacului și se transformaseră în grămezi de rămășițe care ardeau mocnit. În depărtare,

abia zărea linia copacilor, dar era prea distrasă să le arunce mai mult de-o privire fugară. La ce bun copacii sau chiar florile, dacă Luke nu era acolo, să le vadă împreună?

Privirea îi fugea de la un supraviețuitor rănit și amețit la altul. Un bătrân stătea pe o bucată mare de metal desprinsă din navă, cu capul în mâini. Un băiat cu fața însângerată era singur, la doar câțiva metri de o grămadă de cabluri din care ieșeau scânteii. Indiferent față de pericol, se ridică, privind impasibil cerul, de parcă ar fi căutat o cale de întoarcere acasă.

Peste tot în jur zăreai trupurile rănite ale morților. Oameni care încă mai aveau pe buze umbra vreunui rămas-bun sfâșietor, oameni care nici nu apucaseră să zărească cerul albastru pentru care sacrificaseră totul. Le-ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas acolo, să își dea ultima suflare înconjuțați de prieteni și de familii, în loc să fie lăsați pe Pământ, singuri.

Încă nesigură pe picioare, Glass se împletici spre cele mai apropiate siluete întinse pe jos, rugându-se din tot sufletul ca niciuna dintre fețele lipsite de viață să nu aibă bărbia hotărâtă a lui Luke, nasul lui îngust sau părul lui blond ondulat. Oftă, cu o ușurare dulce-amară, în timp ce se uită la prima persoană. Nu era Luke. Cu groază și speranță, în egală măsură, înaintă spre următorul trup. Și spre următorul. Își ținu respirația când rostogoli corpurile pe spate sau când împinse bucăți metalice grele de peste ele. Cu fiecare străin însângerat, expira ușurată și își permitea să creadă că Luke era în viață.

— Ești bine?

Surprinsă, Glass întoarse capul într-o parte, căutând vocea. Un bărbat cu o tăietură adâncă deasupra ochiului stâng o privea nedumerit.

— Da, sunt bine, zise ea automat.

— Sigur? Șocul poate cauza trupului lucruri nebunești.

— Sunt bine. Îl caut...

Vocea i se stinse, incapabilă să pună în cuvinte amestecul de panică și speranță din sufletul ei. Bărbatul aprobă.

— Bun. Eu am verificat deja zona asta, dar dacă găsești vreun supraviețuitor care mi-a scăpat, doar strigă. Adunăm răniții acolo.

Arătă cu degetul în beznă. În depărtare, Glass desluși siluete aplecate deasupra altor siluete întinse pe jos.

— E o femeie acolo, lângă apă. Cred că e rănită.

— Bine, o să mergem după ea.

Bărbatul făcu semn cuiva pe care Glass nu reuși să îl vadă, apoi o luă la fugă. Simți ciudata pornire de a striga după el și să îi spună că era mai bine să îl caute întâi pe Thomas. Era sigură că femeia ar fi preferat să sângereze în apă decât să înfrunte o viață pe Pământ fără singura persoană pentru care merita să trăiască. Dar bărbatul dispăruse deja.

Glass trase aer în piept și se îndemnă să înainteze, însă picioarele ei nu mai păreau conectate la creier. Dacă Luke ar fi fost nevătămat, nu ar fi găsit-o până acum? Faptul că nu îi auzise vocea profundă strigându-i numele prin vacarm însemna că, în cel mai bun caz, zăcea pe undeva, prea rănit ca să se poată mișca. Și în cel mai rău caz...

Încercă să alunge gândurile sinistre, dar parcă ar fi încercat să scape de o umbră. Nimic nu putea să alunge bezna din mintea sa. Ar fi fost inimaginabil de nemilos să îl piardă pe Luke, la doar câteva ore după ce se regăsiseră. Nu putea să treacă prin asta din nou, nu după ce se întâmplase cu mama ei. Nu. Își înghiți un suspin, se sprijini pe călcâie și privi în jur. Acum era mai multă lumină. Unii supraviețuitori folosiseră bucăți arzânde din rămășițele navelor și improvizaseră torțe, dar lumina care clipea nu era prea liniștitoare. Oriunde se uita, Glass vedea trupuri mutilate și fețe panicate care ieșeau din umbre.

Copacii păreau mai aproape. Zărea scoarța, crengile răsucite, coroana de frunze. După ce toată viața privise un singur copac, era uimitor să vadă atât de mulți laolaltă, de parcă ai fi cotit și ai fi dat nas în nas cu o duzină de clone ale celui mai bun prieten al tău. Se întoarse să se uite la un copac anume și tresări. Un băiat cu păr buclat era prăbușit lângă el. Un băiat în uniformă de gardian.

— Luke! strigă ea și o zbughi spre el.

În timp ce se apropia, văzu că avea ochii închiși. Era inconștient sau...

— *Luke!* strigă din nou, înainte să prindă gândul viață.

Glass își simți ambele picioare moi și electrizate, ca un cadavru reanimat. Încercă să se grăbească, dar pământul părea să o tragă în jos. Chiar și de la distanță, își dădu seama: era Luke. Avea ochii închiși, corpul îi era moale, dar respira. *Era în viață.* Căzu în genunchi și se abținu să se arunce peste el. Nu voia să îl mai rănească în vreun fel.

— Luke, șopti ea, mă auzi?

Era palid, iar deasupra ochilor avea o rană adâncă, din care i se prelingea sânge pe nas. Glass își trase mână peste mână și apăsă rana. Luke gemu ușor, dar nu se mișcă. Apăsă un pic mai tare, sperând să oprească sângerarea, și se uită în jos, să-i treacă în revistă restul corpului. Încheietura stângă era vânătă și umflată, dar în afară de asta părea în regulă. Lacrimi de ușurare și recunoștință îi țâșniră din ochi și le lăsă să îi curgă pe obraji. După câteva minute, își trase mână și examinează din nou rana. Părea că sângerarea se opri. Îi puse o mână pe piept.

— Luke, zise ea blând.

Își trecu degetele ușor peste clavicula lui.

— Luke! Sunt eu. Trezește-te!

Luke se mișcă la auzul vocii, iar Glass lăasă să îi scape un sunet care era și răs, și suspin. El gemu, pleoapele îi fluturară, apoi se închiseră la loc.

— Luke, trezește-te! repetă ea, apoi își duse gura la urechea lui, cum obișnuia să facă dimineața, când el risca să nu ajungă la timp la lucru. O să întârzii, zise ea și zâmbi.

Ochii lui se deschiseră din nou, încet, și o fixară. Încercă să vorbească, dar nu ieși niciun sunet. În schimb, îi zâmbi.

— Hei! zise Glass, simțind cum teama și suferința dispar pentru o clipă. E în regulă. Ești bine. Suntem aici, Luke. Am reușit! Bine ai venit pe Pământ!

2. WELLS

— Pari obosit, zise Sasha, înclinând capul, astfel încât părul ei lung i se răsfiră pe umăr. De ce nu te culci?

— Prefer să stau aici, cu tine.

Wells își reprimă un căscat, transformându-l în zâmbet. De câte ori se uita la Sasha, observa ceva ce îl făcea să zâmbească. Felul în care ochii ei verzi luceau în lumina focului. Felul în care bruma de pistrui de pe pomeții săi înalți îi păreau la fel de fascinanți precum i se păreau ei constelațiile noaptea. Le privea chiar în clipa aceea, cu bărbia ridicată.

— Nu pot să cred că tu *ai trăit* acolo, sus, zise ea încet, înainte să coboare privirea spre ochii lui. Nu ți-e dor? Să fii înconjurat de stele?

— E mai frumos aici, jos.

Ridică mâna, îi puse un deget pe obraz, apoi îl trecu blând de la un pistrui la altul.

— Aș putea să îți privesc chipul toată noaptea. Nu puteam să fac asta cu Big Dipper.

— Aș fi surprinsă dacă vei rezista încă cinci minute. Abia îți mai ții ochii deschiși.

— A fost o zi lungă.

Sasha ridică o sprânceană, iar Wells zâmbi. Amândoi știau că era puțin spus. În ultimele ore, Wells fusese dat afară din tabără, pentru că o ajutase pe Sasha – fosta prizonieră a celor o sută – să fugă. Asta fusese înainte să dea peste Clarke și Bellamy, care tocmai o salvaseră pe Octavia, sora lui Bellamy, dovedind astfel că oamenii Sashei, pământenii, nu erau dușmanii care păreau. Chiar și numai asta ar fi fost dificil de explicat celor din tabără, mulți simțindu-se încă nesiguri în preajma Sashei. Însă acela era doar începutul. În aceeași seară, Bellamy și Wells făcuseră o descoperire șocantă. Deși Wells, fiul cancelarului, crescuse ca un privilegiat pe Phoenix, în timp ce Bellamy, un orfan, abia își dusesese zilele pe Walden, de fapt, erau pe jumătate frați.

Era prea mult. Și, cu toate că Wells era destul de fericit, șocul și confuzia îl împiedicau să asimileze complet vestea. Asta, plus faptul că nu mai dormise ca lumea o noapte întreagă, de-o veșnicie. În ultimele săptămâni, devenise adevăratul lider al taberei. Nu era o poziție pe care și-o dorise, dar pregătirea lui de ofițer, combinată cu fascinația de-o viață pentru Pământ îi confereau anumite calități pentru asta. Totuși, în timp ce se bucura că putea să ajute și era recunoscut pentru încrederea acordată de grup, poziția venea cu o responsabilitate enormă.

— Poate că o să mă odihnesc un minut, zise el și își lăsă coatele pe pământ, apoi se întinse, cu capul în poala Sashei.

Deși cei doi stăteau separați de grupul adunat în jurul focului, trosnetul flăcărilor nu acoperea complet sunetul discuțiilor tipice de seară. Era doar o chestiune de timp, până când vreunul avea să apară să se plângă că altul i-a luat patul sau să îl cheme pe Wells să rezolve o dispută legată de cine era de serviciu la aducerea apei, sau să întrebe cum să folosească resturile de la vânatul din ziua respectivă.

Wells oftă când Sasha își trecu degetele prin părul lui și, pentru o clipă, uită de tot, cu excepția căldurii pielii ei. Uită de săptămâna teribilă care tocmai se încheia, de violența la care asistaseră. Uită de trupul lui Priya. Uită că tatăl lui fusese împușcat sub ochii săi, în timpul unei încăierări cu Bellamy, care fusese disperat să urce pe navă cu sora lui. Uită de focul care nimicise prima lor tabără și o omorâse pe Thalia, prietena lui Clarke; o tragedie care distrusese și ce mai rămăsese din povestea sa cu Clarke.

Poate că el și Sasha puteau petrece toată noaptea afară, în luminiș. Era singurul fel în care aveau parte de vreo intimitate. Zâmbi la ideea aceea și simți cum se cufundă mai adânc în somn.

— Ce dracu’?

Mâna Sashei se opri deodată, iar în voce simți o notă de neliniște.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Wells și deschise ochii. E totul în regulă?

Se ridică în fund și își trecu repede privirea prin luminiș. Cei mai mulți dintre cei o sută erau încă adunați în grupuri în jurul focului, vorbind încet. Apoi privirea lui căzu pe Clarke și, cu toate că era ghemuită lângă Bellamy, își dădu seama că era atentă la altceva. Deși sentimentele lui foarte puternice pentru ea se transformaseră în ceva comparabil cu prietenia, încă reușea să o citească, de parcă era o tabletă. Îi cunoștea fiecare expresie: felul în care își țuguia buzele de concentrare, când studia o procedură medicală sau felul în care ochii practic îi sclipeau, când vorbea despre vreuna dintre pasiunile ei ciudate, cum ar fi clasificarea biologică sau fizica teoretică. În clipa aceea, sprâncenele i se împreunaseră de îngrijorare, iar capul îi era lăsat pe spate și calcula ceva, cu privirea ridicată spre cer. Și capul lui Bellamy era lăsat pe spate și se uita în sus, cu fața împietrită. Se întoarse și îi șopti ceva la ureche lui Clarke, un gest intim, care altădată i-ar fi făcut stomacul să se strângă lui Wells, dar acum îl umplu doar de teamă.

Wells privi în sus, dar nu văzu nimic neobișnuit. Doar stele. Sasha încă privea cerul.

— Ce e? Întrebă Wells și își puse mâna pe spatele ei.

— Uite!

Vocea Sashei se încordă, când arătă drept în sus, în noapte, mult deasupra barăcii-infirmeriei și a copacilor care înconjurau luminișul. Ea cunoștea cerul de acolo la fel de bine cum el cunoștea stelele de aproape. Născută pe Pământ,

privise în sus toată viața, în timp ce el privise în jos. Wells îi urmă degetul și văzu: o lumină care se mișca repede, coborând spre Pământ. Spre ei. Chiar în spatele său mai era una, apoi încă două. Împreună, arătau ca o ploaie de meteori, deasupra unui grup pașnic adunat în jurul unui foc de tabără.

Wells trase adânc aer în piept, iar corpul i se încordă.

— Nave, zise el încet. Vin jos! Toate!

Simți corpul Sashei cum se încordează lângă al său. Își puse brațul în jurul umerilor ei, o trase aproape și, timp de un minut, priviră în liniște navele care coborau, respirând la unison.

— Crezi... crezi că tatăl tău e în vreuna dintre ele? Întrebă Sasha, evident, încercând să pară mai plină de speranță decât era.

Deși pământenii căzuseră de acord să împartă planeta cu o sută de delincvenți minori în exil, Wells știa că înfruntarea întregii populații de pe Colonie era cu totul altă poveste.

Rămase tăcut, în timp ce speranța și teama se luptau pentru supremație, în creierul lui deja surmenat. Exista șansa ca rana tatălui său să nu fi fost atât de serioasă cum păruse, să se fi vindecat complet și să fie în drum spre Pământ. Dar exista și varianta ca el să se lupte pentru viață în centrul medical sau, mai rău, deja să plutească inert și tăcut printre stele. Ce va face dacă tatăl lui nu va debarca de pe vreuna dintre nave? Cum va putea merge mai departe, știind că niciodată nu va primi iertarea cancelarului pentru oribilele infracțiuni comise pe Colonie?

Wells se răsuci își mută privirea spre foc. Clarke se întorsese spre el, iar privirile lor se întâlniră, lucru care îl umplu de un val de recunoștință. Nu era nevoie să-și spună niciun cuvânt. Ea îi înțelegea amestecul de ușurare și teamă. Știa cât de mult riscase să câștige sau să piardă, când se deschisese rășile.

— Va fi mândru de tine, zise Sasha și îl strânse de mână.

În ciuda neliniștii, Wells simți cum fața i se destinde într-un zâmbet. Sasha înțelesese și ea. Deși nu îl întâlneau pe cancelar, deși nu fusese martoră a relației lor complicate, știa cum era să crești cu un părinte responsabil de binele unei comunități. Iar în cazul lui Wells, responsabil de toți supraviețuitorii rasei umane. Tatăl Sashei era liderul pământenilor, la fel cum tatăl lui Wells fusese cel al coloniștilor. Ea știa ce înseamnă să porți povara unei astfel de datorii. Sasha înțelegea că a fi lider însemna atât onoare, cât și sacrificiu.

Wells se uită în jurul focului, la fețele slabe, extenuate ale celor aproape o sută de adolescenți care supraviețuiseră primelor săptămâni traumatizante pe Pământ. În mod normal, imaginea l-ar fi umplut de îngrijorare, gândindu-se la alimente și la alte provizii care scădeau rapid, dar de data aceea simți

doar ușurare. Ușurare și mândrie. Reușiseră. În ciuda greutăților, *supraviețuiseră*, iar acum ajutorul era pe drum. Chiar dacă tatăl lui nu era pe vremea dintre nave, vor fi cantități uriașe de rații, unelte, medicamente, tot ce aveau nevoie ca să se descurce în iarna care venea, dar și după aceea. Abia aștepta să observe expresiile de pe fețele nou-veniților, când vor vedea câte reușiseră cei o sută. Categorie, făcuseră unele greșeli și suferiseră pierderi teribile – Asher și Priya, aproape că și Octavia –, dar avuseseră și reușite.

Wells întoarse capul și o văzu pe Sasha privindu-l îngrijorată. Zâmbi și, înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, își băgă degetele în părul său lucios și își lipi buzele de ale ei. Ea păru surprinsă la început, dar în scurt timp se relaxă și îi răspunse la sărut. Pentru o clipă, își sprijini fruntea de a ei – adunându-și gândurile –, apoi se ridică. Era timpul să le spună celorlalți.

Aruncă o privire scurtă spre Clarke, cerându-i tăcut consimțământul. Ea își strânse buzele și se întoarse scurt spre Bellamy, înainte să întâlnească privirea lui Wells și să aprobe din cap.

Wells își dresă vocea, lucru care atrase atenția câtorva, dar nu a multora.

— Mă aude cineva? întrebă el și ridică vocea, să se facă auzit peste murmure și peste trosnetele flăcărilor.

La câțiva metri distanță, Graham rânji spre unul dintre prietenii lui arcadieni. Când aterizaseră pe Pământ, el fusese cel care încercase să-i convingă pe ceilalți că fiul cancelarului fusese trimis acolo ca spion. Și, cu toate că cei mai mulți îi rămăseseră fideli lui Wells, Graham nu își pierduse toată puterea. Încă exista o parte importantă din tabără care se temea de el, mai mult decât se încredea în Wells.

Lila, o waldenită drăguță, care se lingusea pe lângă Graham, îi șopti ceva, apoi chicoti tare, când el îi răspunse tot șoptit.

— Vreți să tăceți? izbucni Octavia și le aruncă o privire încruntată. Wells încearcă să vorbească.

Lila se uită urât la Octavia și mormăi ceva în barbă, dar Graham nu păru foarte amuzat. Poate pentru că Octavia petrecuse mai puțin timp decât ceilalți în tabără, dar era una dintre cei care nu păreau intimidăți de Graham și era dispusă să îl înfrunte.

— Ce se întâmplă, Wells? întrebă Eric.

Arcadianul înalt, cu față serioasă, îl ținea de mână pe iubitul lui, Felix, care își revenise recent dintr-o boală misterioasă. Deși rezervat din fire, ușurarea lui Eric învinsese temporar reținerea lui. Wells nu îl văzuse să dea drumul mâinii lui Felix toată ziua.

Zâmbi. În scurt timp, nu vor trebui să își facă griji în legătură cu bolile ciudate. Erau medici adevărați pe navele acelea. Medici cu mai multe medicamente decât fuseseră pe Pământ de secole.

— Am reușit, zise Wells, incapabil să-și ascundă entuziasmul. Am rezistat suficient de mult, încât să dovedim că Pământul e locuibil, iar ceilalți sunt în drum spre noi.

Arată spre cer, cu un zâmbet. Duzini de capete se înălțară, cu flăcările licărind pe chipurile lor. Un cor de ovații și strigăte – și câteva înjurături – răsunară în luminiș, când toți săriră în picioare. Navele erau destul de jos acum, coborau rapid și prindeau viteză, pe măsură ce se apropiau.

— Vine mama! zise o tânără pe nume Molly, legănându-se dintr-o parte în alta. Mi-a promis că va urca prima pe navă.

Două fete de pe Walden se strânseseră una în alta și începură să chițăie, în timp ce Antonio, un waldenit bucuros de obicei, care fusese tăcut în ultimele zile, începu să mormăie ca pentru el:

— Am reușit... am reușit...

— Amintiți-vă ce v-a spus tatăl meu, zise Wells, strigând peste vacarm. Despre infracțiunile noastre, care vor fi iertate. Din acest moment, suntem din nou cetățeni obișnuiți.

Se opri, apoi zâmbi:

— De fapt, nu este complet adevărat. Nu suntem cetățeni obișnuiți, suntem eroi!

Se auziră câteva aplauze, dar fură repede acoperite de un scrâșnet ascuțit, care umplu brusc aerul. Părea să vină chiar din cer și creșcu în volum, devenind asurzitor, obligându-i pe toți să-și acopere urechile.

— Sunt pe cale să aterizeze! strigă Felix.

— Unde? întrebă o fată.

Era imposibil de spus, dar era evident că navele veneau rapid, fără ca apropierea lor să poată fi controlată. Wells privi șocat, neputincios cum prima navă trecu exact peste ei, la doar câțiva kilometri deasupra, atât de jos, încât o ploaie de resturi arzânde pârlă vârfurile celor mai înalți copaci.

Wells înjură în barbă. Dacă pomii luau foc, nu mai conta cine era pe navele acelea; aveau să fie morți cu toții, până dimineață.

— Super! zise Bellamy suficient de tare, încât să fie auzit peste vacarm. Noi ne riscăm viețile să dovedim că Pământul e sigur, și ei vin să-i dea foc.

Vocea lui avea obișnuitul ton nepăsător, zeflemitor, dar Wells își dădu seama că Bellamy era speriat. Spre deosebire de ceilalți, el urcase cu forța pe navă și îl împușcase pe cancelar. Nu se știa dacă Bellamy va fi iertat sau dacă gardienii aveau ordin să îl împuște imediat.

În timp ce nava trecea pe lângă luminiș, Wells zări ce scria pe o parte a ei – Trillion Galactic, firma care făcuse navele, cu mulți ani în urmă. Stomacul lui se răsuci, când își dădu seama că nava zbura pe-o parte, la un unghi de patruzeci și cinci de grade față de sol. Cum o fi fost pentru cei dinăuntru?

Trecu peste luminiș, dispăru dincolo de vârfurile copacilor înalți și își continuă coborârea, în afara razei lor vizuale.

Wells își ținu respirația, așteptând. După un moment chinuitor, zări o sclipire de lumină și se auzi o explozie, de dincolo de copaci. Era la cel puțin câțiva kilometri de tabăra lor, dar părea la fel de strălucitoare ca o explozie solară. O milisecundă mai târziu, veni și sunetul întârziat al prăbușirii, un tunet care acoperi orice alt zgomot. Înainte ca vreunul dintre ei să poată procesa ceea ce tocmai văzuseră, a doua navă trecu direct pe deasupra lor și ateriză în același mod catastrofal, cu și mai mult zgomot. O a treia navă urmă.

Fiecare prăbușire zdruncină pământul, trimițându-i lui Wells vibrații violente prin picioare și în stomac. Asta se întâmplase când se prăbușise nava lor? Aterizarea fusese și ea groaznică, câțiva oameni chiar muriseră. Zgomotele îngrozitoare încetară deodată. În timp ce Pământul redevenea tăcut, flăcările se înălțau spre cer, colorând întunericul, iar fumul începea să se unduiască. Wells se întoarse dinspre copaci, spre ceilalți. Fețele lor, luminate de portocaliul de deasupra, exprimau aceeași întrebare care se învârtea în mintea sa: *O fi supraviețuit cineva?*

— Trebuie să mergem la ei, zise Eric hotărât, ridicând vocea, să se facă auzit peste corul de murmure agitate.

— Cum o să-i găsim? întrebă Molly, tremurând.

Wells știa că ea ura să umble prin pădure, mai ales noaptea.

— Posibil să fi aterizat în apropiere de lac, zise Wells, frecându-și degetele de tâmpă, în cercuri. Dar pot fi mult mai departe.

Dacă o fi supraviețuit cineva, se gândi. Nu era nevoie să o spună cu voce tare. Toți se gândeau la același lucru. Wells se întoarse din nou în direcția unde se prăbușiseră. Flăcările care se înălțau peste copaci se estompau și se retrăgeau.

— Mai bine ne-am mișca! Odată focul stins, nu o să mai avem cum să-i găsim în beznă.

— Wells, murmură Sasha și îi puse o mână pe umăr, poate că ar trebui să așteptăm până dimineață. E periculos!

Wells ezită. Sasha avea dreptate în privința pericolului. Exista o facțiune violentă a pământenilor, care se răzvrătiseră împotriva tatălui ei, iar acum rățăceau prin pădurile dintre Mount Weather și tabăra celor o sută. Ei erau cei care o răpiseră pe Octavia și care îi ucisese pe Asher și pe Priya. Dar nu suporta gândul că existau coloniști răniți și speriați care așteptau ajutorul lor.

— Nu o să mergem toți, se adresă Wells grupului. Am nevoie doar de câțiva voluntari, care să ia proviziile de urgență și să-i conducă pe ceilalți înapoi în tabără.

Se uită în jur, prin luminișul pe care se străduiseră atât de mult să îl

transforme într-un cămin, și simți un val de mândrie. Octavia înaintă câțiva pași spre el, astfel că stătea în mijlocul cercului. Avea doar paisprezece ani, dar, spre deosebire de alți membri mai tineri ai grupului, nu se temea să vorbească.

— Eu propun să-i lăsăm să găsească singuri drumul, zise ea, ridicând bărbia sfidător. Sau, și mai bine, pot sta acolo unde sunt. Ei ne-au condamnat la moarte, când ne-au trimis aici. De ce să ne riscăm viețile ca să îi salvăm?

Un murmur de aprobare se auzi prin mulțime. Octavia aruncă o privire scurtă spre fratele ei, poate în căutarea susținerii, dar când Wells se uită la Bellamy, văzu că expresia lui era ciudat de impenetrabilă.

— Glumești? Întrebă Felix, privind-o pe Octavia cu stupoare.

Vocea îi era încă slăbită, după boală, dar îngrijorarea era evidentă.

— Dacă există și cea mai mică șansă ca părinții mei să fie acolo, trebuie să încerc să-i găsesc. În noaptea asta!

Se apropie de Eric, care îi puse un braț în jurul umerilor și îl strânse.

— Iar eu merg cu el, zise Eric.

Wells scană grupul, după Clarke și Bellamy. Îi întâlniră privirea, apoi Clarke îl luă de mână pe Bellamy și se îndreptară grăbiți spre marginea exterioară a cercului, unde stătea Wells.

— Ar trebui să merg și eu, spuse Clarke încet. Probabil că există răniți care au nevoie de ajutorul meu.

Wells se uită la Bellamy, așteptând să obiecteze în privința riscului. Dar era încordat și tăcut, privind în beznă, dincolo de el. Poate știa că era inutil să te pui cu Clarke, atunci când își băga ceva în cap.

— Bine, zise Wells. Să ne pregătim. Unii dintre voi trebuie să rămână aici, să aranjeze tabăra pentru nou-veniți.

Clarke alergă la baraca-infirmierie, după provizii medicale, în timp ce Wells alese oameni care să ducă apă și păături.

— Eric, găsește ceva de mâncare, orice!

În timp ce echipa lui se pregătea, Wells se întoarse la Sasha, care încă stătea lângă el, cu buzele strânse de concentrare.

— Ar trebui să luăm ceva care poate fi folosit drept targă, zise ea și aruncă o privire prin luminiș. E posibil să fie oameni care nu pot merge.

Porni spre cortul cu provizii, fără să aștepte răspunsul lui Wells. El o luă la fugă după ea.

— Bună idee, spuse, potrivindu-și pașii cu ritmul ei rapid. Dar nu cred că e o idee bună ca tu să vii cu noi.

Sasha se opri brusc.

— Ce vrei să spui? Nimeni nu cunoaște locul mai bine ca mine. Dacă e cineva care vă poate duce acolo și înapoi în siguranță, aceea sunt eu.

Wells oftă. Avea dreptate, desigur, dar gândul că Sasha ar da ochii cu sute de coloniști – și, foarte probabil, mulți gardieni înarmați, care habar n-aveau că existau pământeni – îl făcea să simtă un fior de groază. Își aminti șocul și nedumerirea care îl năpădiseră când o văzuse prima dată – parcă tot ce știuse despre univers fusese dat peste cap. Categorie, nu avusese încredere în ea la început, iar grupului îi luase și mai mult până să creadă că spunea adevărul, și anume că aparținea unei comunități pașnice care locuia pe Pământ.

Wells se foia de pe un picior pe altul, privind ochii migdalați ai Sashei, care deja erau plini de sfidare. Era frumoasă și nicidecum fragilă. Dovedise cât de bine putea să aibă grijă de ea și nu avea nevoie de el să o protejeze. Însă toată puterea și inteligența din lume nu vor putea opri glonțul unui gardian panicat.

— Pur și simplu, nu vreau să fii rănită, zise el și o apucă de mână. Ei cred că planeta e pustie. Acum nu e momentul potrivit să afle despre pământeni. Nu când sunt dezorientați și speriați. Gardienii ar putea face o prostie.

— Dar eu o să-i *ajut*, zise Sasha, cu un amestec de răbdare și nedumerire în voce. O să fie clar că nu sunt un dușman!

Wells tăcu, gândindu-se la toate patrulele pe care le executase în timpul pregătirii sale ca ofițer. La oamenii care fuseseră arestați pentru infracțiuni minore, precum stingerea cu cinci minute mai târziu sau pătrunderea accidentală într-o zonă restricționată. Știa că ordinea strictă fusese absolut necesară pe navă, iar gardienilor le va fi greu să renunțe la obiceiul ca mai întâi să tragă, și abia apoi să pună întrebări.

— Ceea ce trebuie să înțelegi despre oamenii mei...

Ea îl întrerupse, îi puse mâinile pe umeri, se ridică pe vârfuri și îi închise gura cu un sărut.

— Oamenii tăi sunt oamenii mei acum.

— Sper că exact așa vor cita în cărțile de istorie, zise el zâmbind.

— Credeam că *tu* vrei să scrii cartea asta, spuse ea, pe un ton care presupuse că era echivalentul pământean al superiorității. *O relatare la prima mână a întoarcerii omului pe Pământ*. Sună foarte bine, doar că, știți, unii nici nu au plecat.

— Ai grijă sau o să-mi arog unele libertăți artistice, dacă tot o descrii așa.

— Ce? O să scrii că eram oribil de urâtă? De parcă îmi pasă!

Wells îi aranjă după ureche o șuviță de păr.

— O să scriu că erai atât de frumoasă, încât m-ai determinat să fac niște lucruri ridicole, nesăbuite.

Sasha zâmbi și, pentru o clipă, toate gândurile dispărură din mintea lui Wells, cu excepția ideii că își dorea foarte mult să o sărute din nou. Apoi visarea le fu întreruptă de voci care strigau din beznă.

— Wells? Suntem gata!

Mirosul amărui de fum de la locul prăbușirii începea să pătrundă printre copaci și să le umple nărilor.

— Bine, îi zise Sashei ferm. Să mergem!

3. CLARKE

Clarke se holba la nava prăbușită, chinuindu-se să vadă prin beznă și așteptând inevitabilul moment când pregătirea ei medicală va ieși la suprafață și instinctele îi vor anestezia panica. Dar, în timp ce se plimba pe marginea întinderii de grohotiș și înțelegea ce se întâmplase, simți doar groază. Era mult mai rău decât atunci când aterizaseră ei. Din ce vedea, trei nave se izbiseră de pământ la doar câțiva metri depărtare. Era uimitor că nu căzuseră una peste alta. Carcasele metalice ieșeau din pământ la marginea apei, înălțându-se mult deasupra suprafeței lacului. Trupuri nemișcate erau risipite peste tot. Focurile se stinseseră, dar duhoarea de metal ars încă plutea în aer.

Mai îngrijorător decât priveliștea trupurilor era numărul tot mai mare al răniților. După estimarea rapidă a lui Clarke, erau cam trei sute cincizeci de supraviețuitori, cu răni diverse.

— Sfinte...

Vocea lui Wells se stinse lângă ea. Dar în câteva clipe expresia lui deveni hotărâtă.

— Bun, zise el și trase aer în piept. De unde începem?

Creierul lui Clarke își reveni și un calm familiar o cuprinse, în timp ce-i tria în gând pe oamenii din raza ei vizuală, sortându-i pe cei cu membre mutilate de cei care stăteau în fund, începând cu copiii, apoi cu adulții.

Vor reuși. Ea va reuși. Fiecare navă trebuia să fie plină cu provizii medicale. Avea mult mai mult de muncit acum și învățase o grămadă de lucruri în ultimele săptămâni. În plus, trebuia să fie cel puțin un medic adevărat printre pasageri sau chiar doi. Spera doar să fi supraviețuit. Scânci, când un val de durere îi trecu prin piept. Avea nevoie de părinții ei mai mult ca niciodată, dar nu era mai aproape de găsirea lor decât fusese când părăsise tabăra, cu două zile în urmă.

— Începeți prin a-i separa în grupuri, îi zise lui Wells, Sashei și celorlalți membri ai echipajului de salvare. Lăsați-i pe cei grav răniți acolo unde sunt și conduceți-i spre luminii pe cei care pot merge.

— Dar cei care nu sunt niciuna, nici alta? Întrebă Eric. Să-i lăsăm acolo, să se odihnească sau să îi luăm?

— Toți trebuie luați, cât se poate de repede, spuse Wells, înaintea lui Clarke. Navele pot exploda în orice clipă. O să ne împărțim în două echipe. Una începe din stânga, una din dreapta.

Clarke aprobă, împărți bandaje și alte obiecte sanitare, apoi se îndreptă spre centrul zonei. Păși peste grămezi de metal distorsionat și cioburi de fibră de sticlă, apoi îngenunche lângă un băiețel a cărui piele închisă la culoare era

acoperită cu cenușă. Stătea cu genunchii strânși la piept și privea drept în față, cu ochii mari, scâncind.

— Hei! zise Clarke și îi puse o mână pe umăr. Eu sunt Clarke, pe tine cum te cheamă?

Nu răspunse. Nu dădea niciun semn că ar fi auzit-o sau că i-ar fi simțit atingerea.

— Știu că ești speriat. Dar totul o să fie bine. O să îți placă aici, îți promit!

Se ridică și îi făcu semn lui Eric, care veni alergând.

— E bine, dar e în stare de șoc. Poți să găsești pe cineva care să aibă grijă de el?

Eric aprobă, îl luă pe băiețel în brațe și plecă repede. Spre stânga, Clarke îl văzu pe Wells cum o încuraja pe o femeie de vârstă mijlocie. O ajută să se ridice în picioare și o conduse spre Sasha, care se pregătea să ducă în tabără primul grup de supraviețuitori. Un fior de gheață îi străbătu spatele, în clipa în care văzu un tânăr în uniformă de gardian în mijlocul lor. Bellamy promisese să stea deoparte, deocamdată, dar nu avea să dureze mult până să intre în vreun conflict. Dacă i se întâmpla ceva, cât era plecată?

— Clarke!

Se întoarse și îl văzu pe Felix că îi face semn.

— Avem nevoie de ajutorul tău aici.

Se grăbi spre el și îl găsi îngenunchiat lângă o tânără cu păr blond lung și ondulat. Felix încercase să îi bandajeze brațul, dar sângele udase deja materialul.

— Nu se oprește, șopti el, palid. Trebuie să faci ceva!

— Mă ocup eu. Tu continuă.

Desfăcu bandajul și evaluă rana.

— O să mor? șopti răgușit tânăra.

Clarke scutură din cap și zâmbi.

— Nu! Nici vorbă să permit așa ceva. Nu înainte să explorezi Pământul!

Umblă în trusa ei și scoase antisepticul, rugându-se să găsească mai mult la locul prăbușirii. Aproape că nu mai aveau.

— Ghici ce am văzut zilele trecute, zise ea, încercând să-i distragă atenția, în timp ce se pregătea să-i coasă tăietura adâncă de pe braț. Un iepure adevărat!

— Serios?

Fata întoarse capul într-o parte, de parcă se aștepta să vadă unul sărind din spatele unei grămezi de resturi de navă. Zece minute mai târziu, era condusă de acolo de Wells, lăsând-o pe Clarke să se ocupe de cei grav răniți. Era tulburător să vadă atâția oameni suferind, dar concentrarea de care era nevoie îi oferea o binevenită distragere de la gândurile ei. Clarke petrecuse

ultimele câteva zile ca printr-o ceață, fiecare întâmplare sau descoperire dovedindu-se mai derutantă decât cea dinainte. Se întorsese împreună cu Bellamy, care găsisese cumva o cale să o ierte pentru ce îi făcuse lui Lilly. Apoi o salvaseră pe Octavia de facțiunea pământenilor Sashei, care la rândul ei o salvase pe Octavia de partea violentă a grupului.

Dar ce o amețise cel mai mult pe Clarke fusese că părinții ei trăiau. Și încă pe Pământ. Avea impresia că visa și că bucuria și ușurarea care îi săltau în piept se vor transforma brusc și din nou în suferință. Însă părinții pe care îi jelise timp de un an nu fuseseră executați și trimiși să plutească în spațiu. Cumva, ajunseseră pe Pământ și chiar trăiseră cu familia Sashei, înainte să plece pe cont propriu. Acum trebuia doar să dea de ei, lucru care părea imposibil, în mii de feluri. Să stea cu brațele încrucișate și să nu facă nimic nu era o opțiune. Îndată ce va face tot ce e posibil pentru supraviețuitori, își va plănuiește plecarea.

— Țasta nu respiră, spuse Eric, cu o grimasă, când Clarke se apropie.

Se ghemui și duse mâna la gâtul bărbatului. Pielea era caldă încă, dar nu simțea nici cea mai mică urmă de puls. Clarke își strânse buzele, apoi coborî urechea pe pieptul bărbatului, rugându-se să audă o bătaie de inimă. Dar degeaba.

— Nu putem face nimic pentru el, zise ea, încercând să evite privirea lui Eric.

Nu voia să vadă oroarea de pe fața lui. Și nu voia ca el să vadă neajutorarea de pe chipul ei. Se uită din nou în jos, la bărbat, observându-i pentru prima dată trăsăturile. Tresări, de parcă o mână invizibilă o lovise în stern și își încolăcise degetele în jurul inimii sale. Era bătrânul ei profesor de biologie, domnul Peters, cel care îi oferise accesul în arhiva interzisă a navei, când avea doar zece ani, ca să vadă pozele cu elefanți.

— Ești bine? întrebă Eric.

Clarke aprobă, încercând să alunge lacrimile care amenințau să-i încețoșeze privirea. Oare domnul Peters rezistase suficient, încât să arunce o privire pe cerul nopții? Reușise să vadă luna reflectată pe apă sau să simtă mirosul copacilor dus de vânt? Sau murise fără ca măcar să zărească planeta la care visase toată viața, de departe?

— O să lăsăm trupurile aici, deocamdată, zise ea și se întoarse. E mai important să ne ocupăm de răniți.

Îl părăsi pe Eric și păși cu grijă peste o grămadă de metale contorsionate și înroșite de foc, îndreptându-se spre un bărbat întins pe-o parte. Era îmbrăcat cu o haină care fusese albă cândva, dar care acum era acoperită cu praf, funingine... și o pată tot mai mare de sânge. Avea ochii închiși, iar gura strâmbă, parcă sfidând durerea. Clarke lăsă să-i scape un sunet de

surprindere, când văzu silueta înaltă și subțire și părul gri, lung până la umeri. Era dr. Lahiri, fostul său mentor și unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui ei. Ultima dată când îl văzuse, fusese când o vizitase în celula sa, iar ea îl acuzase că îi trădase părinții. Drept răspuns, el o numise trădătoare și, înainte să se gândească mai bine, îl plesnise peste față. Furia care o mistuise în ziua aceea îi părea ciudat de departe acum. Deși părinții ei fuseseră categoric trădați, trăiau. Iar Clarke știa că unii erau mult mai răspunzători decât dr. Lahiri. De exemplu, vicecancelarul Rhodes, cel care le ordonase părinților să facă acele monstruoase experimente, în primul rând.

Clarke se aplecă și își puse mâna aproape de cotul lui.

— Dr. Lahiri, zise ea, pe un ton ce spera să fie încrezător și însuflețitor. Mă auziți? Sunt Clarke.

Deschise ochii și o privi un moment lung, ca și cum nu își dădea seama dacă era reală sau o halucinație. Când, în sfârșit, vorbi, avea fălcile încleștate, de parcă orice mișcare l-ar fi împins peste limita suportabilă a durerii.

— Clarke... trăiești!

— Da, în ciuda străduințelor duminale, spuse ea zâmbind, astfel încât să știe că glumea, oarecum. Lăsați-mă să aflu ce se întâmplă aici, da?

El aprobă încet, apoi închise ochii și gemu. Clarke îi descheie haina blând, îi palpă abdomenul, coastele și pieptul. Se strâmbă, când îi atinse clavicula. Îi deschise ușor ochii și îi verifică pupilele, apoi își trecu mâinile peste scalp, să vadă dacă nu i-a scăpat vreo contuzie.

— Cred că problema e doar la umăr și claviculă, zise dr. Lahiri, printre dinții strânși.

— Și o contuzie, adăugă Clarke, încercând să-și păstreze tonul neutru. Cred că oasele sunt rupte. Pot să le pun la loc și să vă fac un bandaj, dar mă tem că nu avem prea multe contra durerii. Ați adus provizii cu voi?

— Nu știu ce este pe navă, zise el și lui Clarke i se strânse stomacul, de dezamăgire. Totul s-a întâmplat foarte repede. Nu am avut timp de pregătiri.

— O să ne descurcăm. O să vă ajut să vă ridicați. Sunteți gata?

Îngenunche în spatele lui și își puse o mână sub brațul sănătos, iar cealaltă pe omoplat.

— La trei. Unu, doi, trei.

Îl ridică în șezut, iar el lăsa să-i scape un strigăt de durere, în timp ce Clarke îl ajută să stea rezemat de o grămadă de moloz. Culoarea îi reveni în obraji.

— Doar stați cât puteți de nemișcat, până când prietenii mei vor veni să vă ia.

Clarke flutură mâna spre Wells și echipa lui.

— Ei vă vor ajuta să ajungeți undeva în siguranță.

— Clarke, murmură dr. Lahiri, cu voce tot mai răgușită.

Ea se întinse după sticla cu apă și o ridică la buzele lui. Luă o înghițitură mică și continuă.

— Îmi pare rău pentru ce am spus ultima dată. Părinții tăi ar fi foarte mândri de tine. *Eu* sunt foarte mândru de tine.

— Mulțumesc, spuse Clarke încet, întrebându-se dacă dr. Lahiri chiar credea că părinții ei erau morți sau dacă încă era prea speriat să-i spună adevărul. Îmi pare rău că... mi-am pierdut cumpătul.

În ciuda durerii, el zâmbi.

— Aș vrea doar să-ți admir croșeul de stânga la fel de mult cum îți admir talentul de chirurg.

Următoarele ore trecură parcă prin ceață. Clarke abia observă când se crăpă de ziuă, doar își dădu seama că sutura mai ușor rănile. Până să ajungă soarele sus pe cer, toți coloniștii teferi fuseseră duși în tabără, plus o bună parte dintre răniți. În cursul dimineții, alți câțiva dintre cei o sută coborâră spre lac, să ajute și să-și caute părinții printre nou-sosiți. Însă numărul relativ mic al reunirilor fericite fusese demoralizator. Se pare că familiile celor o sută nu avuseseră prioritate la imbarcare, deși copiii lor fuseseră trimiși pe Pământ într-o misiune incredibil de periculoasă.

Clarke termină de făcut o atelă pentru piciorul unei femei mai în vârstă, apoi se ridică să se întindă scurt, înainte să treacă la următorul pacient. Observă că se risipiseră gardienii care stătuseră în cerc în jurul căpitanului lor, câteva minute mai devreme; acum ajutau la aducerea răniților în tabără. Spera că vor rămâne concentrați pe susținerea coloniștilor și nu pe vânarea băiatului care îl împușcase pe cancelar.

Privirea ei căzu pe un gardian care îi părea neplăcut de familiar. Clarke se uită la el un moment lung, încercând să-și dea seama de ce, brusc, se simțea rău. Bărbatul stătea în mijlocul unui grup mic și îi îndruma cu brațul sănătos, ținându-l la piept pe cel rănit.

Clarke se întoarse repede, ca să nu fie observată, și trase de timp inventariind bandajele și chinuindu-se să își amintească numele lui.

Scott.

Scott fusese trimis adesea în patrulare la centrul medical, în timpul pregătirii ei, iar Clarke ajunsese să se teamă de întâlnirile lor frecvente. Deși, de obicei, gardienii nu interacționau cu medicii și cu studenții – doar dacă exista o problemă de securitate –, Scott fusese expert în a-și face simțită prezența. Nu era cu mult mai în vârstă decât ea, dar inspira ceva fals și vulgar. Niciodată nu se uita la pacienți când era în salon, doar la medici sau la alți gardieni, de parcă era prea bun pentru oricine altcineva. Însă pe Clarke o deranja cu adevărat modul în care se purta când era singur cu ea și faptul că

ar fi făcut orice ca să creeze astfel de ocazii.

Fu nevoită să se forțeze să nu o rupă la fugă, în timp ce se îndrepta spre centrul medical. Întârziase aproape douăzeci de minute în tura cu dr. Lahiri, dar pedeapsa pentru „comportament riscant” era și mai dură decât cea pentru întârziere. Asta însemna doar că va avea de-a face cu supraveghetorul ei. Dar dacă încălca una dintre regulile navei însemna să apară în fața Consiliului. Foarte rar gardienii reclamau pe cineva pentru alergare, dar băiatul care patrulase recent prin centrul medical își câștigase rapid reputația de individ care se folosea de poziția lui ca să-i intimideze pe alții.

Clarke coti și gemu. Sperase să se strecoare în centrul medical neobservată, dar Scott stătea în fața punctului de control. Era cu spatele, dar îi recunoscuseră umerii largi și părul blond, ușor unsuros, care mereu părea mai lung decât era permis în regulamentul gardienilor.

Își dădu seama că se afla în mijlocul unei confruntări, dar abia când se apropie, observă că ținea o femeie de încheieturi. I le prinsese la spate. Era o femeie de serviciu de pe Arcadia și, după muștrările zgomotoase pe care i le administrase Scott – să audă toată lumea –, pur și simplu, femeia uitase parola. Cei mai mulți gardieni ar fi lăsat-o să plece fără vreo avertizare, dar nu și Scott, care făcea un mare spectacol ținând-o de încheieturi. Biata femeie avea lacrimi în ochi și abia reuși să ridice capul, când Clarke trecu pe lângă ea.

Stomacul i se strânse de indignare și repulsie, dar nu îndrăzni să se uite înapoi. Nu câștiga nimic dacă intervenea. Dacă ar fi încercat, probabil că Scott ar fi amenințat-o pe femeie cu repercusiuni și mai grave, doar ca să-și dovedească puterea în fața lui Clarke.

Până să-i viziteze pe pacienți, deja alungase din minte incidentul. Unul dintre lucrurile care îi plăceau în a fi medic stagiar era felul în care mintea ei se concentra sută la sută, fără să-i permită să se gândească la altceva. Nici la părinți, sau la Lilly, sau la secretul teribil pe care i-l ascundea lui Wells.

Totuși, mai târziu în ziua aceea, în timp ce curăța o tăietură de pe genunchiul unei fete de cinci ani, nu avu cum să îl evite pe Scott, care dădu buzna neanunțat în salon.

— Ce vrei? Întrebă Clarke, fără să se sinchisească să își ascundă iritarea.

Una era să se plimbe țațoș pe holuri, de parcă era cancelarul, alta să dea buzna în salonul ei, când era cu un pacient. Scott îi flutură în față un deget vânat și umflat și rânji.

— Nu o să crezi, dar cățeaua aia chiar m-a mușcat când îi puneam cătușele.

— Ai grijă cum vorbești, te rog! șuieră Clarke și aruncă o privire spre fetița care se holba la Scott.

El râse cu nesimțire.

— Sunt sigur că a auzit altele mai rele. Pare o waldenită.

Clarke își îngustă privirea.

— Tu nu ești un waldenit? Întrebă ea, străduindu-se să o imite pe Glass și pe prietenii ei snobi.

El ignoră împunsătura și înaintă un pas.

— Am nevoie de serviciile tale, doctore, zise pe un ton care, cumva, reuși să fie atât ironic, cât și vag amenințător.

— Dacă iei loc afară, o să te văd după ce termin cu Cressida.

— Ei bine, sunt sigur că micuța *Cressida* – înclină capul spre fetiță – va înțelege că un gardian a suferit o vătămare dureroasă, în timp ce rezolva o amenințare a încălcării Doctrinei Gaia. Și că mă grăbesc să mă întorc la muncă, să apăr această navă.

Clarke se strădui să nu-și dea ochii peste cap. Reuși doar să-și păstreze expresia neutră, în timp ce pulveriză o soluție regeneratoare pe pielea de pe genunchiul Cressidei, bandajându-l blând.

— Ești gata. Păstrează-l curat și uscat până mâine, da?

Fetița aprobă și sări de pe masă, alergând spre mama ei, care aștepta afară. Clarke se întoarse spre Scott și întinse mâna. El își puse încheietura în palma ei și tresări când îi atinse degetul umflat.

— Va trebui să mergi la un medic adevărat pentru asta, zise ea, apoi îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

El ridică sprâncenele și îi oferă un zâmbet rece.

— La cine? Tipul ăla bătrân după care te ții toată ziua? Nu, mulțumesc!

— Dr. Lahiri e cel mai respectat medic de pe navă.

— Mda, mă rog, nu e cel care aș vrea să-mi verifice și *cealaltă* problemă.

— Despre ce vorbești?

— Gunoiul ăla arcadian a încercat să îmi tragă una. Am doborât-o, dar a reușit să îmi tragă un genunchi într-o zonă sensibilă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Clarke oftă.

— Sunt vânătăi?

— Nu am avut timp să mă uit, spuse Scott cu un rânjel. Nu vrei să faci tu onorurile?

Duse mâna la cureaua și se apropie de Clarke.

— O să chem o asistentă, zise ea și se îndreptă spre interfon.

— Acum stai o clipă.

Scott o apucă de braț, cu mâna nevătămată, și o trase înapoi.

— Nu am nevoie de asistentă. Am nevoie să te ocupi tu... *doctore*.

Înainte ca el să rostească încă o vorbă, ușa din spate se deschise și năvăli Wells, parcă mai înalt ca de obicei, în uniforma de ofițer. Scott sări în poziție

de drepti, cu privirea în pământ. Clarke nu se abținu să zâmbească spre Wells, peste umărul lui Scott.

— Sunt sigur că nu împiedici acest stagiar să își termine treaba, nu? zise Wells, pe un ton serios, dar cu o privire jucăușă.

— Nu, domnule, spuse Scott țeapăn.

— Mă bucur să aud asta, gardian. Continuă-ți patrularea!

— Da, domnule!

Clarke își înăbuși un zâmbet – până când ușa se închise în urma lui Scott – , apoi pași spre Wells și își puse brațele în jurul lui. El îi ridică bărbia și o sărută blând pe buze.

— Mulțumesc, domnule ofițer Jaha!

— Cu plăcere, stagiar Griffin!

Clarke era extenuată. Nu mâncase nimic din seara precedentă și toată hrana pe care o luaseră cu ei se dusese la supraviețuitori. Echipa făcuse cu rândul și îi adusese în tabără, mai rămăseseră doar câțiva răniți. Amânase cât de mult posibil, dar nu mai avea cum să evite să îl trateze pe Scott. Stătea pe un buștean de la marginea luminișului, privind-o în timp ce se apropia.

— Credeam că nu o să ajungi niciodată la mine, zise el, cu buzele strânse sub forma a ceva ce se voia un zâmbet.

— Îmi pare rău pentru așteptare, răspunse Clarke și speră că nu o va recunoaște, după lunile petrecute în detenție și după săptămânile de când era pe Pământ.

— E în regulă, doctore. Mi-a luat atât de mult să ajung pe Pământ, ca să-mi arăți în sfârșit cât ești de pricepută la bandaje. Cred că am fost întrerupți ultima dată.

Clarke își simți inima grea. Scott o recunoscuse și nu era deloc mai plăcut, față de ultima dată când îl întâlnise.

— Să vedem ce se întâmplă aici.

Clarke gesticulă și îi arătă încheietura. Îi întinse mâna, ea o luă, iar stomacul ei se răzvrăti, când intră în contact cu pielea lui umedă. Îi întoarse mâna, mișcând-o încet înainte și înapoi, într-o parte și în alta.

— Deci ești doctor adevărat, până la urmă? Presupun că acum nu-ți mai poți permite să faci nazuri în timpul examinărilor.

— Nu chiar, răspunse Clarke, fără să ridice privirea. Nu mi-am terminat pregătirea, dar aici sunt cea mai apropiată de un doctor.

— Ei bine, doctor sau nu, ar fi bine să faci treabă bună.

O gădilă cu degetele în palmă.

— Asta e mâna cu care trag, la urma urmei.

Clarke scoase un bandaj din geantă și începu să i-l înfășoare în jurul

încheieturii și al mâinii.

— Nu e ruptă, zise ea direct, sperând să încheie discuția cât de repede posibil. Dar va trebui să o folosești cât mai puțin, câteva zile, să se dezumfle.

Trase adânc aer în piept și îl privi drept în ochi.

— Lucru care n-ar trebui să fie o problemă, din moment ce aici vânăm cu sulite și săgeți, nu cu arme de foc.

Scott îi întâlni privirea, cu o sclipire în ochi. Pielea de pe brațul lui Clarke se înfioră.

— Nu mă refeream la trasul în animale, zise el rece.

Înainte ca ea să îl întrebe ce voia să spună, el își înclină capul într-o parte și o examinează cu aceeași expresie care o făcuse mereu să își dorească să se bage într-un duș imediat.

— Așadar, de ce nu ți-ai terminat pregătirea?

— Am fost condamnată înainte să o termin, spuse Clarke pe un ton neutru, fără să se uite la el.

— Condamnată? *Tu?*

Scott făcu o pauză, apoi chicoti.

— Micuța domnișoară perfectă, *condamnată*. Știi ceva? Nu mă deranjează să fiu tratat de o condamnată. Îmi cam place să știu că, în tot acest timp, sub halatul ăla se ascundea o fată rea.

Coborî vocea, când o femeie în uniformă de ofițer trecu pe lângă ei, vorbind precipitat cu un bărbat pe care Clarke îl recunoscuse vag.

— Sper că ți-ai adus halatul pe Pământ. Întotdeauna mi-a plăcut cum...

— Ești gata, zise Clarke, cu o veselie exagerată, în timp ce îi lega bandajul și îl bătea cam tare pe încheietură, ignorând grimasa de durere. Ne mai vedem!

Fără să se mai uite la el, Clarke se îndepărtă repede, înfiorându-se, de parcă ar fi vrut să scape de greutatea acelei priviri grele, libidinoase.

4. WELLS

Wells icni, urcând cu greu panta spre lac, pentru a opta oară în acea zi. Mersese pe jos aproape douăzeci de mile, conducându-i pe supraviețuitori spre tabără, apoi întorcându-se după alt grup.

Erau mai mulți adulți decât copii în luminiș, o imagine care părea aproape la fel de ciudată asemenea cerbului cu două capete, pe care îl văzuseră în prima săptămână pe Pământ. Prezența lor era cu atât mai ostentativă, cu cât nu puteau decât să se uite șocați și uimiți la împrejurimi, în timp ce în jurul lor adolescenții care putreziseră în centrul de detenție cu doar câteva săptămâni în urmă dădeau acum indicații.

Wells fusese surprins și de lipsa de reuniri fericite. Văzuse doar doi oameni care își găsiseră rudele și ambii erau phoenicieni. Niciunul dintre waldeniți sau dintre arcadieni nu avusese pe cineva drag pe nave.

— Nu pot să cred că am reușit, gâfâi o tânără, acceptând ajutorul lui Wells să urce panta abruptă.

— Ați avut parte de o aterizare cam dificilă, zise el, încetinind pasul, astfel încât să îi fie mai ușor să îl urmeze.

Deși trecuseră doar câteva săptămâni de la propria sosire, uitase cât de nesigur se simțise la început.

— Nu aterizarea, spuse ea și se opri să-l privească. Pe Phoenix. A fost... îngrozitor.

Se întoarse să se uite la cer, apoi oftă și scutură din cap.

— Nu le-a mai rămas mult.

Cuvintele ei fură ca un pumn în abdomenul lui Wells. Înainte să apuce să întrebe ce voia să spună, apăru Eric, să o conducă pe tânără prin pădure, în tabără, Wells întorcându-se spre lac.

Un val de vină se strânse în jurul stomacului său. Nu era nevoie să afle detaliile ca să înțeleagă că probabil fusese răspunzător pentru soarta sinistră care îi aștepta pe cei aflați pe Colonie. Poate că el devenise lider pe Pământ, dar pe navă rămăsese un ucigaș cu sânge-rece. Aproape că simțea metalul rece al camerei pneumatice pe degete, când o deschisese, doar un pic, lăsând oxigenul prețios să iasă de pe navă. Încercase doar să grăbească inevitabilul, astfel încât Clarke să ajungă pe Pământ înainte de a împlini optsprezece ani și înainte de execuția inevitabilă. Dar acum știa că grăbise și moartea a mii de oameni nevinovați, încă blocați pe Colonie.

În timp ce se apropia de lac, strâmbă din nas din cauza mirosului de-acum familiar, de la locul aterizării. Dincolo de mirosul acru de fum și de amestecul metalic de sânge și transpirație, mai simțea ceva. Îi luă o clipă să-l identifice, dar îndată ce reuși inima începu să îi galopeze: era carburant. De pe navele

prăbușite, se scurgea în iarbă, pe pământ, în apă. O mare parte din flăcări se stinseseră, dar era nevoie doar de o scânteie într-un loc nepotrivit și toată zona se transforma într-un infern.

Apoi, ca într-o scenă dintr-un coșmar, Wells văzu cum se întâmplă. Cam la o sută de metri, o flacără imensă izbucni pe una dintre navele carbonizate, aruncând în aer bucăți de metal arzând.

— Atenție! strigă Wells și o luă la fugă. *Fugiți*, toți!

Din fericire, cei răniți fuseseră triați în altă zonă, însă era prea mult fum în aer ca să își dea seama dacă ceilalți se mutaseră într-o zonă sigură. Respirând greu, Wells continuă să alerge, tușind și ștergându-se la ochi cu mânecile, în timp ce striga și întreba dacă cineva are nevoie de ajutor. Se auzea un bâzâit slab, de parcă zbura ceva prin aer. Wells se uită în sus, dar nu văzu decât fum gri. Bâzâitul deveni mai puternic, dar, înainte să poată reacționa, simți cum zboară prin aer și aterizează pe pământ cu o bufnitură. Încercă să se rostogolească, însă ceva – cineva – era deasupra lui. După o clipă, greutatea se mișcă, iar Wells privi în sus, gemând. La doar câțiva metri de capul său era o bucată enormă de fuzelaj ce ardea mocnit. Dacă nu ar fi fost trântit la pământ, i-ar fi strivit capul.

Se întoarce în partea cealaltă și văzu o siluetă slabă în picioare, o fată îmbrăcată cu hainele standard de pe Colonie, pantaloni gri și tricou. Îi întinse mâna și îl trase în picioare.

— Mulțumesc, zise Wells, clipind rapid, așteptând să i se limpezească privirea.

Când lumea redeveni clară, primul lucru pe care îl văzu îl făcu să simtă un val de bucurie.

Era Glass.

Se uitară unul la altul în aceeași clipă, iar fețele li se luminară de zâmbetele largi. Într-o clipă, Wells parcurse spațiul dintre ei și își îmbrățișă cea mai bună prietenă din copilărie. Un milion de imagini îi trecură rapid prin minte, ani cu amintiri fericite adunate laolaltă și rememorate pe loc. Fusesse atât de concentrat să o urmeze pe Clarke pe Pământ, încât nu avusese timp să se gândească la Glass, după ce ea țâșnise de pe navă, chiar înainte ca cei o sută să decoleze. Mirosul familiar al părului ei, amestecul special de Glass și de șampon cu iz artificial, de pe Colonie, îl umplu de liniște și, pentru un scurt moment, fu transportat înapoi, în vremurile simple.

Copii fiind, ea fusesse singura capabilă să uite că el era fiul cancelarului, singura care îl ajutase să nu se simtă de parcă era expus într-o vitrină. În preajma lui Glass, putea fi imatur sau jucăuș, sau chiar răutăcios, ca atunci când îi spusese că o va duce la arhive, să vadă un film despre nu știu ce nuntă regală plictisitoare, însă adevăratul lui plan era să vadă cum un rechin alb

ataca o orcă. În schimb, Glass nu se temuse să îi arate latura ei caraghioasă. În timp ce restul navei o văzuse ca pe o tipă perfectă, manierată, de pe Phoenix, Wells știuse că îi plăcea să inventeze dansuri prostești și că izbucnea în râs de câte ori cineva pomenea de Uranus.

— Nu pot să cred că ești aici! zise Wells și se trase, să o poată vedea. Ești bine? Am fost atât de îngrijorat pentru tine.

— Glumești? Gândește-te cât de îngrijorată am fost *eu* pentru tine. Nimeni nu știa dacă ați reușit să ajungeți. Ești bine? Cum e aici?

Îl luă amețeala doar gândindu-se la câte avea să îi povestească. Se întâmplaseră atât de multe, de când se văzuseră ultima dată. Dăduse foc Copacului Paradisului ca să fie arestat, fusese condamnat, îl înfruntase pe tatăl său, plecase împreună cu ceilalți o sută pe o navă de pe care Glass fugise și petrecuse ultimele săptămâni luptându-se pentru viața lui pe Pământ.

— Ciudat e că... începui el.

— Chiar există... zise ea în același timp.

— Tu primul, spuseră amândoi deodată, apoi râseră.

Se traseră înapoi, iar zâmbetele li se estompară, când mirosul de fum și de metal carbonizat le aminti unde erau și de ce. Wells se lupta cu întrebarea care îi stătea în gât, iar felul în care chipul ei căpătase o expresie serioasă îi confirmă că Glass știa ce gândea el. Înghiți greu și găsi curajul să întrebe.

— Știi ceva despre tata?

Glass își strânse buzele, iar ochii i se umplură de înțelegere; o privire pe care Wells o recunoscuse din săptămânile îngrozitoare de după moartea mamei lui. Wells era pregătit pentru orice urma să afle, fiind recunoscător că, în cazul în care erau vești proaste, Glass era cea care i le spunea.

— Nu au zis nimănui prea multe, începu ea, cu voce joasă, dar calmă.

Wells își ținu respirația, așteptând să continue.

— Dar, din ce am auzit ultima dată, era tot în comă.

Glass se opri și așteptă să digere informația.

Wells aprobă, cu mintea înțesată de imagini ale tatălui său întins singur în centrul medical, cu silueta lui înaltă și bine făcută acum plâpândă, sub un cearșaf subțire. Își concentrează efortul pe păstrarea unei expresii neutre, în timp ce cuvintele lui Glass îi pătrunseră în piept, cuibărindu-se în cea mai profundă zonă a inimii lui.

— Bine, zise el, cu un oftat lung. Mulțumesc că m-ai anunțat.

Glass păși spre el.

— Wells, fu tot ce zise, înainte să-și pună din nou brațele în jurul lui, de data asta într-o îmbrățișare liniștitoare.

Glass îl cunoștea mult prea bine ca să îl lase să scape cu reprezentarea aceea stoică. Cea mai frumoasă latură a prieteniei lor era că el nu se ferea. După un

moment lung, se îndepărtară. Wells trebuia să îi spună ceva, înainte ca ea să ajungă în tabără.

— Glass... lucrurile sunt un pic... *altfel* decât ne așteptam, aici, pe Pământ.

Îngrijorarea i se văzu pe față.

— Ce este?

Wells încercă să-și aleagă cu grijă cuvintele, dar nu avea cum să îndulcească șocul și să dea alt sens informației.

— Nu suntem singuri aici. Pe Pământ.

O spuse încet, să nu audă nimeni. Așteptă ca ea să proceseze informația, înainte să continue. La început, zâmbi, gata să facă o glumă despre toți cei o sută de coloniști din jurul lor. Apoi înțelese sensul celor spuse de el, iar expresia i se schimbă.

— Wells, vrei să zici...

Vocea ei se stinse.

— Da. Mai sunt oameni pe Pământ. Oameni născuți aici.

Ochii lui Glass se făcură mari.

— Ce?

Întoarse capul dintr-o parte în alta, de parcă se aștepta să vadă indivizi care o urmăreau dintre copaci.

— Vorbești serios? Nu se poate să fii serios!

— Sunt sută la sută serios. Dar e în regulă. Sunt foarte pașnici și drăguți. Mă rog, cei mai mulți. Există un grup mic, care s-a despărțit de ei cu vreun an în urmă, iar acela e periculos. Însă ceilalți sunt ca noi.

Wells se gândi la Sasha și nu putu să își reprime un zâmbet.

— De fapt, sunt chiar impresionanți. Pământenii sunt oameni buni, poate chiar mai buni decât noi. Cred că avem multe de învățat de la ei. Trebuie doar să găsim o cale să le spun și altora, fără să sperii pe nimeni.

Glass se holba la el, dar nu mai era confuză.

— Wells, zise ea încet, cu un zâmbet mic în colțurile buzelor, îmi ascunzi ceva?

El o privi pieziș.

— Da, evident, sunt o grămadă de lucruri pe care nu ți le-am povestit încă. A fost un atac urât, și un incendiu, apoi oamenii au început să se îmbolnăvească și nu vei ghici *niciodată* ce s-a întâmplat când...

— Nu! i-o tăie ea. Îmi ascunzi ceva despre acești pământeni. Sau poate despre unul anume?

— Ce? Nu.

De obicei, se pricepea destul de bine să-și ascundă gândurile, dar ceva din tonul lui Glass îl făcu să roșească.

— Oh, Doamne! șopti ea. E o fată. O pământeancă!

Vocea sa era în egală măsură șocată și veselă.

— Ești nebună! Nu e nicio pământ...

Se opri zâmbind și scutură din cap.

— Cum ți-ai dat seama?

Glass se întinse și îl strânse de braț.

— Nu poți să ai secrete față de mine, Wells Jaha. A fost felul în care ai vorbit despre acești pământeni *impresionați*. Ai avut aceeași expresie pe care o aveai când vorbeai despre Clarke.

Deveni mai serioasă, încruntându-se.

— Asta înseamnă că v-ați despărțit? Ce s-a întâmplat?

Wells oftă.

— E o poveste lungă, dar sunt bine.

Zâmbi, gândindu-se la seara precedentă, întins cu capul în poala Sashei, în timp ce se uitau la stele.

— Mai mult decât bine, de fapt. Abia aștept să o cunoști pe Sasha.

— Sasha, repetă Glass, parcă ușor dezamăgită că nu era un nume mai exotic. Unde e?

Înainte ca Wells să poată răspunde, un băiat înalt, în uniformă de gardian, se apropie, cu un vas mic cu apă într-o mână și cu un braț legat într-un bandaj. Fața lui Glass se luminează și nu își feri privirea, când el îi dădu vasul cu apă și așteptă ca ea să bea.

— Mulțumesc, îi zise zâmbind, înainte ca, în sfârșit, să se întoarcă spre Wells.

— Wells, el e Luke.

Wells întinse brațul și scutură ferm mâna gardianului.

— Eu sunt Wells. Îmi pare bine!

— Știu. Te recunosc, desigur, iar Glass mi-a spus totul despre tine. Chiar mă bucur să te cunosc, omule, zise Luke zâmbind, în timp ce dădu drumul mâinii lui Wells și îl bătu pe umăr.

Glass îl prinse pe Luke de braț și se uită de la unul la altul, radiind. Wells zâmbi. Habar n-avea cum de ajunsese Glass cu un gardian, cu atât mai puțin unul care nu era de pe Phoenix, dar asta nu conta acolo, jos. În plus, avea ceva care îi plăcu lui Wells imediat. Părea direct, sincer. Nu semăna deloc cu prefăcuții phoenicieni cu care ieșise Glass cândva. Evident, era îndrăgostită și era tot ce trebuia să știe.

— Bine ai venit pe Pământ! zise Wells, cu un zâmbet, gesticulând spre cer, spre copaci și spre apa din jurul lor.

În timp ce făcea asta, observă sângele de pe bluza lui Glass. Trase aer în piept. Era rănită și nu își dăduse seama? Arătă spre ea.

— Glass, ești bine?

Ea își privi bluza, iar fața i se albi.

— Da, sunt bine, zise încet. Nu... nu e al meu.

Luke își puse brațele în jurul umerilor ei și o strânse. Wells simți un bolovan în stomac, pregătindu-se pentru teribilele vești pe care le simțea plutind în aer, de parcă durerea lui Glass radia din zona întunecată pe care o ascunsese.

Fata trase aer în piept și încercă să se stăpânească, dar înainte să poată rosti alte vorbe se încovoie și își îngropă fața în cămașa lui Luke. El îi șopti ceva la ureche și îi mângâie părul.

Wells îi privea îngrozit. O parte din el voia să își îmbrățișeze cea mai bună prietenă, dar era evident că nu mai era rolul lui. Așa că rămase pe loc, așteptând, până când Luke se întoarse spre el.

— Mama ei, șopti. A murit.

5. GLASS

Glass nu mai simțise niciodată atât de tare că nu se afla în locul potrivit. Nici măcar când îl vizitase pe Luke pe Walden, ea fiind phoeniciană. Nici ca fiică a unui bărbat care își abandonase familia. Nici măcar în postura de condamnată recent eliberată, cum fusese pe Phoenix. Stătea tremurând lângă locul unde izbucnise focul, deși soarele era sus, și privea viermuiala din tabără. Peste tot, copii de vârsta ei sau chiar mai tineri erau ocupați cu treburi foarte importante.

Oamenii intrau și ieșeau din baraca improvizată drept spital, aduceau apă pentru pacienții lui Clarke și scoteau bandaje pătate de sânge. Apoi le dădeau foc sau le îngropau în pădure. Unii copii erau risipiți prin luminiș, cărau topoare și lemne de foc, pe care le tăiau chiar ei, în timp ce alții pregăteau fundația pentru o nouă baracă. Cu câteva ore mai devreme, un grup de voluntari cu fețe morocănoase se îndreptase spre lac, să sape morminte pentru cei care nu supraviețuiseră. Erau prea mulți ca să încapă în cimitirul de la capătul luminișului și nu avea rost să care trupurile până în tabără.

Deși noii coloniști plecaseră fără prea multe explicații, navele fuseseră încărcate dinainte cu suficiente provizii de bază cât să îi facă pe copiii din primul val să reacționeze ca și cum primiseră cheia spre veșnicie. Una dintre fetele pe care Wells le pusese să facă inventarul arăta de parcă îi venea să plângă, în timp ce își trecea mâna peste un ciocan nou și îl trata cu aceeași venerație cu care alte fete tratau vreo bijuterie frumoasă de la Schimb.

Glass era disperată. Voia să se facă utilă, dar se simțea complet depășită. Se temea până și să întrebe unde sau, mai rău, cum trebuia să meargă să își facă nevoile. Luke fusese chemat împreună cu ceilalți gardieni și, cu toate că ezitase să o lase pe Glass singură, amândoi știau că nu era momentul ca el să se sustragă de la datorie. Un grup de fete de vârsta ei se îndrepta spre foc, șoptind agitat, dar când ajunseră în dreptul lui Glass tăcură și o priviră cu precauție.

— Bună! zise Glass, nerăbdătoare să pornească, așadar, cu dreptul. Pot să ajut cu ceva?

Una dintre fete, o brunetă înaltă, ai cărei pantaloni scurți, tăiați frumos îi arătau picioarele lungi, incredibil de tonifiate, își îngustă privirea, măsurând-o de sus până jos.

— Tu trebuie să fi fost pe aceeași navă cu noi, nu?

Glass aprobă.

— Da, am fost luată din centrul de detenție, la fel ca voi.

Era prima dată când mărturisea că fusese condamnată.

— Dar m-am fofilat în ultima clipă.

Fofilat era un fel cam nepotrivit de a descrie sprintul pe-viață-și-pe-moarte înapoi pe Walden, ca să-l găsească pe Luke, dar își dădu seama că nu era momentul pentru o relatare detaliată a fugii sale teatrale.

— Mda, fofilat, sigur, zise o fată cu accent arcadian, schimbând priviri cu prietenele ei. Trebuie să fie drăguț să cunoști oameni cărora să le ceri favoruri.

Glass își mușcă buzele și își dori să fi existat o cale prin care să le arate câte i se întâmplaseră, că nu petrecuse ultimele săptămâni distrându-se pe Phoenix. Aproape că se asfixiasse pe Walden și abia reușise să urce pe ultima navă. Asistasese la *moartea* mamei sale, fapt care încă îi inunda pieptul cu valuri alternative de durere sfâșietoare și amorțeală sufocantă.

— Ar trebui să stai cu ceilalți, zise una dintre fete, un pic mai drăguță.

Gesticulă spre un grup de alți recent sosiți, care erau adunați de cealaltă parte a focului și se holbau la noile împrejurimi, cu ochii mari de uimire.

Glass aprobă și le privi cum se îndepărtează, știind prea bine că nu era binevenită nici printre nou-sosiți. Cei mai mulți o văzuseră urcând pe navă cu vicecancelarul Rhodes, ocupând un loc despre care ceilalți speraseră cu disperare că-i va reveni vreunui prieten sau membru al familiilor lor, pe care fuseseră obligați să îi lase în urmă. Măcar dacă mama ei ar fi fost acolo. Ea avusese un talent special de a se acomoda oricărei situații și de a-i ajuta pe cei din jur să facă la fel. Poate că Sonja nu știuse cum să aprindă un foc sau cum să taie lemne – nu mai mult ca Glass –, dar zâmbetul ei cald și râsul zglobiu ar fi fost la fel de valoroase.

Glass își înfășură brațele în jurul corpului și privi copacii amețitor de înalți. Clătînându-se în vânt, păreau că se uită la ea și o făceau să se simtă ca un copil pierdut într-o mare de oameni mari și indiferenți.

Îl văzu pe Wells ieșind din baraca-spital și, chiar și de la distanță, își dădu seama că expresia lui era încruntată. Wells își trecu mâna prin păr și își frecă tâmpile. În ciuda situației grave, Glass nu se putu abține să nu zâmbească, văzând gestul familiar, același pe care îl observase la cancelar, aproape în fiecare seară când rămăsese să învețe acasă la Wells. Simți un regret brusc când se gândi la cancelarul lăsat în urmă, pe nava aflată pe moarte. El nu va avea ocazia să vadă tot ce reușise fiul său pe Pământ.

Glass fusese conștientă că Wells era un lider înnăscut, iar inima îi creștea de mândrie să vadă cum toți se bazau pe el, deși simți o tresărire melancolică. Era un gând egoist, însă îi era dor de zilele când Wells îi aparținea mai mult.

— Uite, strigă Glass peste umăr spre Wells, care rămăsese în urma ei, pe pista de gravitație.

Fata se uită în jur – să se asigure că supraveghetorul de fitness nu o vedea –

, apoi alergă spre panoul de control, apucă mânerul și îl trase în sus câteva grade. Imediat se simți mai ușoară și chicoti, când se înălță de la podea, plutind în aer pentru o clipă, înainte să se lase în jos ușor. Își îndoi genunchii, se împinse cu și mai multă forță, întinse brațele și le roti în aer, pe rând.

— Uite! Înnot!

Se prinse de nas și își umflă obrazii, înainte să râdă zgomotos.

— Așa merg la școală copiii de pe Pământ când plouă.

Wells se aplecă spre ea, zâmbind.

— Ce zici de asta? Întrebă el și ridică brațul stâng în față, împingând piciorul drept în spate, apoi își răsuci brațele și picioarele în aer. Schiez!

Glass încercă să imite cât mai bine un vechi pământean.

— Eu *schiez* spre *băcănie*, lălăi ea, pe un ton de bătrână sofisticată, de unde voi lua *legume* proaspete dintr-un *copac*, apoi voi conduce *mașina* spre *plajă*, pentru un *picnic*.

— Cu ursulețul meu Fido și cu cei șase copii ai mei! adăugă Wells.

Glass și Wells căzură pe pistă, izbucnind în râs atât de tare, că îl făcură pe supraveghetorul de fitness să iasă grăbit din birou.

— Ce credeți că faceți? îi mustră el. Știți că nu aveți voie să atingeți panoul!

Porni repede spre ei, cu o față gravă, dar era imposibil să îl iei în serios, când fiecare pas furios îl făcea să salte prin aer. Când se apropie și își dădu seama că Wells era fiul cancelarului, furia îi dispăru brusc, fiind înlocuită de un zâmbet rigid, pe care cei mai mulți adulți i-l ofereau lui Wells, când îi prindea neatenți.

— Domnișoară, domnule Jaha!

Se întoarse dintr-o parte în alta, scanând centrul de fitness, în căutarea unui gardian.

— Nu o să vă raporteze de data asta, dar nu mă puneți la încercare din nou. Pista de gravitație nu e loc de joacă, da?

Aprobară din cap și îl privi cum se întoarce, cu demnitatea pe care reuși să o adune în timp ce plutea. Glass și Wells își strânsesă buzele, pufnind pe nări, până când se îndepărtă suficient de mult. Când nu îi mai auzi, izbucniră în râs, până simțiră că îi dor coastele, iar lacrimile le curgeau pe chipurile tinere.

Glass rătăci pe la marginea luminișului și se așeză pe un buștean. Dacă nu avea cum să ajute, cel puțin voia să nu le stea în drum. Singurul lucru care o făcea să nu simtă că ocupa spațiul degeaba era faptul că Luke fusese recrutat imediat în garda personală a vicedecanului. Din cauza asta abia dacă îl văzuse, de când aterizaseră. Era plecat la o scurtă ședință despre stabilirea unui perimetru de securitate în jurul taberei.

Glass îl zări din nou pe Wells, în cealaltă parte a luminișului. De data aceea, cu o fată care probabil era Sasha. Wells își puse brațul în jurul umerilor ei și o sărută pe creștet. Era surprinzător să îl vadă atât de vizibil afectuos și chiar mai surprinzător să vadă că iubita lui era o *pământeană*. Toate întrebările pe care Glass nici nu se gândise să le pună se precipitară la suprafață. Vorbea engleza? Unde trăise? Ce mâncase? Și, mai important, de unde își luase hainele? Glass se uită cu invidie la colanții negri ai Sashei, care păreau făcuți din piele de animal, și își trecu degetele peste pantalonii ei uzați și murdari.

De asemenea, era incredibil de derutant să îl vadă pe Wells sărutând pe altcineva în afară de Clarke. Ultima dată când își văzuse cel mai bun prieten era încă îndrăgostit de Clarke până peste cap și abia dacă vorbea despre altceva. Dar învățase în ultimele săptămâni că oamenii te pot surprinde. Se surprinsese chiar pe sine.

Glass râse în sine ei, înainte să roșească și să se uite în jur, verificând dacă observase cineva. Trebuia să țină minte să îi spună lui Wells că mersese singură prin spațiu, prin exteriorul navei. Să nu mai pomenim de cele câteva ieșiri sufocante prin canalul de aerisire dintre Walden și Phoenix. *Nu o să mă creadă*, își zise. Apoi se corectă. *Nu m-ar fi crezut înainte. Însă acum amândoi vom crede orice.*

Cu un oftat, Glass examinează din nou luminișul. Trebuia să își găsească ceva de făcut. Privirea ei căzu pe baraca-infirmierie. Își adună curajul și porni spre ea, cu grijă să se dea la o parte din calea a doi băieți care cărau ceva mare. La început, crezuse că era vreun pasager rănit, dar apoi își dădu seama că ce luase drept două brațe slăbănoage și două picioare lungi erau, de fapt, *patru* picioare. Și erau acoperite cu păr, nu cu piele. Glass tresări. Era un animal, un cerb, probabil. Se înfioră, când privirea îi căzu pe ochii lui căprui imenși, lipsiți de viață și simți o urmă de regret că primul animal pe care îl vedea era unul mort. Pământul nu arăta cum își imaginase. Era rece și ciudat și, în loc să o uimească pe Glass cu frumusețea lui, părea să fie doar plin de moarte.

Glass se întoarse și se îndreptă spre baraca-infirmierie, oprindu-se la ușă pentru un moment, înainte să tragă aer în piept și să intre. Din prima clipă, fu copleșită de eficiența activităților, chiar și într-un spațiu atât de mic. Totul era un vârtej: Felix și Eric umblau de colo-colo prin încăpere, duceau bandaje și căutau printr-o cutie cu fiole mici și sticlute cu medicamente. Octavia ducea un vas cu apă la buzele unui băiat de vârsta ei, care era întins pe pat, cu un picior ridicat pe o bucată de plastic. Supraviețuitorii erau înghesuiți în paturi, întinși pe jos și chiar rezemați de pereți. Iar în mijlocul tuturor era Clarke, care părea să fie în trei locuri deodată. Îi dădea Octaviei instrucțiuni fără să se uite la ea, îi întindea lui Eric o bucată de metal pe care o foloseau să taie bandajele, o ajuta pe o femeie mai în vârstă să se ridice în fund și puneu mâna

pe fruntea unei fete din apropiere – totul fără să pară deloc tulburată. Glass nu o văzuse niciodată pe Clarke atât de stăpână pe sine, atât de în apele ei.

— Bună, Clarke!

Salutul păru amuzant de nepotrivit, dat fiind că era prima dată când erau față în față pe Pământ, dar chiar nu avea timp să spună: *Bună, Clarke, sper că ești bine și că nu ești prea supărată că te-ai despărțit de Wells după o călătorie dramatică pe Pământ. Și, da, scuze că am fost o javră cu tine când eram mici.*

Capul lui Clarke zvâcni, o urmă de suspiciune îi trecu peste chip, apoi dispăru în spatele atitudinii profesionale.

— Glass! Ai nevoie de ceva? Ești rănită?

Glass încercă să nu se lase enervată de tonul tăios al lui Clarke. Niciodată nu fuseseră prietene, Clarke îi păruse mereu un pic prea serioasă pentru gustul ei. Glass era mereu mai concentrată să găsească accesorii drăguțe la Schimb, în timp ce Clarke era preocupată să învețe să salveze vieți. Dar împărtășiseră mereu o profundă afecțiune pentru Wells și interesul pentru binele lui. Iar în clipa aceea orice față cunoscută îi părea prietenoasă. Glass nu mai avea nimic de pierdut.

— Oh, nu, scuze! Sunt bine. Doar mă întrebam dacă ai nevoie de ajutor, se bâlbâi ea.

Clarke o privi o clipă, de parcă încerca să își dea seama dacă vorbea serios. Glass așteptă stingherită, până când, în cele din urmă, i se răspunse:

— Sigur! Categorie! Cu cât mai multe mâini, cu atât mai bine.

— Super!

Își trecu privirea prin încăpere, căutând ceva de făcut. Zări o grămadă mare de cutii și câni metalice murdare. Arată spre ele.

— Aș putea să le spăl.

Clarke aprobă, înainte să se întoarcă la femeia din fața ei.

— Ar fi super, îi zise lui Glass, peste umăr. Doar asigură-te că le duci spre râul din sud, nu la cel de unde luăm apă de băut. Însă trebuie sterilizate deasupra focului, mai întâi. Trebuie să folosești un băț și să le ții deasupra flăcării, cam cinci minute.

— Am înțeles.

Glass luă câteva și se îndreptă spre ușă.

— Glass! strigă Clarke după ea. Știi cum să ajungi la râul din sud?

Glass scutură din cap, cu obrajii arzând de rușine.

— Nu, scuze. Voiam să întreb pe cineva...

Clarke îi oferă răbdătoare câteva indicații, apoi luă un braț de vase metalice și o urmă.

— O să-ți arăt. Mi-ar prinde bine niște aer proaspăt.

Fetele ieșiră împreună în lumina soarelui, strânseseră din ochi și traseră în

piept aerul răcoros, care părea aproape revigorant, după baraca neaerisită. În timp ce se îndreptau spre locul unde se făcea focul, în mijlocul taberei, Glass zări o mișcare scurtă cu coada ochiului. Întoarse repede capul spre linia copacilor. Undeva în umbră, cam la zece picioare printre copaci, un băiat înalt și brunet era pe jumătate ascuns după un trunchi. Se uita la ele. Glass își ținu respirația, surprinsă, și se opri.

— Ce e? întrebă Clarke.

Urmări privirea lui Glass și îl văzu pe băiat.

— Ar trebui să spunem cuiva? întrebă Glass agitată. E... e unul dintre pământenii care vor să ne facă rău?

Clarke scutură din cap.

— Nu. Acela e Bellamy. E de-al nostru, dar n-ar trebui să fie aici, acum.

Glass simți ceva în vocea lui Clarke. Era îngrijorare? Teamă? Spre surprinderea ei și mai mare, Clarke își încruntă sprâncenele și îi aruncă lui Bellamy o privire ciudată, aproape ca o avertizare. Băiatul îi întâlni privirea și zâmbi, nederanjat de expresia ei serioasă.

Bellamy înaintă câțiva pași, de parcă s-ar fi îndreptat spre tabără. Clarke scutură ferm din cap. El se opri, deși nu părea să fie mulțumit de asta. Clarke mimă câteva cuvinte și gesticulă, de parcă i-ar fi spus să plece. El ridică din umeri și chiar înainte să se dea înapoi schiță amuzat un salut, după care dispăru printre copaci.

Glass se întoarse spre Clarke, care roși ușor. Știa că Wells era cu Sasha, dar nu se gândise că și Clarke putea să fi cunoscut pe cineva nou, atât de curând. Categorie, lucrurile se mișcau repede pe Pământ.

— Deci, de ce îl ții pe Bellamy în pădure? o tachină Glass. Vrei să fii sigură că e doar al tău?

O spusese ca pe o încercare de a sparge gheața, de a-i sugera lui Clarke că știa că ea și Wells trecuseră peste relația lor. Totuși, îndată ce rosti vorbele, își dădu seama că nu sunaseră așa.

— Nu îl *țin* nicăieri, zise Clarke, aruncându-i aceeași privire pe care i-o arunca pe vremuri, când spunea ceva stupid în clasă.

Glass tresări.

— Îmi pare rău! N-am vrut să...

Fața ei se îmblânzi.

— Nu, mie îmi pare rău, adaugă Clarke și răsuflă. Nu a fost cinstit. Doar că... doar că sunt o grămadă de lucruri pe care noi nu ți le-am povestit încă.

Glass lăsă să îi scape un râs ușor.

— Mda. Încep să-mi dau seama de asta.

— Știi despre Wells?

— Despre el și...

Vocea lui Glass se stinse, nefiind sigură că trebuia să spună secretul lui Wells.

— ... și Sasha, termină Clarke în locul ei.

Glass aprobă, ușurată că și ea știa.

— Deci nu ai nimic împotriva? întrebă cu o ușoară ezitare.

Înainte să răspundă Clarke, un băiat roșcat și cu pistrii veni la ele.

— Clarke, unul dintre bărbaii nou-veniți spune că nu poate să respire și are nevoie de o injecție.

Clarke oftă ușor.

— A zis el toate astea?

Băiatul aprobă.

— Dacă poate vorbi, e în regulă. Probabil că e doar un ușor atac de panică. Spune-i că vin imediat.

Băiatul aprobă din nou și o luă la fugă.

— Da, sigur că sunt fericită pentru Wells și Sasha. Cu Bellamy, lucrurile sunt... adică, știu că nu a trecut mult, dar aproape că...

— E în regulă, zise Glass și o opri, cu un zâmbet.

Clarke poate că era stăpână pe sine ca medic, dar când vorbea despre băieți devenea adorabil de stânjenită. Acum arăta de parcă nu știa dacă să se destăinuie sau nu.

— Wells ți-a povestit ceva despre Bellamy?

Glass scutură din cap.

— Atunci ar fi mai bine să îl las pe el să vorbească mai întâi cu tine.

Glass scană tabăra agitată și se întoarce din nou spre Clarke.

— Cred că o să treacă ceva vreme până când Wells va avea timp să pălăvrăgească cu mine. Ce se întâmplă?

Clarke ezită, mușcându-și buza.

— Hai, Clarke, o îndemnă Glass, ușor amuzată că, deși o cunoștea de-o viață, aveau prima conversație pe *Pământ*. Sunt sigură că Wells nu o să se supere dacă vorbești despre propriul iubit.

— E un pic mai complicat.

Se uită într-o parte și în alta să se asigure că nu aude nimeni, apoi se întoarce spre Glass, cu un zâmbet:

— Așadar, e o nebunie, dar care crezi că erau șansele ca al doilea tip de care m-am îndrăgostit să fie fratele vitreg al primului tip de care fusesem îndrăgostită?

Glass se holbă la ea, convinsă că nu înțelesese bine.

— Wells are un *frate*? zise ea încet, așteptând ca fata să izbucnească în râs și să o corecteze.

Dar, spre uimirea ei, Clarke aprobă.

— Cancelarul și mama lui Bellamy au avut o aventură, înainte ca el să se însoare cu mama lui Wells.

De-a lungul anilor, Glass auzise o grămadă de lucruri derutante ieșind din gura lui Clarke Griffin, mai ales în timpul orelor de mate, dar niciunul la fel de uimitor.

— Nu pot să cred!

— Nici mie nu mi-a venit să cred la început, dar e adevărat. Iar asta e doar începutul.

Pe un ton surprinzător de calm, îi spuse lui Glass cum reușise Bellamy să se urce pe navă, cu sora lui, Octavia, cum îl luase ostatic pe cancelar, înainte să știe că era tatăl lui. Fața lui Clarke deveni mai serioasă, când îi povestise lui Glass despre cea mai mare teamă a ei: îngrijorarea legată de ce ar putea să-i facă gardienii lui Bellamy, dacă descopereau că din vina lui fusese împușcat cancelarul.

— Am încercat să-l conving să plece din tabără, dar nu vrea, zise ea, pe un ton pe care Glass nu prea reuși să îl identifice – un amestec ciudat de frustrare și mândrie.

Glass se strădui să asimileze totul și își notă în minte să nu uite să stea de vorbă cu Luke. Poate că el putea să facă ceva să-i îndepărteze pe gardieni de Bellamy.

— Uau! zise ea și scutură din cap. Asta e o nebunie mai mare decât mersul meu prin spațiu.

— Ai mers prin spațiu?

Ochii lui Clarke se făcură mari de uimire.

— Am mers prin spațiu, zise Glass, cu o urmă de plăcere în voce. A fost singurul mod în care puteam să ajung pe Phoenix. Altfel, eu și iubitul meu, Luke, plus o grămadă de oameni am fi murit pe Walden.

Fetele rămaseră tăcute o clipă, fiecare luptându-se să proceseze noutățile importante pe care le împărtășiseră. Apoi ușa barăcii-spital se deschise în spatele lor și ieși Octavia.

— Clarke! strigă ea. Avem nevoie de tine înăuntru pentru o clipă.

— Vin!

Se întoarse spre Glass.

— Mă bucur că ești aici, Glass!

— Și eu! răspunse ea, cu un zâmbet.

Era adevărat că se bucura să o vadă pe Clarke. Dacă se bucura că se afla pe Pământ era o cu totul altă poveste, dar cel puțin nu se simțea chiar atât de stingheră și singură cum își imaginase, când privise în jos, de pe navă, la stratul gros de nori. Mai ales acum, când părea să aibă o prietenă.

6. BELLAMY

— La naiba! bombăni Bellamy pentru el și lovi cu piciorul un smoc de iarbă, care zbură prin aer.

Îl privi cum plutește sub forma unui arc între doi copaci, înainte să aterizeze cu un plescăit la câțiva metri. Sunetul unor pași străpunse liniștea din pădure, unde stătea ascuns după un grup de copaci înalți. Se uită în lumină, printre frunze, spre trei dintre nou-veniți – un bărbat și două femei –, care strâmbau din nas spre cerbul de pe proțap. Cerbul pe care Bellamy îl vânașe în dimineața aceea și pe care i-l dăduse lui Antonio să îl ducă în tabără. Puteau să învețe să mănânce carne sau să moară de foame. Sau, mai bine, să-și găsească singuri mâncare.

Când cei o sută aterizaseră, nu fusese nimeni acolo să îi întâmpine ori să le explice cum stau lucrurile. Nimeni nu îl *învățase* pe Bellamy să urmărească animalele, să folosească un arc sau să jupoaie un cerb cu două capete. Aflase singur, la fel cum Clarke învățase să trateze răni și boli pe care nu le cunoscuse înainte. La fel cum Wells învățase să construiască o baracă. Chiar și Graham, altfel nesuferit, învățase să facă o sulită. Dacă el reușise, și fraierii ăia neajutorați puteau să reușească.

Bellamy și-ar fi dat cel mai bun arc, doar să poată intra drept în mijlocul taberei, cu capul sus, să îi sfideze pe bastarzii aceia. Să încerce numai să îl aresteze. Știa că, odată ce fumul se va ridica, iar urechile coloniștilor vor înceta să mai țiuie, unul dintre ei îl va recunoaște ca fiind băiatul care îl luase ostatic pe cancelar, pe puntea de lansare. Nu conta că Bellamy nu apăsase pe trăgaci, cancelarul fusese împușcat din vina lui. Nu apucase să îl întrebe pe Wells dacă se știa ceva despre tatăl lui... rectificare: despre tatăl *lor*. Se va obișnui vreodată cu ideea? Categorie, nu va afla dacă bărbatul trăia sau murise, dacă va rămâne singur în pădure.

Tabăra era casa lui Bellamy. Ajutase la construirea ei, cot la cot cu ceilalți. Cărase bușteni din pădure și făcuse din ei fundația. El ținuse grupul în viață, cu animalele pe care le vânașe. Nu avea de gând să abandoneze tot, doar pentru că avusese tupeul să își protejeze sora. Nu era vina lui că pe Colonie exista o lege a populației stupidă, care făcea din Octavia o ciudată și le oferea altora permisiunea de a o trata ca pe o infractoare.

O creangă trosni, iar Bellamy se întoarse cu pumnii ridicați, apoi îi lăsă în jos rușinat, când văzu un băiețel care îl privea.

— Ce faci aici? îl întreabă Bellamy și se uită în jur, să se asigure că nu fusese urmărit.

Era ciudat să vadă adulți în tabără, dar era și mai ciudat să vadă copii mici.

— Am vrut să văd peștii, zise el, deși buzele lui făcură să sune ca *pesii*.

Bellamy se ghemui, să ajungă la nivelul ochilor băiatului, care părea să aibă trei sau patru ani.

— Îmi pare rău, amice. Peștii trăiesc în lac. E departe de aici. Dar, uite, îi arată spre copaci, acolo sus sunt păsări. Vrei să le vezi?

Băiatul aprobă. Bellamy se ridică și își lăsa capul pe spate.

— Uite, zise arătând spre un loc unde frunzele se mișcau. Vezi?

Băiatul scutură din cap.

— Nu.

— Dă-mi voie să te ajut să te uiți de mai aproape.

Bellamy se aplecă, îl luă în brațe și îl ridică pe umeri, ceea ce îl făcu pe micuț să țiui de plăcere.

— Mai încet, da? Nimeni nu trebuie să știe că sunt aici. Acum, uite, acolo e o pasăre. Vezi păsărica?

Bellamy nu vedea fața băiatului, așa că luă tăcerea drept da.

— Unde sunt părinții tăi? Știu unde ai plecat?

Bellamy se lăsa în jos astfel ca băiatul să poată aluneca pe spatele lui, apoi se întoarse spre el.

— Cum te cheamă?

— Leo? strigă o voce de fată. Unde te-ai dus?

— Rahat! zise Bellamy în barbă, dar, înainte să apuce să se miște, se ivi o fată cu păr negru și lung.

Răsuflă. Era doar Octavia. Ea își lăsa capul într-o parte și zâmbi.

— Deja îi atragi pe copii în pădure, ca un pustnic ciudat? Nu ți-a luat mult.

Bellamy dădu ochii peste cap, dar în taină se bucura să o vadă pe Octavia atât de binedispusă. Avusese câteva săptămâni grele și tocmai când se întorsese în tabără sosise și restul Coloniei. Altfel, Octavia se adapta ușor. Își petrecuse primii cinci ani într-o ciudățenie de debara, iar restul vieții dovedind că merita să trăiască.

— Îl cunoști pe copilul ăsta? Întrebă Bellamy.

— E Leo.

— Unde sunt părinții lui?

Octavia îi aruncă lui Leo o privire, apoi scutură trist din cap. Bellamy râsuflă lung și se uită la băiat, care era ocupat să tragă de o plantă agățătoare înfășurată în jurul unui copac.

— Deci e singur-singurel?

Octavia aprobă.

— Probabil că da. Sunt o grămadă ca el. Cred că părinții lor nu au reușit să urce pe nave sau...

Nu fu nevoie să termine propoziția. Bellamy știa că amândoi se gândeau la mormintele proaspăt săpate, încă nemarcate, de lângă lac.

— Am avut grijă de toți, până o să găsim o soluție.

— E foarte frumos din partea ta! zise Bellamy.

Ea ridică din umeri.

— Nu e mare lucru. Nu pe cei mici ar trebui să fim supărați. Părinții lor ne-au închinis.

Încerca să pară indiferentă, dar Bellamy știa că, în urma copilăriei petrecute în centrul de îngrijire de pe Colonie, rămăsese cu o sensibilitate pentru copiii orfani.

— Haide, Leo, zise ea și îl luă de mână. O să-ți arăt unde sunt iepurii.

Se uită la Bellamy.

— Tu o să fii bine aici?

El aprobă.

— Doar azi. Odată ce lucrurile se liniștesc, o să facem un plan.

— Bine... ai grijă.

Zâmbi și se întoarse spre Leo.

— Să mergem, puștiule.

Bellamy se uită după ei și simți o strângere de inimă văzând-o pe Octavia cum coboară panta țopăind, prefăcându-se că era iepure, să îl facă pe Leo să râdă. Ea mereu fusese o exclusă. Nimeni, cu excepția lui Bellamy, nu o tratase corect sau draguț. Până acum. În sfârșit, îi fusese oferită șansa de a fi o adolescentă normală, cu prieteni și cu iubiți și, dacă era să fie complet sincer, bună de gură. Evident, nu avea de gând să o părăsească. Și nici nu o va lua de acolo. Atunci, ce soluție mai avea? Ea merita șansa de a rămâne unde își găsise primul cămin. Primul lor cămin adevărat.

Își aminti scurt expresia de pe fața lui Clarke, când îi făcuse semn să se ascundă, iar stomacul i se strânse. Fata aceea nu era ușor de speriat, un medic genial, cu spirit de luptător, care, întâmplător, era uimitor de frumoasă, mai ales când lumina cădea pe părul ei blond. Însă gândul la gardienii cu armele îndreptate spre el fusese de-ajuns să umple de teamă ochii ei verzi luminoși.

Bellamy expiră încet, încercând să se calmeze. Clarke doar îl proteja. Îl ținea în viață. Dar insistențele ei de a-l păstra în siguranță și ascuns stârneau în Bellamy mai multă furie decât orice altceva. Nu furie la adresa ei, ci a întregii situații.

Se întuneca. Avea să petreacă toată noaptea în pădure? Era pe cale să se întoarcă în lumină și să își reia locul, când îl văzu pe Wells intrând din cealaltă parte, în fruntea unui grup de supraviețuitori buimaci. Bellamy studie ținuta mândră a lui Wells, pasul lui ager și felul încrezător în care se adresa grupului, de parcă era liderul lor, nu un infractor condamnat, care avea jumătate din vârsta lor. Îi era greu să înțeleagă că micuțul cancelar era fratele lui... Nu se întâmplă în fiecare zi să îți dai seama că ai determinat împușcarea tatălui tău

și că ai nu doar un singur frate nepermis, ci doi.

Deodată, toți cei din luminiiș tăcură și capetele se întoarseră spre locul de unde apăruse Wells. Bellamy le urmări privirile și îl văzu pe vicecancelarul Rhodes ieșind dintre copaci. Mergea tăcut printre cei o sută și printre ceilalți supraviețuitori, cu umerii drepți, cu expresia aceea ușor plictisită, care pe navă mereu îl făcuse să pară un nesuferit. Aici îl făcea să pară doar un imbecil. Abia scăpase de moarte, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, iar acum era pe pământ solid pentru prima dată în toată viața lui. Oare ar fi murit dacă ar fi arătat cea mai mică urmă de ușurare sau, la naiba, de entuziasm?

Nimeni nu îndrăznea să i se adreseze vicecancelarului, în timp ce mergea în cerc prin luminiiș, flancat de doi gardieni, inspectând tabăra pe care ei se chinuiseră să o amenajeze. O grămadă de oameni își țineau respirația deodată, așteptând-l să facă sau să spună ceva. După un moment lung, vicecancelarul intră în cea mai apropiată baracă. Pentru o clipă nu-l mai văzură, apoi se întoarse în lumina soarelui, cu un colț al gurii mustăcînd.

Lui Bellamy îi venea să zboare peste luminiiș și să îl pocnească drept în față pe acel obsedat de putere. Dar o singură privire spre gardienii care îl urmau îndeaproape, formând un semicerc în jurul lui Rhodes, fu de-ajuns să îl țină pe loc. Nu doar că erau mai mulți gardieni decât se așteptase – cel puțin douăzeci, fără să îi numere pe cei răniți, care încă se chinuiau să vină de la locul prăbușirii –, dar toți păreau să fie și înarmați. Bellamy înghiți greu. Amenințarea teoretică a gardienilor care aveau ordin să tragă în el era una. Să aibă în față țeava unei arme reale, aici, pe Pământ, era alta. Bellamy nu era mai speriat decât fusese înainte de sosirea coloniștilor. Era doar mai sigur că niciodată că el și Octavia trebuiau să își poarte singuri de grijă, pentru că nimeni nu o să facă asta pentru ei.

În cele din urmă, Rhodes se îndreptă spre mijlocul luminiișului și se întoarse să se adreseze grupului care se adunase în jurul său. Se opri, ținându-i în așteptare. Octavia stătea în fața grupului, fixându-l sceptică pe vicecancelar. Wells se dădu într-o parte, cu brațele încrucișate pe piept și cu o expresie indescifrabilă. Clarke rămase chiar în spate, rezemată de peretele barăcii-spital. Părea extenuată, ceea ce îl înfurie și mai mult pe Bellamy. Ar fi dat orice să o ia în brațe și să îi spună că făcuse o treabă uimitoare. Oamenii adunați acolo se uitau la Rhodes, cu fețele murdare, pline de speranță și, își dădu seama Bellamy, surprins, de ușurare. Cei mai mulți păreau *bucuroși* că Rhodes era acolo. Ei chiar credeau că venise să îi ajute.

În sfârșit, Rhodes începu.

— Cetățeni, este o zi tristă, o zi pe care o vom comemora multe generații de acum înainte, dar este și o zi mare. Sunt foarte onorat să fiu cu voi aici, pe Pământ, după o lungă așteptare. Contribuția voastră, a celor care ați coborât

cu prima navă, nu va fi uitată curând. Ați venit curajoși aici, unde niciunul de-ai noștri n-a pus piciorul de sute de ani.

Bellamy studia fața lui Clarke. Nu trăda nicio reacție, dar știa că amândoi se gândeau la același lucru. Erau destui oameni care pusese ră piciorul acolo, nu toți pământeni. Părinții lui Clarke, de exemplu, și ceilalți care îi însoțiseră pe Pământ. Deocamdată, însă, niciunul dintre cei o sută nu știa că părinții săi trăiau, în afară de Bellamy și de Wells.

— Ați dovedit că viața omenească poate, într-adevăr, să existe din nou pe Pământ. Asta e nemaipomenit! Însă viețile noastre nu depind doar de apă și aer curat.

Se opri, pentru un efect teatral, și se uită la mulțime, privindu-i în ochi, pe rând.

— Viețile noastre depind una de alta!

Câțiva oameni aprobă cu emfază, iar lui Bellamy îi veni să vomite.

— Iar pentru a ne proteja unul pe altul și pe noi înșine trebuie să respectăm anumite reguli.

Începe, se gândi Bellamy și strânse pumnii, de parcă ar fi putut opri cuvintele care știa că vor schimba totul.

— Viața pe Colonie a fost liniștită. Toți eram în siguranță și îngrijiți – era evident că el nu trăise pe Arcadia sau pe Walden – și am reușit să ne ținem în viață specia, deoarece respectam autoritatea, făceam ce se aștepta de la noi și mențineam ordinea. Doar pentru că acum suntem pe Pământ nu înseamnă că putem abandona adevăratele la un cod care este mai important decât oricare dintre noi.

Rhodes se opri din nou, lăsându-i să asimileze cele spuse.

Bellamy cercetă fețele lui Wells și Clarke și, după expresiile lor, își dădu seama că erau pe aceeași lungime de undă. Rhodes era plin de rahat. Nu spusese nimic despre grațierea celor o sută, lucru care le fusese promis în schimbul „serviciului” făcut umanității, când veniseră pe Pământ cu prima navă. Și, după numărul reunitărilor fericite pe care Bellamy le văzuse – una sau două printre cei care nu erau de pe Phoenix –, evident, familiile lor nu avuseseră prioritate la urcarea pe nave. Numărul minciunilor pe care omul acela le scotea într-un discurs atât de scurt era revoltător. Și, mai rău, o grămadă de oameni îl credeau. *Deschideți ochii*, voia Bellamy să le strige. *Am supraviețuit fără idioții aștia și o să ne descurcăm fără ei. Nu ascultați nicio vorbă a ticălosului aștia.*

— Am încredere că fiecare dintre voi – Rhodes își înflorea cuvintele, dar tonul lui era rece ca gheața – își va da seama de ce e mai bine și va face exact ce se așteaptă de la voi, atât pentru binele personal, cât și pentru perpetuarea rasei noastre. Vă mulțumesc!

Un fior trecu pe spinarea lui Bellamy. Acela nu fusese un discurs călduros și vag motivațional. Fusese o avertizare. *Faceți ce spun sau veți fi dați la o parte*, îi amenința vicecancelarul. Bellamy era sigur că nu o să-i execute ordinul. Niciodată nu fusese un mare fan al regulilor pe Colonie. Iar acum, pe Pământ, unde își petrecuse zilele și nopțile singur, în adâncul pădurii, nu prea erau șanse să se supună cuiva. Pentru prima dată în viață – în toate viețile lor –, Bellamy era liber. Cu toții erau.

Dar Rhodes nu avea să ierte vreodată actul de trădare al lui Bellamy, de pe puntea de lansare. Înțelegea asta clar. În schimb, vicecancelarul și susținătorii lui îl vor da ca exemplu, ceea ce însemna execuția. Probabil, una publică.

O decizie se forma în mintea lui Bellamy, decizie deja gândită și luată. Trebuia să plece de acolo. Se va întoarce după Octavia, când va fi în siguranță. Clarke și Wells vor avea grijă de ea, deocamdată. Bellamy făcu un pas mare în spate, mai adânc în pădure, cu ochii lipiți de ceafa lui Rhodes. La al doilea pas, dădu într-un copac și se lovi de el. Se împiedică mormăind și se chinui să-și recapete echilibrul. Reuși să rămână în picioare, dar pași împleticit peste o grămadă de surcele uscate. Trosniră tare, sunetul răsunând cu ecou până în luminiș. Sute de capete tresăriră, urmând sunetul. Gardienii ridicară armele la umeri și le îndreptară spre linia copacilor. Cu reflexe surprinzător de rapide, Rhodes se întoarse și scană zona, în căutarea sursei zgomotului. Bellamy era blocat. Nu putea să se miște, pentru că ar fi fost văzut. Singura lui opțiune era să stea complet nemișcat și să spere că Rhodes și gardienii lui aveau vederea teribil de proastă.

Nu avu noroc. Rhodes îl zări aproape imediat, iar fața i se întinse într-o grimasă mulțumită. Se uitară unul la altul pentru o clipă lungă, timp în care Bellamy nu știa sigur dacă vicecancelarul îl recunoscuse ca fiind cel care îl ținuse ostatic pe cancelar. Apoi, o sclipire de bucurie trecu peste fața lui de obicei indescifrabilă.

— Acolo! le strigă Rhodes gardienilor, arătând direct spre Bellamy.

Echipajul în uniformă traversă luminișul într-un timp record. Bellamy se răsuci, mizând pe faptul că el cunoștea pădurea, iar asta îi oferea un avantaj. Putea să sară peste bușteni și să se ascundă sub crengile joase. Dar nu făcu mai mult de câțiva metri, când simți unul, apoi două trupuri care se aruncară peste el și îl doborâră. Gardianul care aterizase primul mormăi ceva și se chinui să-i prindă brațele. Bellamy se împotrivi, lovind din picioare, în timp ce se străduia să se ridice în genunchi, apoi în șezut. Inima îi bătea atât de tare, încât își simțea coastele cum vibrează. Adrenalina îi curgea prin picioare. Se simțea ca unul dintre animalele urmărite și ucise ca să îi țină în viață pe cei o sută.

Veniră mai mulți gardieni și îl înconjură. Înaintă câțiva pași mici spre

unul dintre ei, dar în ultima clipă se aplecă, se răsuci și o luă la fugă în direcția opusă. Gardienii se străduiră să-i ia urma. Bellamy goni printre copaci, sperând că putea să scape de ei. Dar, de data asta, nu-și folosiră trupurile să îl oprească. Un *trosnet* ascuțit şuieră pe lângă trunchiurile copacilor și o grămadă de păsări speriate zburară de pe cele mai înalte crengi. Bellamy strigă, în timp ce o durere sfâșietoare îi trecu prin umăr.

Îl împușcaseră. Se prăbuși, apoi imediat fu înconjurat de gardieni, care abia îl ridicară și îi legară mâinile la spate, fără să le pese de sângele care îi curgea din rană. Îl duseră în luminiș.

— *Bellamy!* auzi vocea lui Clarke, parcă de la mare depărtare.

Ca prin ceață, o văzu croindu-și drum prin mulțime, strigând la gardieni, în timp ce se apropia.

— Lăsați-l în pace! L-ați împușcat, nu e de-ajuns? Vă rog, permiteți-mi să-l văd! Are nevoie de îngrijiri medicale.

Gardienii se dădură la o parte și o lăsară să treacă. Își puse brațele în jurul pieptului lui Bellamy și îl ajută să se întindă.

— E în regulă, îi zise, respirând greu.

Îi rupse tricoul la gât și i-l trase de pe umăr.

— Nu cred că e foarte grav, probabil că glonțul a trecut chiar prin umăr.

Bellamy aprobă, dar nu reuși să vorbească printre dinții strânși.

— Ce ordonați, domnule? strigă unul dintre gardieni către Rhodes.

Bellamy nu auzi răspunsul. Avu un singur gând, în timp ce își pierdea cunoștința: mai degrabă murea decât să trăiască pe Pământ ca prizonier.

7. WELLS

De obicei, Wells dormea afară, preferând luminișul tăcut și plin de stele, în locul barăcilor aglomerate, dar petrecuse ultimele două nopți pe jos, în baraca-infirmerie, și abia dacă se odihnise. Clarke stătuse tot timpul lângă Bellamy, îi curățase rana, îi verificase febra și îi spusese toate aiurelile posibile ca să îi distragă atenția de la durere. Însă mai avea și alți pacienți de care trebuia să se îngrijească, așa că Wells o ajutase cât putuse. Se asigurase că Bellamy bea apă și, în momentele mai lucide, îl ținuse la curent cu ce se mai întâmpla prin tabără.

Wells își reprimă un geamăt, când se ridică în picioare, căscând, în timp ce își freca umărul. Nici pe departe să fie paturi pentru toată lumea, iar Wells avusese grijă să le împartă răniților pe cele existente.

Se uită la Bellamy, care, în sfârșit, adormise, după o noapte cu dureri. Nu părea să se scurgă sânge prin bandaj, ceea ce era bine, dar Clarke se îngrijora tot mai mult în legătură cu o posibilă infecție. Se uită la fața palidă a lui Bellamy și simți un nou val de furie la adresa vicecancelarului. Tatăl lui nu i-ar fi lăsat pe gardieni să tragă în Bellamy, indiferent dacă și-ar fi dat seama sau nu că ținta era fiul lui. Rhodes vorbea mult despre lege și ordine, dar nu părea foarte preocupat să pună în practică ceea ce predica.

Wells se strecură afară, atent să nu trântască ușa. Dimineața era momentul lui preferat pe Pământ. Avea o oră doar pentru el, să privească răsăritul, înainte ca restul taberei să se trezească și să înceapă rutina zilnică: copiii care aduceau apă se trezeau primii și se îndreptau spre izvor, cu vasele goale și părul ciufulit. Urma echipa care aduna lemne de foc și mereu se întreceau la tăiat, să vadă care termina mai repede. Se organizaseră rapid într-o comunitate, cu propriile obiceiuri. În multe feluri, era o viață mai fericită și mai liberă decât orice avuseseră pe Colonie.

Dar, deși trecuseră mai puțin de șaptezeci și două de ore de când sosiseră ceilalți coloniști, diminețile acelea îi păreau o amintire îndepărtată. Nu o văzuse pe Sasha de câteva zile. Amândoi căzuseră de acord că era mai sigur pentru ea să stea la Mount Weather, până când Wells găsea calea potrivită să îi povestească lui Rhodes despre pământeni. Resimțea absența ei ca pe o durere fizică.

Luminișul de obicei gol era presărat acum cu grupuri de oameni cu un aspect jalnic, nou-sosiți care nu găsiseră locuri în barăci și avuseseră o noapte albă, privind îngroziți un cer necunoscut sau morocănoșii dintre cei o sută, care aleseseră să aibă de-a face cu iarba udă și aerul răcoros decât cu intrușii care le invadaseră spațiul.

Câțiva adulți erau deja în jurul locului pentru foc, evident, așteptând ca

cineva să vină să îl aprindă. Câțiva gardieni stăteau într-o parte, adânciți într-o conversație, gesticulând spre creasta pe care apăruse prima dată facțiunea pământenilor. După ce cântărise avantajele și dezavantajele de a-i spune lui Rhodes despre existența altor oameni pe Pământ, Wells îi povestise despre cele două grupuri, despre cei pașnici conduși de tatăl Sashei și despre cei violenți, care îi omorâseră pe Asher și pe Priya. De atunci, Rhodes pusese gărzi permanente la marginea luminișului.

Wells se îndreptă spre foc și se forță să zâmbescă.

— Bună dimineața!

Grupul dădu din cap, dar nimeni nu vorbea. Știa cum se simțeau, pentru că și el se simțise la fel în primele zile – dezorientat, traumatizat de călătoria pe Pământ, dar și bântuit de pierderea oamenilor pe care îi lăsase în urmă. Știa și că singurul mod de a merge mai departe era să îți găsești o ocupație.

— Cine vrea să învețe să facă focul?

Toți acceptară oferta, cu mai mult sau mai puțin entuziasm, dar numai o femeie de vreo douăzeci de ani rămase prin preajmă suficient ca să încerce singură. Wells îi puse lemne în brațe și o îndrumă înapoi spre foc. Îi arătă cum să așeze lemnele în formă de piramidă și o învăță pașii necesari ca să le aprindă. Când terminară, ea zâmbi, iar el văzu o scânteie din viața ce revenea în ochii săi.

— Bravo! zise Wells. Stai cu ochii pe el, iar când o să avem ceva de gătit, o să-l ațâțăm un pic.

Se îndreptă spre grupurile mici care se pregăteau de vânătoare, trecând pe lângă câțiva gardieni. Simți privirile lor și se opri. Stăteau cu armele pe umeri, așteptând pe cineva să le spună ce să facă. Deși îi fusese retras gradul de ofițer, când fusese condamnat, își dresе vocea și li se adresă pe același ton pe care îl învățase în timpul instruirii.

— Unul dintre voi ar trebui să însoțească fiecare echipaj de vânătoare. Avem de hrănit o grămadă de oameni, iar armele ar putea fi de folos.

Gardienii se uitară unul la altul – de parcă ar fi căutat aprobare –, apoi ridicară din umeri și îl urmară. Wells îi împărți și le spuse să umble în liniște, să nu sperie prada. Singurii care rămaseră în urmă fură cei doi, pe care Rhodes îi pusese să păzească baraca-infirmerie și să se asigure că Bellamy nu fugea.

Luminișul devenea tot mai zgomotos, pe măsură ce oamenii flămânzi ieșeau din barăci, căutând ceva de mâncare. Aveau nevoie disperată de mai multe barăci, ceea ce însemna că era nevoie de mai mulți bușteni și de cel puțin o săptămână de muncă. Trebuia să îi instruiască pe douăzeci sau treizeci dintre nou-veniți, să termine repede, înainte ca vremea să se răcească. De asemenea, trebuiau mai multe găleți pentru apă, pe care vor trebui să le

confectioneze din rămășițele metalice ale navelor. Își notă în minte să trimită un grup la locul aterizării, să ia cel puțin zece bucăți metalice potrivite. Înșă nimic din toate astea nu conta, dacă nu făceau rost de mai multă mâncare, repede. Cu Bellamy pe tușă, avea să fie mai dificil ca niciodată. Wells răsufală încet și își ordonă gândurile, lăsând soarele dimineții să îi încălzească fața, pentru o clipă.

Deschise ochii, traversă drumul spre baraca în care erau proviziile și se opri să se adreseze arcadianului care stătea în față, citind o listă. Țineau inventarul și evidența schimburilor, să știe ce intră și ce iese. Wells era pe cale să îl întrebe cum procedau cu hainele, când cineva își dresе vocea în spatele lui. Se întoarse și se trezi față în față cu vicecancelarul Rhodes. Acesta îl studia cu o privire curioasă, cu buzele strânse într-un zâmbet ce nu părea să reflecte vreo bucurie. Gardienii mai în vârstă îl flancau pe vicecancelar. Wells îi recunoscу din perioada lui de pregătire ca ofițer, unul dintre ei îi fusese instructor de arme de foc, iar celălalt îl pusese odată să facă cinci sute de flotări. Se strâmbă, amintindu-și.

— Bună dimineața, ofițer Jaha!

— Bună dimineața, domnule vicecancelar Rhodes! Domnilor ofițeri!

Wells îi salută, un gest ce părea nepotrivit sub imensul cer albastru și sub norii pufoși care pluteau deasupra, în locul luminilor reci de pe Phoenix. Rhodes îi întinse mâna lui Wells, iar acesta o luă. Vicecancelarul îi strânse degetele un pic prea tare și îi scutură mâna un moment prea lung. Wells fusese mereu un gardian și un ofițer model, cu respect față de superiori și față de reguli. Excelase în toate stadiile pregătirii, de obicei, fiind pe primele locuri din clasă. Fusese mândru să cunoască și să urmeze protocolul, chiar dacă asta însemnase ca unii colegi să râdă de el sau, mai rău, să spună pe la spate că fiul cancelarului își pupa în fund profesorii. Dar lui Wells nu-i păsase. El încercase să-și dovedească sieși meritele și o făcuse. Nimeni nu putea nega că era un ofițer de primă clasă. Dar în ziua aceea, în luminiș, cu mâna reținută de vicecancelar, Wells simțea doar dezgust. Parcă știa ce urma să iasă din gura lui Rhodes încă dinainte să vorbească.

— Ai dat dovadă de remarcabile calități de lider, ofițer Jaha.

— Mulțumesc, domnule, se îmbărbătă Wells.

— Mai ales pentru cineva atât de *tânăr*.

Rhodes sublinie ultimul cuvânt și îl făcu să sune ca o insultă.

— În numele Consiliului, vreau să îți mulțumesc pentru serviciile tale, tinere.

Wells nu zise nimic.

— Ai aranjat o tabără acceptabilă aici, pe Pământ.

Buza de sus a vicecancelarului se curbă a dispreț.

— Însă ți-ai asumat o responsabilitate mult prea mare, pentru cineva de vârsta ta, și ar trebui să te bucuri de tinerețe.

Wells revăzu în minte săgeata ce străpunsese gâtul lui Asher, la doar câțiva centimetri de gâtul lui, revăzu trupul umflat al Priiei atârnat de copac, resimți foamea îngrozitoare de care suferiseră cu toții în primele zile. *Ce tinerețe*, vru să scuipe spre Rhodes. Dar își ținu buzele strânse.

— Lideri cu mai multă experiență vor prelua acum, continuă Rhodes, în timp ce tu te vei bucura de o binemeritată pauză.

Nările lui Wells tresăriră și simți cum i se încing obrazii. Se strădui să își mențină expresia de soldat neutru. Rhodes prelua controlul, dar evident că habar n-avea în ce se băga. Nici Wells nu avusese habar la început, dar acum avea câteva săptămâni de experiență crucială, pe care putea să o împărtășească. Cu voce calmă și pe un ton diplomatic, zise:

— Cu tot respectul, domnule, aceia dintre noi care au venit cu prima navă am învățat câte ceva, într-o perioadă de timp foarte scurtă. Lucrurile sunt mai complicate decât par, am simțit asta pe pielea noastră. Putem să vă scutim de mult timp pierdut și de probleme. Dacă ne dați voie să împărtășim ce am învățat, va fi spre binele tuturor.

Zâmbetul lui Rhodes deveni încordat și lăasă să îi scape un râs înfundat.

— *Cu tot respectul*, ofițer, cred că suntem calificați să facem față oricărei situații care ar putea să apară. Cu cât readucem mai repede ordinea în comunitate, cu atât mai repede ne vom simți toți în siguranță.

Wells cunoștea expresia din ochii lui Rhodes. Era o combinație specială de dispreț, ironie și invidie, pe care o văzuse pe fețele oamenilor toată viața. Fiind fiul cancelarului, nu-i fusese ușor. Rhodes se uita la Wells și vedea un copil răsfățat, care-le-știa-pe-toate. Putea să ridice cu mâinile goale câte o baracă pentru fiecare colonist, iar Rhodes tot l-ar fi văzut ca pe un lăudăros. Ca fiu al singurului om care fusese între vicecancelar și cea mai înaltă funcție, Wells era simbolul frustrării lui Rhodes.

Oricâtă simpatie câștigase Wells pentru că îi ținuse în viață pe cei o sută în primele săptămâni, aceasta se risipea repede, laolaltă cu influența lui. Dacă asta era ultima lui ocazie să îi vorbească direct lui Rhodes, avea de gând să o folosească așa cum trebuie.

— Da, domnule, zise Wells, pe cel mai respectuos ton.

Vicecancelarul îl salută țeapăn, evident, mulțumit de sine. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, cu gârzile după el, ca niște animăluțe de companie supuse.

— Încă ceva doar! strigă Wells după el.

Rhodes se opri și se întoarse, cu o expresie iritată.

— Prizonierul, Bellamy Blake.

Privirea i se îngustă.

— Ce e cu el?

— Este vital pentru supraviețuirea taberei.

— Ce-ai spus, ofițer?

Rhodes scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Te referi la tânărul care aproape că l-a omorât pe tatăl tău?

— Da, domnule. Bellamy este, de departe, cel mai bun vânător pe care îl avem. El ne-a ținut pe toți în viață. Avem nevoie de el.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Rhodes, iar expresia lui deveni mai rece.

— Băiatul acela, zise Rhodes încet, e un criminal.

— Nu e, zise Wells, încercând din răspuțuri să pară mai calm decât era. Nu a vrut să facă rău nimănui. Încearcă doar să-și protejeze sora.

Sperase că latura grijulie a lui Bellamy va atinge o coardă sensibilă a vicecancelarului, dar cuvântul soră generează un rânjet. Wells își închipui ce s-ar întâmpla dacă, din disperare, ar recunoaște că Bellamy era fratele lui.

— El este motivul pentru care tatăl tău nu e aici, scuipe Rhodes. Motivul pentru care eu sunt la conducere.

Cu asta, se răsuci și plecă. Wells îl privi cum se îndepărtează, cu inima grea. Nu avea să fie îndurare pentru Bellamy. Nici milă.

8. CLARKE

Cusăturile nu țineau. Clarke își încleștă mandibula, în timp ce curăța rana de pe umărul lui Bellamy, pentru a treia oară în ziua aceea. Știa că frustrarea nu o ajuta, dar aproape că își ieșise din minți, încercând să-și dea seama ce să mai facă. Putea să riște și să spere că trupul lui Bellamy va lupta cu infecția și va începe să se vindece, în ciuda cusăturilor. Sau putea să le înlătore și să coasă din nou, însă asta putea să-l expună la riscul ca rana să se redeschidă din interior, lucru care l-ar fi costat.

Trase aer în piept, expiră încet și încercă să se concentreze. Deși Bellamy fusese norocos că glonțul ieșise fără probleme, pătrunsese în cel mai rău loc posibil, la câțiva milimetri de o arteră principală. Ar fi fost o nimica toată să îl coasă dacă ar fi fost pe navă, cu echipament steril la îndemână și cu lumini bune. Dar în baraca întunecoasă, cu doi gardieni care-i dădeau târcoale lui Bellamy și se loveau de Clarke de fiecare dată când încerca să-i verifice rana, era aproape imposibil. De aceea medicii n-ar trebui să-i opereze pe cei la care țin. Abia își împiedica mâinile să nu tremure, să nu mai spunem de o decizie obiectivă, luată sub presiune. Puse dosul palmei pe fruntea lui Bellamy. Febra îi scăzuse – un semn bun –, dar era tot confuz și avea dureri mari. Lui Clarke i se făcea rău când se gândea cât suferea și cât de puțin putea face ca să-l ajute.

— Clarke? se auzi o voce slabă, din cealaltă parte a încăperii. Clarke? Am nevoie de tine, te rog!

Era Marin, o femeie mai în vârstă, cu o rană adâncă în picior. Clarke curățase rana și o cususe, dar calmantele se terminau foarte repede, ceea ce însemna că puteau să le folosească doar în cele mai desperate cazuri.

— Vin imediat!

O omora să îl lase pe Bellamy, dar mai erau foarte mulți oameni care aveau nevoie de îngrijiri medicale serioase, astfel că nu avea cum să stea cu el mai mult de o clipă. Îl strânse de mână, iar el deschise ochii pe jumătate, zâmbind, apoi o strânse slab, în semn de răspuns. Îi puse blând brațul la loc pe pat și se întoarse, lovindu-se de unul dintre gardieni.

— Scuză-mă.

Clarke abia își ascundea iritația din voce. Paza permanentă nu era doar un exces, ci o împiedica să aibă grijă de pacienți. Unde credeau că putea merge Bellamy, aproape inconstient, delirând și cu febră?

— Clarke, te rog. Doare!

Acum vocea implora, disperată. Clarke nu avea timp de pierdut. Trebuia să schimbe pansamente și să administreze medicamente. Deși era recunoscătoare pentru șansa de a fi de folos, turele extenuante, zi și noapte, nu o ajutau să-și limpezească mintea de griji. De câte ori îl zărea pe Rhodes,

trupul îi era cuprins de furie și dezgust. Nu doar că fusese cât pe ce să îl omoare pe Bellamy, dar îl ținea închis. Nu avea cum să părăsească tabăra, cât timp el era în pericol, și fiecare oră care trecea era una pe care putea să o folosească pentru a da de urma părinților. Din câte știau ei, Clarke era încă pe Colonie, nu pe același pământ, sub același cer. Era o idee aproape prea frustrantă ca să se gândească la ea.

Clarke traversă baraca și se aplecă lângă Marin. Când îi ridică bandajul de pe picior, alungă gândul că își abandona părinții stând acolo, în baraca aceea aglomerată, în loc să plece singură în căutarea lor.

— Îmi pare rău că ai asemenea dureri, zise ea încet. Știu că doare, dar vestea bună e că se vindecă frumos.

Marin arăta jalnic, cu fața palidă și transpirată, dar reuși să aprobe și să mimeze un *mulțumesc*. Clarke petrecuse multe nopți pe Phoenix aplecată peste manuale, minunându-se de medicina sofisticată de pe navă. Cele mai multe boli importante fuseseră eradicat – nu mai exista cancer sau boli de inimă, nici măcar gripă – și dezvoltaseră modalități de regenerare a pielii și de îmbinare rapidă a oaselor. Fusese impresionată să trăiască într-o perioadă în care medicina excela. Își dorise să se ridice la nivelul medicilor dinaintea ei, așa că muncise din greu, memorase proceduri și tratamente, și procedee fiziologice.

Ce n-ar fi dat acum să aibă măcar o zecime din acel echipament medical. Practic, lucra pe întuneric, bâjbâind, în loc să aibă scalpele ascuțite; cu șanse slabe, în loc de medicamente care omoară bacteriile. La fel de bine putea să le dea pacienților o lingură de lemn, să o muște, ca în Evul Mediu. Se uită în jur, la fețele confuze ale adulților și ale copiilor șocați, care gemeau și plângeau și priveau fix. Erau sute ca ei afară. Putea să se îngrijească de toți oamenii aceia, zi după zi, de una singură? Iar ei erau câțiva norocoși, care reușiseră cumva să ocupe un loc pe nave. După expresiile de pe chipurile unora, costul de a se salva fusese excesiv de mare. Vedeau în ochii lor suferința provocată de faptul că îi lăsaseră în urmă pe cei dragi, pe prieteni și pe vecini – că îi lăsaseră pe alții să moară, ca să poată supraviețui.

Clarke se ghemui lângă un băiat, Keith, care era întins tăcut pe un pat, în spatele barăcii. Îi zâmbi, iar el îi făcu slab din mână. Noaptea trecută, îl întrebase dacă mama sau tatăl lui erau acolo, iar el scuturase din cap tăcut. Clarke își dăduse seama după expresia sa că era singur pe Pământ și nu mai adăugase nimic.

Se întrebă ce se va întâmpla cu Keith, după ce va ieși de acolo. Coastele lui rupte se vor vindeca în scurt timp și va părăsi relativa liniște a barăcii-spital. Deocamdată, Octavia avusese grijă de copiii fără părinți, dar asta era tot ce putea face o adolescentă singură. Cine îl va învăța cum să vâneze sau cine îi

va spune dacă apa era suficient de curată să bea din ea? Va fi speriat în prima noapte în care va dormi sub stele? Clarke îi dădu la o parte părul transpirat de pe frunte și îi atinse vârful nasului.

— Odihnește-te, amice, îi șopti.

Keith închise ochii, deși Clarke se îndoia că va reuși să se odihnească. Când îl vedea atât de mic și singur, se gândea că era recunoscătoare pentru oamenii pe care îi știa pe Pământ. Erau câteva figuri cunoscute printre ultimii sosiți – dr. Lahiri, în primul rând, și câțiva oameni de pe culoarul locuinței sale. Chiar și Glass. Deși niciodată nu fuseseră cu adevărat prietene, fetele se știau de-o viață. Era liniștitor să vadă o față pe care o cunoștea dintotdeauna și să știe că Glass adusese multe dintre amintirile comune, de pe nava aflată pe moarte. Astfel nu trebuia să-și amintească singură totul, avea pe cineva cu care să împărtășească povara.

Deși membrele îi erau grele de extenuare și neliniște, se forță să continue, să meargă la următorul pacient. Era dr. Lahiri, al cărui umăr încă îi cauza o durere înfiorătoare. Își înălță capul de pe pat. Părul lui gri imaculat era unsuros și încâlcit, lucru care era mai deranjant decât rana de la umăr.

— Bună, Clarke! zise el istovit.

— Bună, dr. Lahiri! Ce vă face capul?

— Mai bine. Amețeala a scăzut și te văd doar într-un singur exemplar, pentru moment.

Clarke zâmbi.

— Ei bine, asta e o îmbunătățire. Deși aș vrea să exist în două exemplare, sincer.

Dr. Lahiri o studie atent o clipă.

— Faci o treabă foarte bună aici, Clarke. Sper că știi asta. Părinții tăi ar fi foarte mândri de tine.

Inima lui Clarke crescuse, de tristețe sau recunoștință, nu era sigură. Pentru câteva zile minunate, fusese absolut sigură că își va revedea părinții și petrecuse multe ore imaginându-și tot ce le va spune, împărtășindu-le toate gândurile și poveștile pe care le pusese deoparte, pentru că nu avusese cui să i le spună. Dar acum șansele de a găsi vreodată informația de care avea nevoie ca să dea de urma lor păreau mai mici, și mai mici.

— Trebuie să vă întreb ceva, zise Clarke încet și se uită în jur, să se asigure că nu o auzeau gardienii. Am aflat ceva zilele trecute, ceva ce m-a făcut să cred că părinții mei ar putea fi în viață.

Se uită în ochii măriți ai dr. Lahiri, dar nu de șoc sau neîncredere. Oare știa deja asta?

— Și cred că sunt pe Pământ, continuă ea și trase aer în piept. Știu că sunt aici. Trebuie doar să găsesc o cale să dau de ei. Știți... știți ceva? Ceva ce m-ar

putea îndrepta în direcția potrivită?

Dr. Lahiri oftă.

— Clarke, știi că vrei...

Fură întrerupți de o zarvă ce venea dinspre ușă. Clarke se răsuci și îl văzu pe vicecancelarul Rhodes în partea din față a barăcii. Un murmur trecu peste paturi, iar pacienții își înălțară capetele și văzură cine intrase. Clarke se uită disperată la dr. Lahiri, dorindu-și să poată termina discuția. El aprobă din cap, de parcă voia să îi spună că vor vorbi mai târziu.

Clarke se duse spre vicecancelar. Se opri în fața sa, cu mâinile în șolduri, simțind nevoia să își protejeze pacienții și infirmeria. Gardienii se răsfirară într-un semicerc în jurul lui, blocând toată lumina care intra pe ușă. Încăperea se întunecase, în mai multe feluri. Doar vederea chipului îngâmfat a lui Rhodes o umplu pe Clarke de furie. Nu crezuse că ar putea avea vreodată sentimente atât de puternice. Rhodes era cel care le ordonase părinților ei să facă teste cu radiații pe oameni. Pe copii. Rhodes era cel care amenințase că o va uide pe Clarke, dacă nu se supuneau, apoi negase orice implicare în acele experimente oribile. El îi condamnase la moarte pe părinții ei. Iar acum, venise după Bellamy.

— Domnule vicecancelar, zise Clarke, fără să se sinchisească să își ascundă disprețul. Cu ce vă pot ajuta?

— Clarke, asta nu e treaba ta. Am venit în legătură cu Bellamy Blake.

Trecu pe lângă ea și îi atinse umărul. Clarke strânse pumnii, iar unghiile îi intrară în palme. Sângele îi alerga fierbinte prin vene și fu nevoită să respire rapid de câteva ori, să se asigure că nu o să facă ceva ce va regreta. Pe cât de corupt și de imoral părea Rhodes, pe atât era de periculos. Părinții săi o aflaseră pe pielea lor.

Clarke se uită cum Rhodes se apropie de Bellamy, care, din fericire, dormea. Vicecancelarul îl studie pentru o clipă, apoi se întoarse și se îndreptă repede spre ușă. În timp ce trecu pe lângă gardieni, vorbi fără să se uite la ei.

— Puneți prizonierul la izolare până la proces!

— Domnule, se aventurează unul dintre gardieni, unde să îl ținem?

Rhodes se opri și se întoarse încet, cu privirea îngustată.

— Descurcați-vă! le-o trânti, înainte să dispară pe ușă.

— Da, domnule! zise gardianul în spatele lui Rhodes, care pleca.

Stomacul lui Clarke se strânse încet, când recunoscuse vocea. Era Scott. Ridică privirea și îl văzu uitându-se la Bellamy, cu o expresie indescifrabilă. În mod normal, vederea pielii lui pătate și a ochilor apoși o făceau să își dorească să facă un duș lung. Dar, de data asta, nu simțea obișnuita repulsie. Simțea mai mult speranță decât dispreț, pentru că Scott îi dăduse o idee. Nimeni – mai ales vicecancelarul Rhodes – nu avea să-i facă rău lui Bellamy.

Clarke va avea grijă de asta.

9. GLASS

Glass știa că avea noroc să fie pe Pământ, dar o latură a sa se întreba dacă s-ar mai fi luptat atât de mult să ajungă acolo, știind că urma să-și petreacă restul vieții pișându-se în pădure. Ieși din adăpostul micuț, care chiar nu era cu mult mai mare decât un pavilion, cu un copac pe post de al patrulea perete, și se îndreptă spre tabără. Cel puțin, credea că se îndrepta spre tabără. Toți copacii arătau la fel, iar ea încă era în faza de acomodare.

Sunetul îndepărtat al vocilor o liniști, crezând că e aproape. Păși în lumină, lăsând în urmă, fără tragere de inimă, liniștea reconfortantă din pădure. Se opri brusc, dezorientată. Nu se afla unde trebuia. Era obișnuită să iasă între baraca-infirmerie și cea cu provizii, dar cumva ajunsese în partea opusă a taberei, aproape de una dintre noile structuri, care arăta ca un dormitor. Oftă cu gândul la propria eroare de orientare și își spuse că va fi mai atentă data viitoare. Luke deja îi ținuse câteva predici despre faptul că ar trebui să aibă grijă și să nu se ducă singură în pădure. Dar el lucra mereu, iar Glass nu se simțea suficient de confortabil cu altcineva, încât să îi ceară să meargă cu ea la pipi.

Înconjură construcția și ajunsese în spatele a doi bărbați care vorbeau încet, lângă linia copacilor. Erau cufundați în discuție și nu o observară. Se opri, neștiind dacă să le atragă atenția și să stea pe loc până terminau sau să treacă pe lângă ei. Înainte să aibă timp să decidă, își dădu seama că unul îi era cunoscut, era vicecancelarul Rhodes.

Glass îngheță, în timp ce creierul ei eliberă o furtună de emoții contradictorii. Ceva din el o făcuse mereu să se înfioare, iar faptul că îl privise ordonând gardienilor să tragă în Bellamy, cu siguranță, nu o ajutase. Totuși, Rhodes era motivul pentru care era în viață. Când le zărise pe ea și pe mama ei în mulțimea care încerca să urce pe nave, dăduse lumea la o parte și le asigurase ultimele două locuri. De atunci, Glass nu se aflase suficient de aproape de el ca să-i vorbească, dar acum o mie de întrebări nerostite i se îngrămădeau în gât. De ce le ajutase? Care era relația lui cu mama sa? Îi spusese cât de tare o dezamăgise Glass, când erau pe Colonie?

Vocea vicecancelarului o scoase din gânduri.

— O să organizăm procesul în mijlocul taberei. Asigură-te că toți știu că prezența este obligatorie. Vreau să vadă de aproape că trădarea sau perfidia, sau orice altceva asemănător nu vor fi tolerate.

Glass își înăbuși o tresărire. Era vorba despre Bellamy.

— Da, domnule, zise celălalt bărbat, care era îmbrăcat într-o uniformă de ofițer ruptă și murdară.

Glass îl recunoscu, era adjunctul vicecancelarului, Burnett, cel care o

apucase de braț și le trăsesse pe ea și pe mama ei pe puntea de lansare.

— Și te-ai gândit unde o să-l ținem, dacă sentința va fi detenția?

Rhodes lăasă să îi scape un râs aspru, sec.

— *Detenția?* Există un singur rezultat al procesului și te asigur că nu e detenția.

Burnett aprobă.

— Înțeleg.

— Amândoi vom fi în Consiliu, împreună cu câțiva phoenicieni care au venit cu noi, continuă Rhodes. Deja am vorbit cu ei. Au înțeles ce au de făcut. Îl vom executa pe prizonier, ca să le amintim că menținerea ordinii aici, pe Pământ, este la fel de importantă – da, cu atât mai mult – ca pe Colonie.

— Înțeleg, domnule. Dar referitor la logistică, aici nu putem să îl trimitem în spațiu. Cum ați dori să decurgă execuția? Avem arme, dar...

Burnett ezită pentru o clipă foarte scurtă.

— Veți apăsa chiar dumneavoastră pe trăgaci?

Glass închise ochii, în timp ce un val de greață trecu peste ea. Nu-i venea să creadă ce auzea. Vorbeau despre executarea lui Bellamy la fel de degajat cum vorbeau înainte despre rațiile de electricitate sau despre vreo sărbătorire a Zilei Eroilor.

— M-am gândit la asta și cred că știu cine o va face. E genul care respectă regulile și e un gardian excelent. Un membru al echipei de ingineri, de fapt. Dar în ultima vreme a arătat unele semne de rebeliune, adăpostind un fugar, printre altele, și cred că această sarcină îi va reaminti cui trebuie să îi fie loial.

Capul lui Glass începu să vâjâie, de parcă cineva i-ar fi luat rezerva de oxigen, și întinse o mână, să se sprijine de cel mai apropiat trunchi de copac. *Luke.* Vicecancelarul îl va obliga pe Luke să îl execute pe Bellamy ca să-și dovedească loialitatea. Dar Luke nu ar omorî niciodată pe cineva, ea știa că nu era în stare să apese pe trăgaci. Și ce o să-i facă Rhodes, atunci? Se va îndoi de mai multe, nu doar de loialitatea lui Luke? Se va întreba dacă Luke era măcar de încredere? Pentru că devenise cât se poate de clar ce le făcea celor în care nu avea încredere.

Rhodes și Burnett porniră spre un mic grup de gardieni, pe care Glass nu îi recunoscuse. Îndată ce se îndepărtară, răsuflă lung și suspină. Trebuia să îl găsească pe Luke. Scană tabăra, dar nu îl zări nicăieri. Panica începu să îi urce în piept. *Stai calmă,* își zise. *Dacă te panichezi, nu vei rezolva nimic. Ai reușit să fii calmă când ai mers prin spațiu, categoric poți fi calmă până îl găsești pe Luke.*

Glass făcu un efort să traverseze calmă centrul taberei și să se îndrepte spre baraca-infirmerie. Clarke poate că îl văzuse pe Luke. Intră. Îi luă o clipă ca ochii să se obișnuiască apoi cu lumina slabă din baraca fără geamuri și, pe

moment, se simți orbită. Când vederea îi reveni, îl văzu pe Luke în fața ei; stătea cu spatele. Era de serviciu să îl păzească pe Bellamy. Ușurarea pe care o simți când îl văzu, aproape că îi provocase lacrimi în ochi. Dar o imagine a lui Luke ridicând arma îndreptată spre Bellamy, apăsând pe trăgaci, pocnetul puternic îi umplură mintea. Nu putea permite să se întâmple așa ceva. Nu-l putea lăsa să îl forțeze pe Luke să ia o astfel de decizie și nu avea de gând să stea deoparte, în timp ce amenințau să îi facă și lui rău.

Glass traversă baraca din trei pași mari și îl apucă de braț pe Luke. El se răsuci, cu pumnii strânși într-un gest defensiv, apoi râse, când o văzu.

— Bună! zise el și își lăsă brațele pe lângă corp. Încerci să mă bagi în bucluc?

Zâmbetul lui păli, când văzu expresia de pe fața ei.

— Ești bine? Întrebă Luke, cu voce joasă, aplecat spre ea, ca nimeni să nu le audă discuția.

— Putem vorbi? arătă Glass spre ușă. Afară?

— Sigur.

Luke se întoarse spre celălalt gardian.

— Omule, trebuie să merg până afară. E în regulă?

Gardianul ridică din umeri, se uită la Bellamy, care zăcea adormit și legat de pat, apoi se întoarse spre Luke și aprobă. O urmă afară, la lumină. Merșeră în spatele barăcii și, după ce verificară dacă nu asculta cineva, Glass îi spuse tot ce auzise că plănuiise Rhodes. Ura să vadă expresia dureroasă de pe fața lui, în timp ce înțelegea ce-i povestea. Luke își feri privirea și se uită în depărtare, peste vârfurile copacilor. Rămase tăcut un moment lung, iar Glass își ținu respirația. Păsările ciripeau, iar ecoul unui topor crăpând lemne traversă tabăra.

În cele din urmă, Luke se întoarse spre ea, cu bărbia încordată și cu ochii arzându-i de determinare.

— Nu o voi face, zise el ferm.

Inima lui Glass palpită de dragoste și de mândrie, văzând cât de clar deosebea ce era bine de ce era greșit. Îi admira integritatea și onoarea, fuseseră printre primele lucruri care îl atrăseseră la el. Dar niciodată nu îl va lăsa – *nu putea* – să se pună în pericol ca să salveze pe altcineva.

— Dar, Luke, înțelegi ce înseamnă asta, nu? Te vor pedepsi.

Vocea lui Glass tremura de frică.

— Știi că mi-a salvat viața, dar Rhodes e periculos. Ar fi trebuit să auzi cum vorbeau despre executarea lui Bellamy. A fost... îngrozitor. Cine știe de ce e capabil?

— Știi.

Falca lui Luke se încleșta și se descleșta. Amândoi tăcură pentru o clipă.

Glass îi luă mâna și o strânse. El părea departe, distant, ca atunci când se pregătea să iasă în spațiu.

— Luke!

Îi strânse mâna din nou. Încet, se întoarse spre ea.

— Nu pot sfârși așa.

După toate prin câte trecuseră, după toate pentru care luptaseră și supraviețuiseră, ar fi fost o nebunie să îl lase pe Rhodes să-i transforme în țapi ispășitori, așa cum făcea cu Bellamy.

— Nu pot, zise Luke și o îmbrățișă strâns.

Ea îi inspiră mirosul familiar, care acum era estompat de cele pământene, de care era tot mai îndrăgostită, pe măsură ce le asocia cu Luke. Inima lui bătea regulat, pe obrazul ei. Pulsul începu să se potolească, iar adrenalina să scadă. Doar de asta avea nevoie. Doar de el avea nevoie.

Glass se trase brusc. Capul lui Luke se întoarse, instinctele lui fiind programate să verifice un posibil pericol.

— Știi ce facem, zise Glass.

Luke o privi, cu sprâncenele unite.

— Ce?

— Plecăm.

— Cum adică plecăm? Unde?

— Nu știu, dar o să vedem. Wells ne poate ajuta. El și Sasha ne pot sfătui încotro să o luăm. Ne putem ascunde o vreme, cât e nevoie ca să fim siguri că atunci când ne vom întoarce toate astea vor fi uitate.

— Și pământenii? Cei periculoși? Întrebă Luke, privind-o de parcă ar fi înnebunit de tot.

— Va trebui să riscăm.

Luke se holbă la ea un moment lung, iar Glass se pregăti ca el să scuture din cap agasat și să-i spună niște aiureli despre faptul că nu-și abandonează datoria. Dar, spre surpriza ei, un zâmbet mic îi apărui pe față.

— Va trebui să plecăm la noapte, atunci. Nu vrem să-i dăm lui Rhodes ocazia să mă găsească.

Glass îl privi surprinsă.

— Serios? Chiar vrei să plecăm singuri?

El își puse mâna teafără pe talia sa.

— Știi ce m-a făcut să continui în ultimul an? În timpul cât tu ai fost închisă, în acele nopți de pe Walden, când eram sigur că o să murim? A fost gândul că o să fiu pe Pământ cu tine. Chiar și atunci când am fost sigur că era doar o fantezie, n-am încetat să îmi imaginez cum vom explora împreună planeta. Doar noi.

Îi eliberă talia și își trecu degetele prin părul ei.

— E incredibil de riscant, totuși. Știi asta.

Ea aprobă.

— Știi. Dar mai bine să fiu în pericol cu tine decât să risc să fiu aici singur.

Îi zâmbi și își trecu mâna peste bărbia lui țepoasă. Îi luă mâna și îi sărută vârfurile degetelor.

— Prefer să plecăm împreună decât să mai fac pe cineva să sufere.

— Atunci, hai să ne pregătim! O să luăm cu noi ce putem, fără să atragem atenția.

— Trebuie să termin tura asta. Tu ia niște apă și ce mâncare poți ascunde sub haine și ne întâlnim aici, după apus. Când ceilalți vor fi la masă.

— Bine. O să-l caut pe Wells. Și cred că ar trebui să îi spunem și lui Clarke. Trebuie să afle ce pun la cale pentru Bellamy. Dacă nu vei fi tu, va fi altcineva.

— Putem avea încredere în ea?

— Da. Putem avea încredere în ea.

— Bine.

Luke își lăasă capul în jos, să o sărute scurt.

— O să fim ca Adam și Eva, zise el zâmbind.

— Nici vorbă să mă îmbrac în frunze, indiferent cât o să stăm singuri în pădure.

Luke mimă că o privește de sus în jos, apoi zâmbi obraznic, ca ea să știe exact la ce se gândea.

— Du-te și pregătește-te, îi spuse și o atinse pe cot.

Cu o ultimă privire galeșă, Luke se întoarse și se îndreptă spre baraca-infirmerie.

10. CLARKE

Pentru un foarte scurt moment binecuvântat, Clarke fu fericită. Când Keith stătu în picioare pentru prima dată de la aterizarea navei și făcu câțiva pași, toată lumea din baraca-infirmerie ovaționează. Clarke stătea în fața lui, cu brațele întinse, iar el înainta spre ea. Ținea un braț slab înfășurat protector peste coaste, iar cu celălalt încerca să-și țină echilibrul. Pași în brațele lui Clarke, iar ea îl îmbrățișă blând. Băiatul avea să fie bine.

— Bun, amice, să te ducem înapoi în pat. Ajunge pentru azi, zise fata.

— Mulțumesc, dr. Clarke!

Zâmbetul lui Keith era suficient de mare, încât să lumineze încăperea.

— Doar Clarke.

Ea zâmbi și îl lăsă pe pat. Cu colțul ochiului, zări patul neocupat din baracă și toată fericirea de moment dispăru, lăsând loc panicii și disperării. Gardienii veniseră în după-amiaza aceea să-l ducă pe Bellamy într-o nouă baracă-închisoare, pe care o ridicaseră la marginea luminișului, o colibă jalnică, fără geamuri, făcută din resturi metalice de la navele prăbușite. Era închis singur, cu doi bărbați înarmați la ușă. Clarke nu era chiar sigură ce plănuia Rhodes, dar știa că avea să fie mai rău. Fie Bellamy va fi doborât de infecție – din cauza lipsei de îngrijiri medicale corespunzătoare –, fie Rhodes...

Alungă din minte gândul acela. Era prea îngrozitor. Va găsi o soluție. *Trebuie.*

În timp ce Keith se așeza cu grijă, Clarke se întoarce la Marin, al cărei picior arăta mult mai bine. Rana începuse să se vindece, fără urmă de infecție.

— Tu urmezi, Marin, zise Clarke. O să te ridicăm și o să umbli cât ai clipi.

— Abia aștept! zâmbi ea. De cât timp sunt pe planeta asta și încă n-am văzut nici măcar un copac sau o frunză.

— Ei bine, asta pentru că ai fost inconștientă când te-am adus aici, o tachină Clarke, pe un ton relaxat, în contradicție cu teama care îi creștea în stomac. Dar o să-ți aduc câteva mai târziu, să te ajute să te faci bine.

— Clarke? strigă cineva din ușă, cu o urmă de disperare în voce.

Clarke se răsuci și văzu o Glass neliniștită, care își muta greutatea de pe o parte pe alta.

— Glass, ce s-a întâmplat?

— Eu... trebuie să vorbesc cu tine o clipă.

— Sigur.

Clarke se zori spre ea cât de repede îi permiteau picioarele suprasolicitate. Fața lui Glass era căzută și palidă.

— E totul în regulă?

Inima lui Clarke tresări un pic. Se întâmplase ceva cu Wells?

— Cred că ar trebui să mergem afară, zise Glass, aruncând o privire agitată prin baracă.

Clarke aprobă și, fără să adauge altceva, o urmă pe Glass în luminiș. Soarele de după-amiază părea să îmblânzească scena aceea frenetică, deși oriunde se uita Clarke vedea semne de încordare: oameni care se certau pe rații, gardieni care aruncau priviri incomode spre copaci și, în depărtare, oameni care își aplecau capetele, ca să evite privirile gardienilor aflați în fața închisorii lui Bellamy. Gândul că el era acolo singur și bolnav o făcea pe Clarke să vrea să o ia la fugă și să dea buzna înăuntru, să-i dea naibii pe gardieni.

Își întoarse privirea și își îndreptă atenția spre Glass.

— Ce se întâmplă?

— E vorba despre Luke... și Bellamy.

Clarke făcu o grimasă, în semn de nedumerire. Ce legătură putea fi între Bellamy și Luke? Practic, Bellamy fusese inconștient sau adormit, de când Luke ajunsese pe Pământ. Se cunoscuseră, măcar?

Glass inspiră și expiră încet, de parcă și-ar fi adunat curajul să vorbească.

— Clarke, tocmai... m-am gândit că ar trebui să știi. Ei plănuiesc să îl execute pe Bellamy.

Vocea i se stinse, de parcă rostirea oribilului cuvânt ar fi durut fizic. Clarke simți o greutate în stomac și își mușcă buza, să înăbușe un țipăt.

— Să-l execute? șopti ea.

Glass aprobă. Nu că nu s-ar fi așteptat la așa ceva. Pregătirea ei medicală o învățase să ia în calcul orice posibilitate și să înfrunte direct și cea mai sinistrală situație. Dar era o deosebire imensă între a se forța să-și imagineze cel mai rău scenariu și între a-l auzi rostit de buzele altei persoane.

— Plănuiesc să organizeze un proces, dar va fi o simulare, continuă Glass, iar durerea de pe fața ei se vedea tot mai mult, cu fiecare cuvânt.

Îi spuse că Rhodes avea de gând să îl pună pe Luke să îl omoare pe Bellamy.

— Dar nu o să-l lăsăm să îl forțeze pe Luke să o facă, zise ea repede. Părăsim tabăra. În noaptea asta. Ar trebui să îți ofere ceva timp.

— Cum... cum o să ne ajute asta?

— Dacă Luke nu va fi aici să îndeplinească ordinele lui Rhodes, vor fi nevoiți să regândească execuția. Nu e o soluție permanentă, dar s-ar putea să îți ofere o zi în plus, să găsești ceva.

— De asta... de asta plecați? Ca Luke să nu fie nevoit să îl omoare pe Bellamy?

Glass aprobă și eliberă ceva în pieptul lui Clarke, permițând o dezlănțuire de recunoștință și de afecțiune fără precedent. Lui Clarke îi venea să o ia pe Glass de mână și să implore iertare pentru fiecare comentariu sarcastic, pentru fiecare dată când chicotise la greșelile ei de la școală. Niciodată nu

judecase pe cineva atât de nedrept. Însă nu reușea să se miște, abia putea să vorbească. Îl vor omori pe Bellamy. Îl vor târî în luminis pe băiatul pe care îl iubea, vor îndrepta o armă spre cea mai bună, cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată și îi vor lua viața, cu o zvâcnire de deget.

Apoi creierul lui Clarke intră într-o altă viteză și simți că instincte variate preiau controlul. *Nu*. Refuza să permită să se întâmple așa ceva. Ea salvase vieți; ea nu rămăsese deoparte, să îi vadă cum dispar. Îl va salva pe Bellamy. Dacă Glass putea găsi curajul să fugă din tabără cu Luke, ea putea găsi curajul să facă orice era necesar.

La gândul acela, începu să înțeleagă gravitatea planului lui Glass.

— Trebuie să existe o altă cale. E prea periculos. Voi nu cunoașteți terenul și există... există oameni... acolo, care vor să ne facă rău.

— Wells ne-a spus despre cealaltă facțiune a pământenilor. O să avem grijă, promit!

Se forță să zâmbească, dar zâmbetul nu îi cuprinse și ochii albaștri mari și triști.

— Dar, ascultă, Clarke, doar pentru că Luke nu va fi aici nu înseamnă că Bellamy va fi în siguranță. Vor găsi pe altcineva să o facă.

Clarke aprobă, cu mintea vâjâindu-i.

— Știu. Cred că am un plan.

Se gândi la respirația acră a lui Scott și la privirea lui penetrantă. O trecu un fior, dar era hotărâtă: va folosi orice puteri de convingere era nevoie, ca să-l facă pe Scott să îl elibereze pe Bellamy.

— Pot să ajut? Întrebă Glass, cu fața plină de speranță și îngrijorare. Adică, înainte să plecăm.

Clarke revăzu planul ce se forma în mintea ei, apoi aprobă încet, înainte să bolborosească ce avea Glass de făcut. Pentru o clipă, își făcu griji că dezvăluise prea mult. Glass se holba la ea cu ochi mari, cu mintea departe. Dar ceva se schimbă pe chipul ei și apără o expresie de înțelegere și determinare. Era clar că pricepuse până unde era dispusă Clarke să meargă pentru a-l salva pe Bellamy.

Spera doar să fie suficient.

11. WELLS

Wells nu își propusese niciodată să fie la conducere. Pur și simplu, se întâmplase. Văzuse lucruri care trebuiau făcute și le rezolvase. Dacă crezuse că ceva putea fi realizat mai bine, propusese să se facă. Nu avea legătură cu puterea, cum era în cazul lui Rhodes. Era doar cel mai bun mod pe care îl găsisese ca să-i țină pe oameni în viață.

Intră în baraca unde aveau proviziile și își trecu privirea peste grămezile de lucruri pe care le adunaseră de la locul prăbușirii. Știa că Rhodes nu ar vrea ca el să facă inventarul, dar vicecancelarul fusese cât se poate de absent mare parte din zi, iar Wells se gândise că putea inventa o scuză, dacă era prins. Trebuia să facă ceva, să se mențină ocupat. Abia suporta să stea în lumină. Vederea gardienilor înarmați în fața noii închisori îi făcea rău fizic. Își storsese creierii, încercând să găsească un mod de a-l ajuta pe Bellamy, însă nu găsea o modalitate de a vorbi cu Rhodes, fără să înrăutățească lucrurile.

Așa că, până când va avea un plan care să nu ducă la omorârea amândurora, a lui și a lui Bellamy, va face inventarul.

Probabil că nu le luase mult să pregătească și să încarce proviziile acelea, oricine o fi fost la conducere sus, pe Colonie. Nu prea crezuseră că cei o sută vor supraviețui călătoriei și că vor petrece mai mult de o lună pe Pământ. Erau câteva lucruri utile, o cutie cu medicamente și obiecte de prim ajutor; două cutii cu batoane din proteine, care se terminaseră de mult; câteva păături, sticle cu apă, ustensile de gătit și arme. A doua tură de nave nu adusesese mai multe. Wells se gândi că era o urmare a faptului că nu fuseseră anunțați cu mult timp înainte de a părăsi Colonia.

Dar, cumva, cei o sută și nou-veniții reușiseră să adune un număr impresionant de provizii. Reciclaseră scaunele rupte și, împreună cu niște resturi metalice, făcuseră găleți pentru apă, pături, scaune și mese. Folosiseră curele și cabluri ca să lege pânzele și tapiseria, din care confecționaseră corturi. Căutaseră frunze mari, să le usuce și să le folosească în diverse scopuri, de la coșuri împletite până la farfurii și boluri. Folosiseră tot ce găsiseră să gătească, să se spele și să se protejeze. Era chiar impresionant că toți oamenii aceia își folosiseră imaginația pentru a supraviețui. Wells nu fusese niciodată atât de conștient de cât de ușor le fusese pe navă.

Liniștea barăcii cu provizii era o binevenită schimbare, după balamucul de afară. Wells făcu inventarul fără grabă și își notă în minte că trebuiau să adune mai multe frunze și bucăți mici de lemn, pentru foc. Se descurcau cu fructe și plante și un echipaj întreg era învățat să vâneze, ceea ce era bine, având în vedere că va dura mult timp până când Bellamy va putea vâna din nou.

Wells se ridică și își întinse brațele deasupra capului. Auzi o bufnitură

slabă, într-o parte a barăcii. Poate că era Felix, care trăgea acolo butoaiele cu apă de ploaie, așa cum îi spusese să facă. Ieși să vadă dacă putea să îl ajute. Ocoli baraca, iar privirea îi căzu pe Kendall și trupul i se încordă. Tânăra păruse simpatică la început, dar îi acordase lui Wells foarte multă atenție și își închipuise că făcuse o pasiune nevinovată pentru el. Numai că în ultima săptămână devenise tot mai îngrijorat din cauza comportamentului ei. Nu aflase ceva nou despre ea, doar că accentul ciudat și povestea despre condamnarea sa se tot schimbaseră.

Și nu asta era partea cea mai îngrijorătoare. Pielea lui Wells se înfioră când se gândi la Priya, prietena lui care fusese omorâtă violent și lăsată să atârne de un copac. Toți crezuseră că pământeni o făcuseră, desigur, la fel cum îl omorâseră și pe Asher. Dar detaliile acelei zile oribile nu prea se pupau. Priya fusese spânzurată cu o frânghie din tabăra celor o sută, iar literele înfiorătoare săpate în piciorul ei erau uimitor de asemănătoare cu scrisul de mână de pe mormântul său, de pe plăcuța pe care o făcuse chiar Kendall.

Într-un fel, Wells se gândea că era paranoic, că fusese tulburat de evenimentele traumatizante. Dar o parte a lui știa că nu trebuia să o scape din ochi pe Kendall.

Acum, stătea acolo singură, cu spatele, rezemată de unul dintre butoaie. Se aplecase în el.

— Hei, Kendall! zise Wells, încercând să își păstreze tonul neutru.

Kendall sări cât colo la auzul vocii lui și se întoarse, cu un zâmbet larg pe față.

— O, bună, Wells! zise ea blând.

— Ce faci? Ce e cu butoiul?

— Nimic, doar verificam să văd câtă apă e în el. Felix tocmai l-a adus. Nu știu cum a făcut-o, cu atâta apă înăuntru.

— Nu e greu, dacă îl pui în unghiul potrivit. De ce voiai să verifici nivelul apei?

Kendall se uită la cer și ridică mâinile, cu palmele în sus. De parcă ar fi verificat umiditatea din aer.

— Nu pare să avem parte de ploaie azi și voiam să mă asigur că este destulă.

Wells îi studie față. Ceva nu părea în regulă cu ea, parcă vocea ei ușor pierdută și privirea pătrunzătoare aparțineau unor persoane diferite, dar care accidental sfârșiseră împreună.

— Ai găsit ceva înăuntru?

Kendall chicoti.

— În butoiul cu apă? Nu. De ce?

— Atunci, ce făceai cu mâna înăuntru?

— Wells, nu știi despre ce vorbești. Nu aveam mâna în butoi.

— Kendall, te-am văzut aplecată în el.

Ea își îngustă privirea și strânse din buze. Pentru o clipă foarte scurtă, Wells se gândi că doar i se păruse, că expresia ei se transformă din una inocentă și ciudată într-una rece și calculată. Apoi deschise din nou ochii larg, zâmbi timid și ridică din umeri.

— Wells, nu știi ce să spun. Nu eram aplecată în butoi. Trebuie să plec să-mi preiau tura la vânat.

Înainte ca Wells să mai scoată un cuvânt, se răsuci pe călcâie și porni spre centrul taberei.

Wells se simțea ciudat. Ceva nu era în regulă. Se uită în butoi, dar văzu doar apa foarte clară, cam până la jumătate. Lovi frustrat butoiul cu palma și decise că trebuia să îi spună lui Rhodes ce tocmai văzuse. Să se asigure că apa era bună de băut era mai important decât o luptă prostească pentru putere.

Nu era greu să dea de vicecancelar. Trebuia doar să găsească un grup de gardieni așteptând ordine. Cu unul sau două *scuzați-mă*, își făcu loc până în fața grupului și ajunse în spatele lui Rhodes, care vorbea cu ofițerul Burnett, adjunctul său.

— Domnule? zise Wells, pe tonul respectuos al unui ofițer bine pregătit.

Rhodes se răsuci și îl privi de sus în jos. Părea surprins să îl revadă.

— Da, ofițer Jaha. Cu ce te pot ajuta?

Wells simțea cum îl țintuiau ochii gardienilor.

— Am asistat la o întâmplare despre care cred că ar trebui să știți, domnule.

— Serios?

— Da. Am văzut o fată pe nume Kendall aruncând ceva într-un butoi cu apă. Cred că a pus ceva în rezerva noastră de apă.

— Și ce crezi că punea această Kendall în rezerva noastră de apă? întrebă Rhodes rece.

— Nu știu, domnule. Dar ceva e în neregulă cu ea. E un pic... dusă.

Rhodes lăsa să îi scape un râs înfundat.

— E dusă?

El aprobă. Rhodes se uită de la Wells la Burnett și înapoi.

— Bine, Jaha. Mulțumesc că mi-ai adus la cunoștință această informație esențială. O să mă asigur că oamenii mei vor investiga pe oricine pare un pic *dus*. Nu putem tolera așa ceva.

Cei din jur chicotiră. Wells simțea cum îi ard obraji.

— Nu e o glumă, zise ferm. Pune la cale ceva. Pur și simplu, nu cred că e atât de inocentă pe cât pare.

Rhodes îl fixă cu o privire rece.

— Înțeleg că scurta perioadă în care ai fost șef aici, pe Pământ, a fost foarte mulțumitoare pentru tine. Iar într-o bună zi, dacă reușești să îți ții în frâu disperarea, poate că vei fi la conducere din nou. Dar acum mi se pare rușinos să inventezi acuzații la adresa unei fete inocente, doar pentru că vrei să te simți important.

Orice urmă de jenă simțise Wells dispăru într-o clipă, înlocuită de dezgust. Nu el era cel care se juca acolo și nu el era cel care lăsa puterea să i se urce la cap. Rhodes le puneă în pericol viețile pentru că... ce? Era amenințat de un adolescent? Nu avea de gând să îi ofere satisfacția de a-i vedea frustrarea. Oricât de greu fu, ignoră acuzațiile lui Rhodes și se concentrează pe oferirea unor dovezi concrete, astfel încât să îl facă să acționeze, indiferent de antipatia personală față de el.

— Domnule, înainte să veniți, doi membri ai grupului nostru au fost uciși.

— Da, am auzit despre nefericitele incidente.

Rhodes flutură din mână disprețuitor spre Wells.

— Dar înțeleg că nu erați protejați cum trebuie. Am stabilit o zonă de siguranță, iar astfel de lucruri nu se vor mai întâmpla.

— Nu sunt convins că o *zonă* de siguranță poate împiedica o săgeată să lovească pe cineva în gât. Domnule. Și nu sunt sigur că o zonă de siguranță ne-ar ajuta dacă vreunul dintre oamenii lor ar fi deja infiltrat în tabără. Prietena mea Priya a fost spânzurată de un copac, ca un animal. Nu am aflat cum a reușit cineva să se strecoare în tabără pentru suficient de mult timp, încât să facă asta, fără ca vreunul să observe. Dar cred că mi-am dat seama. Cred că vinovatul era deja aici, nu era deloc un străin. Cred că a fost Kendall.

Rhodes se uită la Wells de parcă era un gunoi lipit de bocancii lui.

— Ajunge! Întoarce-te la mine când o să fii pregătit să ajuți. Nu am timp să ascult teoriile tale conspiraționiste și fanteziile tale. Am de condus o așezare. Dacă poți să ne spui unde putem găsi mai multă mâncare, sunt nerăbdător să te ascult. Acum pleacă!

Fără o vorbă, Wells plecă. În timp ce ocolea cel mai apropiat adăpost, se lovi de cineva.

— Scuze, zise el și văzu o față familiară.

Kendall. Stătuse acolo și auzise tot ce îi spusese lui Rhodes. Wells se pregăti pentru un schimb de replici dure. În schimb, Kendall îi oferă doar un zâmbet ciudat, indescifrabil, înainte să se întoarcă și să se îndrepte spre pădure. Wells o privi cum era înghițită de copaci, cu inima galopându-i și știind, cumva, că nu se va mai întoarce.

12. CLARKE

Clarke nu avu curaj să îi spună lui Wells toate detaliile despre cum plănuise să-l salveze pe Bellamy. Avea nevoie de ajutorul lui, dar există o limită în ceea ce fostul tău iubit trebuie să știe. Mai ales când planul constă într-un singur pas esențial: flirtul periculos cu un gardian sociopat. Și, în special, când fostul tău iubit e genul protector și autosuficient și, întâmplător, șeful taberei.

— Așadar, ce vrei să fac, mai exact? Întrebă Wells și se uită la ea cu o privire care spunea foarte clar că știa că nu îi spune tot.

— Cineva trebuie să creeze o diversiune, astfel ca eu și Bellamy să putem ieși din tabără neobservați.

— Sigur că pot crea o diversiune, dar cum plănuiești, mai exact, să treci de gardieni?

— Am un plan. Nu ai încredere în mine?

Wells oftă și își trecu mâna prin păr.

— Sigur că am încredere în tine, Clarke, dar ce nu înțeleg este de ce tu nu ai încredere în mine. De ce nu îmi spui ce se întâmplă? Știu că e iubitul tău, dar e și fratele meu.

Cuvântul sună ciudat pe buzele lui Wells, dar totuși ateriză într-un loc sensibil, în adâncul inimii ei.

— Știu, Wells. De asta am nevoie să mă crezi. Cu cât știi mai puțin, cu atât sunt mai mari șansele să funcționeze.

Wells scutură din cap, apoi zâmbi ironic.

— Ai putea să mă convingi să fac aproape orice. Știi asta, nu?

Clarke rânji.

— Bun. Pentru că mai am să îți cer o favoare.

— Orice vrei, Griffin.

— Odată plecați de aici, o să avem nevoie de un loc unde să mergem. Crezi că Sasha le-ar putea cere pământenilor să ne primească la ei, cel puțin deocamdată?

— O să vorbesc cu ea.

El și Sasha căzuseră de acord să se întâlnească în pădure, zilnic, la prânz, o măsură temporară, până când va fi sigur pentru ea să revină în tabără.

— Știu că o va face.

— Mulțumesc!

Clarke își verifică mental lista cu ce avea de făcut. Aproape toate piesele planului erau pregătite. Singurul ei regret era că părăsind tabăra însemna să îl lase în urmă pe dr. Lahiri. Nu apucaseră să termine discuția și știa că exista ceva ce nu îi spusese despre părinții ei.

— Ce e, Clarke? Întrebă Wells, citind îngrijorarea pe fața sa.

Întotdeauna reușise să își dea seama ce era în mintea ei, lucru care făcuse ca începutul relației lor să fie atât de frumos, iar finalul atât de dureros.

— Ce s-a întâmplat?

— În afară de faptul că trebuie să îl trag pe Bellamy și rana lui deschisă prin pădure, ca să scăpăm de maniacul de Rhodes?

— Da, în afară de asta.

Îi povesti despre cum se uitase dr. Lahiri la ea, când îl întrebase despre părinții ei, dar nu apucase să termine discuția cu el. Wells îi puse o mână pe umăr.

— Clarke, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Pentru că am fost naiv. Pentru că n-am înțeles cât de bolnav e Rhodes. Chiar am crezut că vor proceda corect. Pare atât de stupid acum.

Clarke voia să îl ia în brațe și să îl strângă, cu recunoștință, cu apreciere, cu simpatie. Dar acela nu mai era locul ei.

— Să nu te mai scuzi vreodată pentru că vezi partea bună a oamenilor, Wells. E o calitate uimitoare.

El își feri privirea și își drese vocea.

— Bellamy e fratele meu. Voi face orice să fiu de ajutor.

Își întoarse privirea spre Clarke, iar ochii lui aveau o sclipire pe care ea nu o mai văzuse.

— Iar dacă se întâmplă să subminez autoritatea lui Rhodes, ei bine, o să fie un doi în unu.

O oră mai târziu, după ce Clarke se clătise la râu, apoi se schimbase în haine ceva mai curate, porni în misiune. *E doar pentru rol*, își tot spunea, încercând să-și încetinească bătăile inimii. *Nu se va întâmpla nimic, de fapt*. Faptul că tot repeta asta o mai calmă, iar în scurt timp cuvintele i se transformă în minte într-o melodie.

Se opri. Iată-l, rezemat de baraca unde erau proviziile, cu degetele mari agățate de curea, cu un zâmbet încrezut pe față. Vorbea cu o fată de pe Arcadia, cam de vârsta lui Clarke, cu aceeași culoare a părului și cam aceeași conformație. *Ei bine, cel puțin preferă un anumit gen*, se gândi. *Greșos*. Clarke inspiră încet, se îmbărbătă și își revizui planul, sperând, pentru a milioana oară, că va funcționa, că nu era pe cale să dea viață unuia dintre propriile coșmaruri.

— Bună, Scott! zise ea, în timp ce se îndrepta spre ușa barăcii cu provizii.

În loc să evite contactul vizual și să treacă pe lângă el cât putea de repede, cum făcea de obicei, se forță să-și lase privirea să stea pe chipul lui și îi oferi ceea ce spera să fie un zâmbet larg, deși posibil să fi fost doar o grimasă.

— Bună, Doc! zise el tărăgănat, privind-o scurt, de sus până jos.

Fata cu care vorbea Scott se întoarse s-o privească pe Clarke și, când fu sigură că atenția lui era fixată în altă parte, dispăru. *E al tău, scumpo*, gândi Clarke. *Îndată ce obțin ce vreau*. Adrenalina îi gonia prin corp, când se opri în ușa barăcii, la doar câțiva centimetri de Scott. Expresia lui intensă o agită, părea suspicios. Era prea evidentă? Flirtul nu era specialitatea ei. Mereu se simțise mult mai confortabil folosind scalpele și microscopul decât zâmbete și mers legănat.

Gura lui Scott se curbă la colțuri, iar sprâncenele i se ridicară, de parcă i-ar fi pus o întrebare nerostită.

— Cărui fapt îi datorez onoarea? întrebă el și se întinse să îi țină ușa.

— Doar caut ceva înăuntru. Vrei să mă ajuți?

— Sigur, nicio problemă.

O urmă și închise ușa după el, cu o bufnitură care făcu să se strângă stomacul lui Clarke, dar nu trebuia să se oprească. Își aruncă părul peste umăr și se întoarse cu fața la el.

— Ascultă, vreau să îmi cer scuze.

Păru uimit pe moment, apoi rânji și zise:

— Pentru ce ai putea să îți ceri scuze, scumpo?

Vocea lui făcu pielea lui Clarke să se înfioare, dar continuă:

— Pentru că nu ți-am oferit mereu atenția medicală cuvenită. Eu...

Acum era momentul, nu putea să o dea în bară. Coborî vocea și încercă să o facă să sune cât mai murmurat.

— Încă sunt destul de agitată în prezența anumitor pacienți.

El ridică o sprânceană.

— Da, ce fel de pacienți?

Clarke se forță să-i pună o mână pe braț.

— Cei care mă fac să mă simt mai degrabă ca o școlăriță îndrăgostită decât un adevărat medic.

Ochii lui Scott se bulbucară într-un fel care o făcu pe Clarke să dea un nou sens expresiei – *i se lumina ochii*. Dacă nu ar fi fost vorba despre ochii lui, ar fi fost flatată ca un tip să o privească astfel. Un val de vină o străbătu, când își dădu seama că Bellamy o *privise* în felul acela.

— Serios?

Vocea lui avea o urmă de neîncredere, dar asta nu îl opri să-i pună mâna pe talie. Clarke aprobă, ignorând apăsarea atingerii lui, deși parcă ar fi lăsat un păianjen să se târască pe brațul ei.

— Mă ierți? Promit să fiu mai... profesională de-acum înainte.

Scott îi puse cealaltă mână pe coapsă, apoi lăsă ambele mâini să alunece pe fundul ei. Clarke avu nevoie de o imensă voință să nu-l împingă.

— Profesionalismul ar putea fi supraestimat.

Ea se ținu tare și se aplecă să-i șoptească la ureche.

— Ei bine, în acest caz, vrei să faci o mică plimbare cu mine? Există o parte a pădurii pe care mor să o explorez.

El o strânse mai tare pentru o clipă, înainte să-i dea drumul și să-i arunce un zâmbet greșos.

— Absolut.

Se întoarseră afară, iar Clarke speră să nu observe cum se înfioră când îi puse mâna pe spate.

— După tine, doctore.

Clarke se întoarse spre pădure, la timp să o vadă pe Octavia cum traversează linia copacilor, ținând de mâini doi copii mici. Spre groaza sa, sora lui Bellamy se uita fix spre ea, cu o expresie de dezgust pe față. Octavia nu știa despre planul de a-l folosi pe Scott. Probabil, credea că scena era exact ce părea: Clarke îl înșela pe Bellamy cu un gardian.

Privirea sa o întâlni pe a Octaviei și își dori să fi avut posibilitatea să comunice prin cornee, să-i poată trimite un mesaj. Dar singurul mod de a comunica pe Pământ era vorbitul, iar asta nu ar fi funcționat. Îl avea în mâini pe Scott și nu putea să se oprească. Nu voia să facă nimic care să-i stârnească lui Scott suspiciuni. Era prea riscant să stea de vorbă cu Octavia. Tot ce putea face era să spere că nu va ajunge la Bellamy înaintea ei. Dacă i-ar fi spus ce a văzut, Bellamy n-ar mai fi părăsit tabăra cu Clarke.

Octavia se întoarse și se îndreptă spre foc. Clarke o privi îndepărtându-se, apoi trase aer în piept și se întoarse la Scott. Îi susținu privirea un pic mai mult, îi atinse mâna și zise cu voce guturală.

— Urmează-mă!

Făcu semn din cap spre pădure. Ochii lui Scott se făcură mari și rotunzi.

— Sunt chiar în spatele tău, zise el în părul ei.

Respirația lui era fierbinte și umedă. Clarke își reprimă pornirea de a vomita și își aminti că Bellamy va muri dacă nu va duce asta la bun sfârșit. Îl luă de mână și îl trase spre copaci. Se lăsară în jos, în pădurea slab luminată, iar crengile mai scurte le atinseră umerii. Îl conduse pe Scott într-o zonă cu frunziș dens. Acolo ar fi auzit dacă se apropia cineva, înainte să fie văzuți. Clarke se întoarse cu fața spre el, care o lovi, în entuziasmul lui. Își lipi pieptul de al ei și își puse brațele în jurul umerilor. Nu pierdea timpul deloc. Clarke încercă să se concentreze pe Bellamy. Toate erau pentru el. Pentru ei.

— Te grăbești? reuși Clarke să spună, chiar înainte ca el să planteze un sărut ferm și umed pe ea.

Din reflex, Clarke își întoarse fața, iar buzele lui alunecară pe obrazul ei.

— Am vrut să fac asta de mult timp, zise Scott și îi apucă fața cu ambele

mâini, întorcând-o spre el.

— Iar eu am vrut să fac *asta* de mult timp, zise ea, în timp ce ridică mâna în aer și o lăasă în jos spre gâtul lui, unde seringă îi pătrunse în piele, cu un mic pocnet.

Apăsă puternic pistonul și-i administră o doză mare de sedativ, chiar în sistemul sangvin. Pentru o milisecundă, ochii lui Scott se umplură de confuzie și trădare. Apoi îi dădu drumul și alunecă la pământ, cu o bufnitură. Clarke își șterse cu mâneca fața bălită și trecu la treabă. Îngenunche și bâjbâi prin uniformă lui Scott. Mâinile îi tremurau, dar în cele din urmă reuși să își înfășoare degetele în jurul inelului greu cu chei și al metalului rece și fin al armei. Se clătină un pic în spate, se ridică și o luă înapoi printre copaci, lăsându-l inconștient. Clarke voia să fie departe de el când se va trezi.

Îl alungă pe Scott din minte și se strecură în luminiș. Își trecu privirea peste tabără, verificând dacă sunt gardieni și căutându-l pe Wells. Era la locul stabilit. Clarke închise ochii și ascultă atent, da, auzea fluieratul ușor, dintre copaci; acela era semnalul de la Sasha. Promise mesajul. Clarke se pregăti. Era timpul să plece.

13. BELLAMY

Durerea era puternică și constantă, nu semăna cu niciuna simțită înainte. Era mult mai rău decât atunci când căzuse pe scări în timpul unei bătai și își fracturase clavicula. Acum era o durere adâncă, violentă, de parcă oasele luaseră foc pe dinăuntru. Bellamy se lăsă să cadă pe peretele metalic rece, un perete care probabil că fusese construit în jurul lui în timp ce fusese inconștient, pentru că era al naibii de sigur că nu stătuse acolo când fusese împușcat.

Stomacul îi chiorăi tare, deși gândul că ar înghiți ceva adăugă un strat de greutate valurilor de durere. Nu-și amintea când mâncase ultima dată: își amintea vag cum Clarke îl încuraja să ia câteva înghițituri de pastă de proteine, dar habar n-avea cu cât timp în urmă fusese asta. Închise ochii strâns și încercă să-și distragă atenția, rememorând momentele lui preferate cu Clarke. Prima dată când îl sărutase, când lăsase la o parte imaginea de medic serios și rezervat, ca pe un rând de haine, și își aruncase brațele în jurul lui, în pădure. Noaptea în care se duseseră să înoate în lac și parcă întreaga planetă fusese a lui și a fetei strălucitoare, cu o scânteie obraznică în ochi. Își aminti chiar și ultimele câteva zile din baraca-infirmerie, când durerea i se potolise de câte ori ea îi mângâiasse obrazul sau îl sărutase tandru pe frunte, ca apoi să îl sărute ferm pe gât, fără atitudinea de medic. La naiba, să încaseze un glonț în umăr aproape că părea un preț rezonabil pentru momentele surprinzătoare când îl spăla cu buretele.

Funcționează pentru moment, dar, inevitabil, durerea reveni, cu o forță înnoită. Vru să ridice o mână, să-și aranjeze bandajul, și își dădu seama că încheieturile îi erau legate de peretele din spate. Cu un geamăt, se răsuci să vadă, iar umărul îi pulsă protestând față de mișcare. Însă durerea nu era suficientă ca să-i învingă curiozitatea. Nu mai văzuse niciodată asemenea cătușe. Erau ușoare, făcute dintr-un cablu metalic subțire, care părea delicat ca o ață, cu o încuietorie mică, ce le unea. Încercă să-și despartă mâinile, dar fibra rezistă și îi intră în piele. Când trase, simți cum crește tensiunea din cablu și văzu uimit cum încheieturile i se apropie. *Metalul reacționa la mișcările lui.* Rămase complet nemișcat, iar cablul se relaxă încet, până când reuși din nou să își miște mâinile.

Umărul îl ardea și se trase mai în sus spre perete, încercând să găsească o poziție comodă. Gemu de efort, se așază și își rezemă capul. Era extenuat, dar durerea îl împiedica să doarmă mai mult de zece minute.

Raze subțiri de lumină pătrundeau printre crăpăturile dintre bucățile metalice care formau pereții și acoperișul barăcii. Studie unghiul luminii și ascultă atent sunetele de afară, încercând să își dea seama unde se afla

închisoarea. Sunetul îndepărtat al unui topor lovind lemnul îi spuse că era la o distanță destul de mare de o grămadă de lemne. Un grup de băieți trecu pe acolo, chiar pe lângă celălalt perete, vorbind despre o fată de pe Walden. Dincolo de vocile lor auzi apa clipocind, ceea ce însemna că era aproape de poteca pe care oamenii o foloseau să ajungă la râu.

Bellamy se strădui să identifice fiecare sunet pe care îl auzea. Buștenii care se loveau unii de alții, păturile și prelatele scuturate, tonul impunător al unui gardian care corecta pe cineva, vorbind despre tehnica așezării lemnului. Dar Bellamy voia să audă un singur sunet și își ținu respirația, frustrarea crescându-i în piept. Vocea Octaviei. Voia – avea nevoie – să o audă pe sora lui. Putea să își dea seama doar din câteva cuvinte dacă era fericită sau speriată, în pericol sau în siguranță. Dar nu recunoscuse niciuna dintre vocile care pluteau peste lumină. Locul era plin de nou-veniți.

Bellamy nu mai avea putere nici măcar să fie furios. Îi păsa doar de Octavia, de Clarke și de Wells. Dacă n-ar fi fost ei, nu l-ar fi interesat dacă trăia sau murea, dacă era executat sau eliberat, lăsat singur în pădure. Dar ce se va întâmpla cu sora lui, dacă va fi omorât? Cine va avea grijă de ea? Cei o sută formaseră o comunitate, dar acum că Rhodes și toți ceilalți erau acolo, nimic nu mai era la fel. Nu putea fi sigur că cineva o să aibă grijă de surioara lui, când toți erau ocupați să aibă grijă de ei înșiși. La fel cum făcuseră și pe navă.

O bufnitură puternică în lateralul barăcii îl făcu pe Bellamy să sară într-o parte, ceea ce îi provocă o durere acută în partea de sus a corpului.

— Iisuse! mormăi el.

Apoi auzi o încăierare, urmată de voci. O voce familiară se ridică peste celelalte: era Wells.

— Pune-ți cătușele! zise Wells, pe un ton grav și amenințător, pe care Bellamy nu i-l mai auzise. *Acum!* Și nu scoate un sunet. Dacă deschizi gura, te împușc!

Și, cu toate că era în contradicție cu tot ce știa despre fratele lui vitreg, părea că vorbea serios. *Rahat*, se gândi Bellamy. *Minicancelarul începe să sune ca un minivicecancelar.*

Urmă o tăcere, în timp ce, probabil, gardianul îndeplinea ordinul lui Wells. Câteva clipe mai târziu, două siluete dădură buzna pe ușa barăcii, Wells, cu fața impasibilă și încordată, și Clarke, îmbujorată și respirând greu. Intrară și se năpustiră spre el, în timp ce capul lui Bellamy plutea de confuzie și ușurare. Chiar erau acolo să îl *salveze*? Cum naiba reușiseră? Pieptul lui se umplu de un sentiment pe care nu îl cunoscuse cu adevărat până atunci: recunoștință. Nimeni nu mai făcuse ceva atât de periculos pentru el, nimeni nu considerase vreodată că merita un astfel de risc. Își petrecuse toată viața acționând nesăbuit, ca s-o protejeze pe Octavia, dar nimeni nu făcuse pentru el lucruri

precum să-i transfere un punct de rație sau să se strecoare afară după ora stingerii, să vadă cum se simte, de cele câteva ori când se îmbolnăvisese. Și totuși, iată-i acolo, fata la care nici n-ar fi îndrăznit să *viseze* pe navă și fratele despre care nici nu știuse că exista – își puneau viețile în pericol pentru el.

Clarke se lăsă în genunchi.

— Bellamy, zise ea, iar vocea i se stinse, când își trecu mâna peste obrazul lui. Ești bine?

Niciodată nu păruse atât de speriată, de fragilă. Totuși, nu era nimic vulnerabil la fata care înfruntase un luminiș plin de gardieni înarmați. Bellamy aprobă, apoi icni, când Wells trase de cătușele prinse de perete.

— Cum o să scoți alea? Întrebă Bellamy, cu voce răgușită.

Gardianul de afară avea să îi alerteze pe ceilalți, într-o clipă. Dacă nu ieșeau de acolo repede, niciunul nu avea să supraviețuiască până la următorul apus.

— Nu-ți face griji, zise Wells. Ea are cheile.

Clarke băgă mâna în buzunar și scoase o cheie mică, făcută din același metal flexibil cum erau și cătușele.

— Cum naiba ai... știi ce? Las-o baltă. Nu vreau să știu, zise Bellamy. Doar scoate-le.

Wells luă cheia de la Clarke și începu să bâjbâie, în timp ce ea reîntră în rolul de medic și îi examină repede umărul, mormăind în barbă, în timp ce trăgea la loc bandajul pătat de sânge. Bellamy nu putea să-și ia ochii de la ea. Sprânceana ei era încruntată de concentrare și o urmă de transpirație îi umezea fața, dar niciodată nu arătase mai frumoasă.

— Gata, zise Wells, când cătușele se deschiseră. Să mergem!

Se aplecă, puse un braț la spatele lui Bellamy și îl ridică în picioare. Clarke se strecură pe sub celălalt braț și îl ajută să traverseze baraca. Când ajunseră la ușă, ridică o mână și le făcu semn să aștepte, până ascultă sunetele de afară. La început, Bellamy nu fu sigur ce așteptau, dar apoi auzi. O lovitură puternică și o serie de țipete răsunară din cealaltă parte a luminișului, urmată de strigăte:

— Suntem atacați!

— Gardieni, aliniați-vă!

O îmbulzeală de pași grei se auzi pe lângă baracă, îndreptându-se în direcția de unde se auzea agitația. Clarke se întoarse spre Wells și rânji.

— A reușit! Bravo, Sasha!

— Ce a făcut? Întrebă Bellamy și se lăsă un pic prea greu pe Wells.

Nu mai mersese de câteva zile, iar mușchii lui parcă erau din jeleu.

— A pus ceva în copaci, să pară că pământanii atacă tabăra. Dacă totul merge conform planului, Rhodes va trimite toți gardienii în pădure, iar noi vom reuși să ne strecurăm în partea cealaltă.

— Fata ta e cam dată naibii, Wells, zise Bellamy, cu un zâmbet slab. Se va descurca?

— Da. E suficient de departe în pădure și nu vor ajunge la ea.

Clarke mai ascultă o clipă la ușă, apoi le făcu semn să se grăbească.

— Să mergem!

Ieșiră. Zona era pustie, toată lumea din tabără era atentă în partea opusă sau gonea spre balamucul din cealaltă margine. Bellamy, Clarke și Wells ocoliră baraca prin spate și, înainte ca cineva să observe, dispărură în pădure.

14. WELLS

Nu se auzea nimic, cu excepția respirațiilor sacadate, a surselelor care trosneau și a frunzelor uscate de sub picioarele lor. Wells, Bellamy și Clarke alergaseră până când simțiseră dureri prin corp și, în cele din urmă, încetiniseră. Wells se uită peste umăr, să vadă ce făcea Bellamy, pe care, evident, îl durea umărul, deși refuza să se plângă. Era mai îngrijorat pentru Octavia decât pentru rana lui.

— Ești sigur că nu o să creadă că am abandonat-o? zise Bellamy, în timp ce o lăsa pe Clarke să îl ajute să treacă peste un buștean acoperit cu mușchi, care le bloca drumul.

— Da, zise Wells, bucuros că putea să-i ofere măcar acel minimum de liniște. I-am spus despre plan, iar ea a fost de acord că e mai bine ca cineva să rămână în tabără și să stea cu ochii pe Rhodes, o vreme.

— Ar fi venit, dacă nu ar fi fost copiii, se băgă și Clarke în discuție. E singura care are grijă de ei. E chiar uimitor ce face.

Wells văzu cum mândria alungă pentru moment teama de pe fața lui Bellamy.

— Mereu am știut că va reuși să facă ceva.

— Unde zicea Sasha că ne întâlnim? întrebă Clarke, scanând copacii îngrijorată.

Deși ea și Bellamy mai fuseseră la Mount Weather, Wells știa că niciunul nu prea credea că îl pot găsi din nou.

— Ne va găsi ea.

Se auzi un foșnet într-un copac și, o clipă mai târziu, o siluetă se lăsă în jos dintre crengi, aterizând tăcut în picioare.

— Bun, asta a fost cam ciudat, zise Wells cu un rânjel, când Sasha veni spre ei.

Încă nu se obișnuise cu felul în care reușea să se camufleze în mediul înconjurător. Parcă își schimba culoarea, precum șopârlele despre care citise când era mic. Dar desigur că nu făcea asta, era ceva în felul în care respira, în felul în care stătea nemișcată. Pur și simplu, devenea parte din pădure. Wells o trase în brațele lui și își îngropă fața în părul ei negru, lung, care mereu mirosea a ploaie și a cedru.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise el și îi prinse bărbia, ridicând-o pentru un sărut. A fost uimitor.

— Înseamnă că a funcționat? întrebă Sasha și se trase, să-i privească pe Wells, pe Clarke și Bellamy.

— A funcționat perfect, zise Wells.

— Care e planul acum? întrebă Bellamy, evident, având dureri.

Fața lui era palidă și respira tot mai greu.

— Vă duc la Mount Weather. Puteți sta acolo oricât aveți nevoie.

— Nu îi vom deranja? Întrebă Bellamy, privind agitat de la Clarke la Sasha. Sasha scutură din cap.

— Atâta timp cât sunteți cu mine, va fi în regulă, îl asigură ea.

— Nu ar trebui să stăm mult, zise Wells, cu voce încordată. Odată ce își vor da seama că nu mai ești acolo, vor veni după noi.

— Bel, poți continua să mergi? Întrebă Clarke blând.

— Sunt bine, zise el, deși îi evită privirea.

O urmară pe Sasha, care țâșni repede și tăcut prin pădurea tot mai întunecată.

— Sunteți bine? îl întrebă Sasha pe Wells, când fură la câțiva metri în fața lui Clarke și a lui Bellamy.

În graba de a-l elibera pe Bellamy, ei doi abia dacă avuseseră timp să vorbească despre altceva.

— Nu știu.

Acela era adevărul. Totul se întâmplase foarte repede, nu avusese timp să proceseze implicațiile nesupunerii față de Rhodes și ale părăsirii taberei. Cu siguranță, Wells nu avea de gând să stea deoparte și să îl privească pe vicecancelar cum îi executa fratele, cu sânge-rece. Dar era încă greu de închipuit că fuseseră nevoiți să își lase în urmă noul cămin, casa, comunitatea pe care o construiseră cu mâinile lor, din nimic.

— Nu o să dureze o veșnicie. Îndată ce tatăl tău se face mai bine, va coborî cu una dintre celelalte nave și totul va fi în regulă.

— Nu, nu va fi. Sasha, tata e în comă și nu sunt alte nave care să aștepte pe acolo.

Tonul lui era dur și amar, dar nu îi păsa. Nu era o situație pe care putea spera ca să o rezolve cineva. Fusesse un tâmpit să aibă încredere în Rhodes. Ar fi trebuit să acționeze mai devreme, înainte ca totul să scape de sub control. O altă fată s-ar fi simțit jignită sau, mai rău, și-ar fi cerut scuze, de parcă ar fi făcut ceva rău. Dar Sasha doar luă mâna lui Wells și o strânse. Era profund nedrept. Bellamy încercase doar să-și salveze sora. Nici măcar nu apăsase pe trăgaci, unul dintre gardienii prețioși ai lui Rhodes făcuse asta. În plus, tatăl lui fusesse împușcat, iar dacă el nu credea că Bellamy trebuia să plătească pentru asta, cine era Rhodes să hotărască altfel? De fapt, zâmbi furios, era și tatăl lui *Bellamy*. Dacă Rhodes ar fi aflat asta, probabil că ar fi făcut un anevrism. Wells nu putea nega că o asemenea imagine îi făcea plăcere. Sasha ridică o sprânceană, evident, curioasă la ce se gândea.

— Doar îmi imaginam ce s-ar întâmpla dacă Rhodes ar afla că eu și Bellamy suntem frați.

Sasha râse.

— Probabil că ar face un atac de cord. De fapt, ăsta ar fi cel mai bun plan. O să mă întorc în tabăra voastră, o să dau vestea și o să aștept ca Rhodes să cadă lat. Problemă rezolvată.

Wells o strânse de mână.

— Gândirea ta tactică nu încetează să mă uimească.

Continuă să meargă, dar Wells o asculta doar pe jumătate pe Sasha, care îi arăta caracteristici geografice. La un moment dat, Clarke începu să o piseze cu întrebări despre diverse specii de animale, iar Wells își dădu seama că o făcea mai mult ca să îl distragă pe Bellamy.

Merseră câteva ore. În cele din urmă, Sasha arată spre o ridicătură mică, atât de discretă, că singuri nici n-ar fi observat-o.

— Acolo! zise ea.

O urmară, mergând cu grijă printre crengi. Wells simți cum terenul de sub ei coboară încet și își ajustă ritmul, să nu se rostogolească. Luară o curbă, iar lui Wells i se tăie respirația, când văzu imaginea ce se întindea în fața lui. La poalele dealului, într-o vale largă, era un întreg oraș, exact ca acelea despre care citise toată viața. Exact cum își imaginase că va construi unul, împreună cu cei o sută. Nu văzuse niciodată ceva atât de impresionant, de când ajunsese pe planetă, nici măcar copacii fără sfârșit, care se întindeau la orizont, nici lacul sau cerul. Natura era frumoasă într-un fel pe care nici nu și-l imaginase, dar... aceea era *viață*. Peste tot erau semne de vitalitate și de energie: ferestre luminate, cu umbrele familiilor înăuntru; animale tropăind; fum ieșind dintr-o grămadă de hornuri, într-un dans sincronizat spre cer; roabe rezemate pe-o parte, de parcă tocmai fuseseră lăsate acolo; mingi și jucării odihnindu-se, cu ecoul râsetelor copiilor plutind în jurul lor. Wells dădu drumul unui hohot de uimire. Clarke se întoarse spre el zâmbind.

— Super, nu?

Clarke se bucura că era acolo, să împartă împreună acel moment. Ea era singurul om din sistemul solar care știa cât de mult însemna pentru el.

— E spectaculos!

Sasha își strecură mâna în a lui și îl strânse.

— Să mergem!

Îi conduse în jos, pe drumul prăfuit care ducea spre mijlocul orașului. Wells inspiră mirosul de carne prăjită și încă ceva mai ușor și mai dulceag, oare cineva cocea pâine?

Sasha se opri în fața ușii ultimei case dintr-un șir și intră fără să bată. Pășiră într-o cameră luminată de o lampă mică și de un foc ce pâlpâia. Primul lucru pe care îl observă Wells fu tabloul imens în ulei de pe un perete, reprezentând cerul plin cu stele. Pe navă, așa ceva s-ar fi aflat în spatele unei vitrine

securizate, poate chiar înăuntrul unei camere fără oxigen. Aici, atârna simplu, la doar câțiva metri de focul din care săreau scânteii. Totuși, Wells își dădu seama că, într-un anume fel, lumina focului îi conferea mai multă frumusețe decât ar fi putut vreodată luminile fluorescente reci, de pe Phoenix.

Își mută privirea de la tablou și își întoarse atenția spre bărbatul cu barbă căruntă, care tocmai se ridicase să îi salute. Stătea lângă o masă de lemn plină cu electronice. Pe multe dintre ele Wells nu le recunoscuse. Singurul obiect care îi părea cât de cât familiar era un laptop vechi, care fusese prins pe un imens panou solar, și nu tocmai bine.

— Bună, tată! zise Sasha și înaintă să îi pupe obrazul. Ți-i amintești pe Clarke și pe Bellamy, nu?

Bărbatul ridică o sprânceană stufoasă.

— Cum aş putea să-i uit?

Se întoarse spre musafirii lui și aprobă din cap.

— Bine ați revenit!

— Mulțumim, zise Bellamy, ușor timid. Scuze că tot apar neinvitat.

Tatăl Sashei se uită la brațul lui bandajat.

— Cumva, cred că nu e doar vina ta, deși pari să ai un talent special să dai de belele.

— Adevărat talent, zise Clarke și întinse brațul. Mă bucur să vă revăd, domnule Walgrove!

— Tată, el e Wells.

Sasha prinse privirea lui Wells pentru o clipă scurtă, uitându-se la el încurajator.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule!

Înaintă și întinse mâna.

— Și mie îmi pare bine să te cunosc, Wells!

Tatăl Sashei îi strânse mâna ferm.

— Spune-mi Max.

Max se întoarse spre Bellamy.

— Unde e sora ta?

Rosti cuvântul relaxat, fără să-și strâmbze buzele a dispreț, cum ar fi făcut Rhodes. În lumea aceea, să ai un frate nu însemna că familia ta era anormală.

— Nu a venit cu noi, îi zise Bellamy lui Max, încercând să își păstreze vocea calmă, în timp ce îi arunca lui Clarke o privire neliniștită.

Sasha îi conduse din nou afară și le spuse că aveau doar o baracă goală, cu un singur pat. Wells zise repede că Bellamy ar trebui să o ia și o ajută pe Clarke să îl ducă acolo, în timp ce Sasha alergă să îi aducă lui Clarke niște materiale sanitare.

Odată ce Bellamy și Clarke ajunseră în siguranță înăuntru, Sasha luă mâna

lui Wells și își împleti degetele cu ale lui.

— Deci... încotro? Poți să dormi pe podeaua din casa tatei sau, dacă nu te deranjează frigul, pot să te duc în locul meu preferat.

— Hmmm, zise el, prefăcându-se că ar cântări opțiunile. Deși să dorm la câțiva metri de tatăl tău sună uimitor, va trebui să aleg varianta B.

Sasha zâmbi și îl conduse prin micul oraș, apoi spre un pâlc de copaci dintre barăci și dealul care ducea spre Mount Weather.

— Sper să îl pot găsi pe întuneric, zise ea și își trecu mâna peste trunchiul unuia dintre copacii mai mari.

— Să găsești ce?

— Asta.

Vocea Sashei era triumfătoare. În lumina slabă, Wells mai mult ghici un fel de scară făcută din frânghie.

— Urmează-mă!

Tăcută, Sasha urcă în copac și dispăru printre crengi, înainte să îl strige pe Wells.

— Vino, moșmonditule!

Wells se prinse de frânghie ezitant. Arăta de parcă abia îi suporta greutatea, dar nu avea de gând să pară laș în fața Sashei. Trase aer în piept, își băgă piciorul în prima treaptă și, ținându-se de copac, făcu un pas mare. Se legănă dintr-o parte în alta, dar reuși să continue să urce, tresărind ușor când frânghia îi tăie mâna. Fără să se uite în jos, urcă scara și, în cele din urmă, o văzu pe Sasha că se oprește pe o mică platformă din lemn prinsă între crengi.

— Îți place? întrebă ea și zâmbi, de parcă tocmai îl invitase în cel mai grozav palat.

Cu grijă, se desprinse de scară și se trase lângă ea.

— Îmi place, zise el, cu un zâmbet. Tu l-ai făcut?

— Eram destul de mică, așa că m-a ajutat tata.

— Și nu se supără dacă petrecem noaptea aici?

— Wells, tata conduce întreaga noastră societate. E un pic prea ocupat să îi pese unde dorm.

Wells pufni.

— Niciun tată nu e *atât* de ocupat.

— E *în regulă*. Deși, cu siguranță, putem merge înapoi, dacă asta te face să te simți mai confortabil.

Drept răspuns, Wells puse un braț în jurul ei și o trase mai aproape.

— De fapt, sunt destul de confortabil aici.

Ea zâmbi și îl sărută scurt.

— Bine.

— Mi-a fost dor de tine în ultimele zile, zise Wells, în timp ce se lăsă pe

platforma din lemn și o trase după el.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Vocea ei era înfundată, pentru că o strângea la pieptul lui.

— Mulțumesc... pentru tot. Nu am avut intenția să te implic în toate astea, cu atât mai puțin să-i deranjez pe oamenii tăi.

Sasha se ridică încet și îl privi. Își trecu mâna peste fața lui, apoi prin păr.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, Wells. Vreau să te țin în siguranță, știi.

— Știu.

Îi luă mâna și i-o sărută.

— Deci, zise și se uită în jur, pare un loc drăguț în care să dormim.

— Ești obosit?

— Extenuat, răspunse el și își puse brațele în jurul ei, apoi o trase pentru un alt sărut. Tu?

— Poate nu chiar *atât* de obosită.

Îl sărută din nou, iar restul lumii dispăru. Acolo nu erau nou-veniți. Nici pământeni. Nici Rhodes. Doar Sasha. Doar respirațiile lor. Doar buzele lor. Brusc, tabăra părea la ani-lumină distanță, la fel de îndepărtată cum păruse Pământul, de pe Colonie.

— Mă faci să mă simt nebun de-a binelea. Știi asta, nu? îi șopti Wells și își trecu mâna în jos, pe spatele ei.

— De ce? Pentru că te seduc într-un copac?

— Pentru că, indiferent ce altceva se întâmplă, când sunt cu tine, sunt perfect fericit. E o nebunie să schimb vitezele atât de repede.

Wells îi puse mâna pe obraz.

— Ești ca un drog.

Sasha zâmbi.

— Cred că trebuie să mai lucrezi la complimente, băiete din spațiu.

— Niciodată nu am fost foarte bun la cuvinte. Mă pricep mult mai bine să arăt ce vreau să spun.

— Chiar așa?

Sasha tresări, când el își puse cealaltă mână pe abdomenul ei.

— Cred că va trebui să te cred pe cuvânt.

Wells își coborî degetele un pic mai mult, iar ea se înfioră.

— Bine, acum, tu ești cel care mă înnebunește.

— Bun, îi șopti Wells la ureche, gândindu-se că pe Pământ lucrurile nu erau chiar atât de rele cum se temuse.

Atâta timp cât o avea pe Sasha, mereu se va simți acolo ca acasă.

15. GLASS

Glass se uită în jur și se simți cu adevărat uimită, pentru prima dată de când pusese piciorul jos. Lumina filtrată printre copaci umplea pământul de puncte aurii, de parcă erau mii de pietre prețioase mici. Așa trebuia să arate Pământul, liniștit, frumos și plin de minuni.

Luke îi luă mâna, să o sprijine, în timp ce coborau panta abruptă. Jos era un râu îngust, cu apa perfect limpede, cu excepția frunzelor roșii și galbene, care dansau pe ea. Când ajunseră la el, Glass ezită și se întoarse dintr-o parte în alta, în timp ce scana malul după cel mai bun loc de traversat. Dar, când făcu un pas ezitant spre margine, Luke o prinse cu brațul sănătos și traversară râul, cu un salt ușor, în ciuda faptului că amândoi cărau lucruri grele.

Când ajunseră pe partea cealaltă, Luke o lăsă jos cu grijă, apoi o luă din nou de mână și continuă. La început, vorbiseră aproape tot timpul, exclamând și arătând spre diverși copaci și semne de viață animală. Dar după un timp tăcură, prea copleșiți de frumusețea din jur, ca să caute cuvintele potrivite care să o descrie. Lui Glass îi plăcea mai mult așa. Îi plăcea să privească fața lui Luke luminată, de câte ori privirea lui cădea pe o nouă minune.

Dură câteva ore până când ritmul inimii lui Glass se potoli, după plecarea din tabără. La început, liniștea o speria. Fiecare trosnet de surcea sau chiar foșnetul frunzelor părea un bubuit în urechile ei și o făcea să sară cât colo. Știa că era doar o chestiune de timp, până când Rhodes își va da seama că nu mai erau acolo și va trimite un echipaj să îi caute.

Însă după câteva ore, stresul dispăru și începu să savureze liniștea, libertatea de a fi complet singură cu Luke. Lui Glass nu-i venea să creadă că se gândiseră vreodată să rămână în tabără. Aerul mirosea a frunze umede și a coajă de copac. Era un vârtej de experiențe senzoriale, pe care Glass nu le cunoscuse până atunci. Nu-și imaginase cât de strălucitoare și de saturate puteau fi culorile pe Pământ, cât de dulce era aerul sau că mirosurile vor concura pentru atenția ei.

Merseră mult prin noapte și dormiră câteva ore, înainte să pornească din nou, nerăbdători să pună o distanță cât mai mare între ei și Rhodes, înainte ca vicecancelarul să-i caute. La fiecare jumătate de oră, Luke se oprea, scotea din buzunar o busolă și o puneă pe jos, să se asigure că se îndreptau tot spre nord. Sasha îi spusese că facțiunea pământenilor, cea violentă, revendicase o zonă vastă de la sud de tabăra coloniștilor. Nu era ceva sigur, dar, dacă se îndreptau spre nord, cel puțin nu se duceau direct în calea inamicului.

Copacii erau mai deși și formau un acoperiș de frunze atât de dens, că aproape nu mai vedeau cerul. Dar lumina gălbuie ce pătrundea printre crengi și aerul care se răcorea rapid le spuneau că ziua era pe sfârșite.

— Cred că am reușit, zise Glass istovită.

Teama și adrenalina care o ținuseră în mișcare cu o zi înainte se estompaseră, înlocuite de oboseală.

— Nu trimit pe nimeni după noi, nu?

— Se pare că nu, zise Luke, cu un oftat.

Se întinse și luă rucsacul de pe umărul ei.

— Hai să ne odihnim un pic.

Lăsară jos bagajele și se îndreptară spre un copac imens acoperit cu mușchi, ale cărui rădăcini uriașe ieșeau răsucite din pământ. Luke ridică brațele deasupra capului și se întinse, înainte să se lase în jos, pe o rădăcină.

— Vino aici, zise, apoi o apucă pe Glass de mână și o trase în brațe.

Glass râse și îi puse mâna pe piept.

— Avem *toată* planeta pentru noi, iar tu vrei să stăm pe același loc amândoi.

— Nu avem toată planeta, imperialistă mică, spuse el și își răsuci în jurul degetului o șuviță din părul ei. Trebuie să lăsăm un pic de loc pentru pământeni.

— Oh, corect.

Glass aprobă, cu prefăcută gravitate.

— În cazul ăsta, ar fi mai bine să economisim spațiu.

Zâmbi și își puse piciorul peste al lui, astfel că erau față în față.

— Bun plan, zise el și o prinse de talie, micșorând distanța.

O sărută blând pe buze, apoi își duse gura în jos spre bărbie și spre gât. Glass scoase un mic oftat, iar Luke zâmbi. Îi sărută locul unde bărbia i se unea cu gâtul și își înălță capul, să-i șoptească la ureche.

— E bine să fii altruist, nu?

— Are unele avantaje, gâfâi Glass și își trecu mâna în jos, pe spatele lui.

Faptul că erau serioși le dădea o senzație incredibilă, fiind singuri. Pe navă fuseseră mii de oameni îngrămădiți într-un spațiu proiectat inițial pentru câteva sute. Mereu existau urechi care ascultau, ochi care priveau și trupuri care se atingeau. Oamenii știau cum te cheamă, îți cunoșteau familia și știau tot ce făceai. Dar aici nu era nimeni care să-i vadă. Nici să-i judece.

— Oh, uite! zise Glass și arătă peste umărul lui Luke, spre un pâlc de flori mici roz, pe care nu le observase până atunci.

El se răsuci și întinse brațul să ia una. Dar chiar când să o atingă își trase mâna și o lăsă să cadă pe lângă corp.

— Nu cred că ar trebui să o rup, zise el și se întoarse spre Glass, cu o expresie timidă pe față.

— De acord.

Glass zâmbi și îi puse mâna la ceafă, aducându-i buzele înapoi pe ale sale.

— Păcat, totuși! murmură Luke. Ar fi arătat frumos în părul tău.

— Mai bine doar să ne imaginăm.

Luke o sărută din nou, apoi își strecură brațul sub al ei și se ridică, cu tot cu ea.

— Luke! râse ea. Ce faci?

El înaintă câțiva pași și, fără o vorbă, o puse jos și o întinse blând pe niște flori. Respirația lui Glass se accelerează, privindu-l pe Luke cum îngenunchează lângă ea. Aerul jucăuș de pe fața lui dispăruse, înlocuit de ceva apropiat de venerație. Luke se aplecă și își trecu degetele prin părul ei, răsfirându-l peste florile roz. Inima lui Glass bătea cu putere, dar se forță să rămână nemișcată, când Luke se aplecă să o sărute, folosindu-și mâna să își sprijine greutatea. Ea își întredeschise ușor buzele, apoi întinse brațele, să îl tragă mai aproape. Respiră adânc, savurând combinația îmbătătoare de flori, aer de pădure și *Luke*.

— Ar trebui să ne continuăm drumul, zise Luke, în cele din urmă, privind cerul care se întuneca. Va trebui să găsim un loc unde să stăm peste noapte.

Glass scoase un oftat lung, de plăcere.

— Nu putem să rămânem aici pentru totdeauna?

— Aș vrea. Dar nu suntem în siguranță aici, pe întuneric. Ar trebui să găsim un loc mai ferit.

Porniră la drum cu energie sporită și merseă câteva ore, timp în care cerul trecu de la purpuriu la negru profund, catifelat. Luna era atât de strălucitoare că acoperea aproape toate stelele și picta umbre ciudat de frumoase pe iarba din pădure. Era atât de frumos, încât pe Glass o durea sufletul, fiecare nouă minune îi amintea cât de mult îi lipsea mama ei, cât de multe nu apucase să vadă.

Luke se opri brusc și întinse mâna, să o oprească. Înălță capul și ascultă, deși Glass nu auzea nimic. După o clipă, Luke șopti:

— Vezi?

La început, tot ce zări Glass era o zonă umbroasă, cu copaci, dar apoi o zări: era o clădire micuță. Chiar acolo, în mijlocul pustiului.

— Ce e aici? întrebă ea, brusc, neliniștită că ajunseseră undeva unde nu trebuiau să fie.

— Pare o baracă, zise Luke și o strânse mai tare de mână, în timp ce o conducea înainte, pășind încet și tăcut.

Se mișcă într-un cerc larg, înainte să se apropie dintr-o parte. Nu era o baracă; era o casuță din piatră, intactă. Părțile laterale erau acoperite cu vițade-vie și mușchi, dar era evident că pereții erau rezistenți. Se opriră la câteva picioare de ea. O briză bruscă trecu printre copaci, apoi se opri. Atât Luke, cât și Glass își țineau respirația, așteptând vreun semn de viață, dar nu văzură

nimic.

Luke păși spre ușă, își lipi urechea de ea pentru o clipă, apoi o împinse și intră, înainte să-i facă semn lui Glass să îl urmeze. Ea trase aer în piept, își aranjă rucsacul și trecu peste prag. Prin geamurile crăpate și acoperite de praf intra suficientă lumină să vadă neclintirea dinăuntru.

— O! murmură Glass, pe jumătate surprinsă, pe jumătate cu regret.

Parcă cei care locuiseră acolo ieșiseră pentru un moment, dar nu se întorseseră niciodată. În colțul îndepărtat era un pat mic. Lângă el, cutii din lemn suprapuse formau un dulap. Privirea lui Glass trecu peste spațiul îngust. Vizavi de pat era o bucătărie ale cărei dimensiuni păreau pentru o familie de păpuși. Oale și tigăi atârnavă pe perete. O măsuță din lemn cu un picior mai scurt aștepta lângă șemineul rece ca cineva să se așeze la ea. O chiuvetă era pusă pe un perete din partea cealaltă, cu vase curate pe o margine. Casa părea pustie, de parcă aștepta de mult timp ca familia ei să se întoarcă.

Glass se duse la masă și își trecu mâna peste suprafața aspră. Mâna i se umplu de praf. Se întoarse spre Luke.

— Putem sta aici? întrebă ea, speriată că ar putea fi prea frumos să fie adevărat.

Luke aprobă.

— Cred că da. Pare abandonată și, evident, e mai sigur decât să stăm afară.

— Bun, zise Glass privind în jur, recunoscătoare pentru norocul lor și pentru șansa de a risipi senzația de singurătate de acolo, care atârna mai greu decât praful.

Își lăsa rucsacul jos și se întinse după mâna lui Luke.

— Bun venit acasă! zise ea și se ridică pe vârfuri, să îl sărute pe obraz.

El zâmbi.

— Bun venit acasă!

Se întoarseră afară, să caute lemne de foc și orice provizii ar fi putut găsi. În spatele casei era un șopron din lemn pe jumătate prăbușit, dar singura unealtă pe care o găsiră fu o lopată diformă, ruginită de tot. Din fericire, erau suficiente crengi uscate pe jos, astfel că nu aveau nevoie de topor, cel puțin deocamdată. Sunetul slab al unei ape curgătoare se auzea din întuneric. Glass îl luă de mână pe Luke și îl trase spre sunet. Casa era înconjurată de copaci, din trei părți, iar în spate era o pantă ce ducea în jos, spre un râu.

— Uite! zise Luke și arătă spre o bucată de lemn crestată, care ieșea din apă. Se pare că voiau să construiască ceva pe râu. Mă întreb ce.

O strânse mai tare de mână și o conduse mai aproape, atenți pe unde calcă, în întuneric.

— Aia e...

Vocea lui se stinse, în timp ce arăta spre o umbră cu formă ciudată, o

combinație neobișnuită de margini ascuțite și linii curbe.

— E o barcă, nu? zise Glass și se apropie câțiva pași, să își treacă un deget peste ea.

Era rece, aproape ca metalul, dar altfel. Cândva fusese albă, dar cea mai mare parte din vopsea se cojise lăsând loc unor pete mari de rugină. Se uită înăuntru și pe fund văzu ceea ce trebuia să fie o vâslă.

— Crezi că mai funcționează?

Luke o înconjură, uitându-se la ea.

— Nu pare să aibă motor, doar vâsla. Presupun că asta înseamnă că, dacă mai plutește, funcționează.

Se întoarse spre Glass și zâmbi.

— Poate când încheietura mea va fi mai bine o să încercăm.

— Ei bine, *eu* am două încheieturi bune. Doar dacă nu crezi că nu mă pricep.

— Știi că *nu există* ceva ce aș crede că nu poți să faci, mica mea mergătoare prin spațiu. M-am gândit doar că ar fi romantic să te scot la o plimbare cu barca.

Glass se rezemă de el și se cuibări la pieptul lui.

— Sună minunat!

Rămaseră așa o clipă, privind cum lumina lunii se unduiește pe apă, apoi se întoarseră în casă. Folosind chibriturile luate din tabără, Luke construi un mic foc în șemineu, cât Glass scoase puținele lor provizii de mâncare. Niciunul nu se simțise în stare să ia mai mult decât le era necesar pentru câteva zile.

— Ce nebunie! zise ea și îi întinse o bucată de fruct uscat. Parcă e dintr-un basm. O căsuță în pădure.

Luke luă o înghițitură de apă din bidonul lui, apoi i-l întinse lui Glass.

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu cei care locuiau aici, dacă au încercat să scape de Cataclism sau au fost evacuați.

Se uită în jur.

— Par să fi plecat în grabă.

Era o notă tristă în vocea lui, care spunea că se gândea la același lucru.

— Știu, casa parcă păstrează amintirea lor.

Cum ei crescuseră pe navă, să creadă în fantome li se păruse cel mai prostesc lucru din lume. Dar acolo, pe Pământ, în casa aceea, Glass începea să înțeleagă cum putea cineva să creadă într-o prezență nevăzută.

— Ei bine, atunci e responsabilitatea noastră să le înlocuim cu niște amintiri fericite, zise Luke, cu un zâmbet.

Se trase mai aproape și își puse brațul în jurul ei.

— Nu ți-e cald în fața focului? Nu vrei să îți dai jos geaca?

Glass zâmbi, când el îi descheie geaca. Închise ochii, în timp ce începu să o

sărute, blând la început, apoi mai energic. Dar pe cât de mult își dorea să se piardă în atingerile lui, nu reușea să scape de gândul enervant care creștea în mintea ei. Luke se înșela. Nu puteai să înlocuiești amintirile triste cu unele fericite.

Așa era când te dureau sufletul. Nu puteai să ștergi durerea. O purtai cu tine mereu.

Respirația ritmică a lui Luke era ca un cântec de leagăn. Capul lui Glass se ridica și cobora pe pieptul lui în timp ce el inspira, expira. Mereu îi invidiasse abilitatea de a adormi instant, somnul unui inocent, zicea mama ei. Mintea lui Glass se învârtea prea repede ca să doarmă. Își dorea să poată savura momentul, să se bucure de magia de a sta întinsă lângă Luke, dar abia reușea să-l privească fără să simtă un spasm dureros în piept. Nu mai aveau mult. În scurt timp, va trebui să îi pună capăt, înainte ca el să descopere secretul care avea să îi ucidă pe amândoi.

Lacrimile țâșniră din ochii lui Glass și fu recunoscătoare că Luke nu putea să îi vadă fața. El nu știa că viitorul lor împreună însemna doar durere și suferință. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să-și revină.

— Ești bine, scumpo? mormăi Luke, cu voce somnoroasă.

— Da, șopti ea.

Întinse brațul și, fără să deschidă ochii, o trase mai aproape de el și o sărută pe creștet.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc, reuși ea să spună, înainte ca vocea să i se stingă.

După câteva clipe, își dădu seama, după ritmul respirației, că Luke adormise din nou. Îi luă mâna și i-o puse blând pe abdomen, lăsând căldura lui să-i pătrundă prin piele. Îi privi fața, în timp ce dormea. Mereu arăta ca un băiețel când se odihnea, cu genele lungi care, practic, îi atingeau obraji. Dacă ar fi putut să-i spună despre copilul lor care creștea în ea chiar atunci.

Dar el nu trebuia să afle vreodată. Dat fiind că avea șaptesprezece ani, Glass avea o mică șansă de a fi iertată pentru că încălcase Doctrina Gaia, dar Luke, având nouăsprezece ani, ar fi fost aruncat în spațiu, executat, după un proces superficial. Va trebui să îl părăsească, să rupă orice contact cu el, astfel încât Consiliul să nu poată face legătura între ei.

— Îmi pare rău, șopti Glass, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, întrebându-se pentru care dintre ei o dureau sufletul mai mult.

Luke oftă în somn. Glass își schimbă poziția și îi atinse obrazul cu mâna, dorindu-și să-i poată spune la ce se gândea. În haosul fugii lor de pe Colonie și cu trauma prăbușirii pe Pământ, nu avuseseră timp deloc să vorbească

despre cearta dezastruoasă de pe navă. Sau poate că Luke prefera să nu vorbească.

Glass încercase să-și ascundă sarcina, dar în cele din urmă fusese descoperită. Încălcarea regulilor stricte privind controlul populației de pe navă era una dintre cele mai grave infracțiuni și, chiar după ce suferise o pierdere de sarcină, tot fusese nevoită să îl înfrunte pe cancelar. Când el insistase ca Glass să dezvăluie numele tatălui, se panicase și mințise. În loc de numele lui Luke, le dăduse numele colegului său de apartament, Carter, un băiat mai mare, manipulator și periculos, care încercase să o violeze pe Glass, când Luke nu fusese acasă.

Dar, deși Carter fusese un adevărat nemernic, nu meritase să moară. Și exact asta se întâmplase. Cancelarul o crezuse pe Glass și o condamnase, minoră fiind, apoi ordonase executarea lui Carter. Glass nu avea să uite niciodată expresia de furie și dezgust de pe fața lui Luke, când descoperise adevărul. Și, cu toate că o iertase, Glass se temea că distrusese ceva ce nu mai putea repara complet niciodată: încrederea lui Luke.

El oftă din nou și, fără să deschidă ochii, o trase mai aproape. Ea zâmbi și lăsa bătăile liniștitoare ale inimii lui să-i alunge gândurile. Venirea pe Pământ era ocazia să o ia de la capăt, să lase ororile trecutului în urmă.

Glass închise ochii și era pe cale să adoarmă, când un zgomot puternic o trezi. Toate simțurile îi erau în alertă, se ridică în fund și privi în jur. Baraca era goală. Visase? Reluă totul în gând, nu fusese chiar un vuiet și nici chiar o voce. Fusese altceva, ca o chemare, un semnal, dar nu în cuvinte. Doar o... formă de comunicare, cumva. Între ce fel de creaturi habar n-avea. Tabăra era la distanță de mai multe mile și nu văzuseră alte semne de civilizație. Erau complet singuri. Probabil, era doar sunetul vântului pe acoperiș sau așa ceva. Nu avea de ce să își facă griji.

Se întinse la loc, se lipi de corpul cald și relaxat al lui Luke și, în cele din urmă, adormi.

16. BELLAMY

Bellamy nu era obișnuit să stea degeaba, să nu facă nimic. Nu-i plăcea să se simtă neputincios. Inutil. Era obișnuit să lupte pentru lucrurile de care avea nevoie: mâncare, siguranță, sora lui, viața în sine, iar dacă trebuia să depindă de alții o lua razna. Totuși, aceeași tendință fusese cea care îl băgase în bucluc. Dacă nu s-ar fi agitat atâta să urce pe nava aceea cu Octavia, cancelarul – tatăl lui – nu ar fi fost împușcat. Iar după câteva săptămâni ar fi coborât și el, cu al doilea val de coloniști, în calitate de cetățean, nu ca un condamnat.

Stătea pe o bancă din lemn, în zona verde, o mică porțiune cu iarbă, în mijlocul orașelului Sashei și al lui Max. Se uita la un grup de copii aflați în drum spre clădirea școlii. Trei băieți se loveau unii pe alții în umeri. Îi auzea cum se tachinau. Unul dintre ei o luă la fugă, iar ceilalți doi porniră după el, râzând. Un băiat mai mare și o fată se țineau de mâini și nu se îndurau să-și ia la revedere, își șopteau o glumă știută doar de ei și împărțeau un sărut care îi făcu să roșească.

Și totuși nu știuse că oxigenul de pe Colonie se termina și că fuseseră la câteva săptămâni de o evacuare de urgență. Nu că un nimeni de nouăsprezece ani, de pe Walden, ar fi primit un loc în față la îmbarcare. Faptul că își forțase plecarea spre Pământ fusese o decizie corectă. Reușise să stea cu ochii pe Octavia. Și cunoscuse o fată frumoasă, puternică și intimidant de deșteaptă, care îl făcea să înceapă și să încheie fiecare zi cu același zâmbet nătâng pe față. Asta, când nu-l scotea din minți de tot.

Își înalță capul și se uită în jur după Clarke, care fusese chemată să examineze brațul fracturat al unui copil. În alte circumstanțe, să locuiască în acel oraș ar fi fost în regulă. Era curat și liniștit. Toți aveau unde să stea, suficientă mâncare și nu existau gardieni care să se învârtă pe-acolo, cu ochii pe mișcările tuturor. Evident, tatăl Sashei conducea, dar nu era ca Rhodes și nici precum cancelarul. Își asculta atent consilierii și, din cât își dădea seama Bellamy, cele mai importante decizii erau supuse la vot. În plus, nimeni nu se gândea că era ciudat că el avea o soră, toți aveau frați, și încă mulți.

Totuși, liniștea părea de rău augur, în lumina ultimelor întâmplări. Dacă Rhodes venea după ei? Dacă Bellamy transforma, fără să vrea, liniștita așezare a pământenilor într-un fel de zonă de război? Nu și-ar ierta-o niciodată, dacă oameni nevinovați ar fi răniți din cauza lui.

Bellamy își legăna piciorul, nervos. Avea un nod în stomac de când sosiseră, cu trei zile în urmă. Nu știa ce să facă. Max, Sasha și oamenii lor voiau ca el să rămână acolo. Voiau să îl protejeze. Și nu era chiar rău să stea sub un acoperiș adevărat și cu mâncare bună, pe care nu trebuia să o vâneze, să o ucidă și să o jupoaie. Bellamy nu putea nega: o mică parte tânjea după o viață simplă ca

aceea. Voia ca Rhodes să uite de el, voia ca trecutul lui să dispară, ca viața lui să fie la fel de ușoară ca a copiilor de acolo.

Scană linia copacilor și drumul care ducea în oraș, căutând semnele intrușilor. Nimic. Abia reușise să doarmă, de când ajunseseră. Fusese prea ocupat să ciulească urechile în liniștea nopții, să asculte sunetele pașilor ce se apropiau, foșnetul frunzelor, care i-ar fi spus dacă ar fi fost pe cale să fie atacați, dacă ar fi fost pe cale să fie ridicat.

Nu se putea trăi așa. Așteptarea și frica îl copleșeau și până și acea mică așezare începea să îi pară o închisoare. De când era pe Pământ, Bellamy se obișnuise să petreacă mai multe ore din zi în pădure, singur. Închis în acel orașel era mai bine decât într-o navă din spațiu, dar totuși.

Cu un oftat, se rezemă de bancă și privi întinderea albastră de deasupra. Ce naiba o să facă toată ziua? Nu putea vâna; nu putea nici să hoinărească de capul lui. Copiii erau la școală, așa că nu putea să bată mingea cu ei. Toți aveau câte ceva de făcut. Se uită în jur la oamenii ocupați cu treburile lor – construiau, reparau, spălau, îngrijeau animalele și așa mai departe. Și toți erau atât de amabili; îl făceau să se simtă oarecum incomod. Fiecare persoană care trecea îi ura o zi bună. Nu știa ce să spună sau ce să facă, trebuia să zâmbească? Să salute? Sau doar să dea din cap?

Cel puțin știa că Octavia era bine. Sasha se întorsese în tabără de două ori, să o verifice de la distanță, și îi trimisese Octaviei un mesaj prin care o anunța că Bellamy era în siguranță. Nu se știa din ce motiv, dar Rhodes alesese să nu se răzbune pe Octavia, cel puțin deocamdată. Totuși, nu putea să stea departe de ea la infinit. Și nu putea să se bazeze mult timp pe bunăvoința lui Rhodes, dacă despre asta era vorba.

— Bună dimineața!

Max se apropiase fără ca Bellamy să observe.

— Bună dimineața! răspunse el, bucuros că era scos din gândurile lui triste.

— Pot să stau cu tine?

— Sigur.

Bellamy se dădu într-o parte, iar Max se lăsă pe bancă, lângă el. Dintr-o cană metalică, pe care o ținea în mână, ieșeau aburi. Rămaseră tăcuți un moment lung, privindu-l pe ultimul copil care întârziase la școală.

— Ce-ți face umărul?

— Mai bine. Mulțumesc că i-ai dat lui Clarke toate chestiile alea. Știu că sunt destul de valoroase, iar voi ați făcut deja foarte mult pentru noi.

Se opri, întrebându-se dacă era onorabil sau prostesc să îi împărtășească îngrijorările legate de rămânerea lui acolo.

— Nu cred că e o idee bună să rămân aici, totuși.

— Unde plănuiești să mergi?

Max nu părea surprins, iar Bellamy aprecie că nu îl judeca.

— Nu m-am gândit încă la asta. Tot ce știu e că nu pot să stau aici și să aștept să vină după mine și nici nu pot risca să fie cineva rănit din cauza mea.

— Înțeleg ce simți, știind că există oameni care îți vor răul. Dar ei nu au dreptul să îți ia viața, Bellamy. Nimeni nu are.

Max se opri.

— Și nimeni de aici nu face nimic din ce nu ar vrea să facă. Adevărul e că nu ești în siguranță nicăieri acolo, afară, continuă Max, arătând cu capul spre pădure. Există pericole mai mari decât Rhodes. Nu sunt sigur ce ai aflat despre ceilalți.

Max ridică sprâncenele.

— Cei din grupul nostru care ne-au părăsit.

— Nu mult.

Ultima dată când fusese acolo, când venise să o salveze pe Octavia, Bellamy auzise povestea coloniștilor care coborâseră de pe navă cu mult înainte de venirea celor o sută. Pământenii îi luaseră la ei, împărțiseră mâncarea, dar nu toată lumea fusese bucuroasă de primirea străinilor, mai ales că aceia erau urmașii celor care fugiseră de pe Pământul aflat pe moarte, lăsându-i pe ceilalți să moară.

Cele două grupuri făcuseră o pace precară, dar apoi se întâmplase ceva. Un copil pământean murise și izbucnise haosul. Există o facțiune formată din oamenii lui Max, care dădea vina pe coloniști și pe Max pentru că îi lăsase pe străini în casa lor. Ei cereau pedepsirea lor, iar când el refuzase să îi ucidă pe coloniști, se despărțiseră și plecaseră să trăiască pe cont propriu, ieșind de sub autoritatea sa. Cea mai nebunească parte a întregii povești era că părinții lui Clarke – despre care ea crezuse că erau morți, condamnați să plutească în spațiu – se aflaseră în primul val de coloniști. Ei fuseseră exilați împreună cu alții, după moartea copilului.

Max mai luă o înghițitură din cană.

— Am crescut cu ei. Ne-am crescut împreună copiii, credeam că îi cunosc.

Se opri o clipă, de parcă ar fi lăsat amintirile să i se deruleze în minte, înainte să continue.

— Dar au devenit de nerecunoscut. Au devenit obsedați de violență și pretind cât mai mult pământ pentru ei. Sunt furioși și nu au nimic de pierdut. Ceea ce îi face foarte, foarte periculoși.

— Ce vor? Întrebă Bellamy, fără să fie sigur că voia să știe răspunsul.

— Aș vrea să știu.

Max oftă și își trecu mâna prin barba gri.

— Răzbunare? Putere? Ce își doreau și nu aveau aici?

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea.

— Clarke vrea să își caute părinții, zise Bellamy.

— Știu. Dar e periculos. Dacă grupul celălalt este dispus să le facă rău vecinilor și prietenilor, cu siguranță, nu vor ezita să îi facă rău lui Clarke. Iar dacă află că e fiica lor, ei bine, nu vreau să mă gândesc la ce ar putea face. Familia Griffin nu are nicio legătură cu moartea băiatului, dar cei despre care vorbim nu sunt oameni raționali.

Max se întoarse și îl privi în ochi pe Bellamy.

— Crezi că ea înțelege riscurile?

Bellamy scutură din cap.

— Nu știu. Dar nu va sta aici o veșnicie, așteptând. Vrea să își găsească mama și tatăl. În scurt timp. Am încercat să o conving să aștepte până va fi sigur pentru mine să merg cu ea. Trebuie să aflăm mai multe despre locul unde ei ar fi putut merge. Dar e hotărâtă.

— Nu o învinuiesc, oftă Max. Și eu aș vrea să îi găsesc.

— Mda.

Bellamy știa cum era să simți nevoia disperată, primitivă de a găsi pe cineva drag. Înțelegea de ce Clarke voia să dea de urma părinților ei. Dar era dispus să o lase să moară pentru asta?

Gândurile lui fură întrerupte, când un bărbat alergă spre ei.

— Max, zise bărbatul gâfâind și oprindu-se brusc în fața băncii lor, un grup se apropie de sat. Sunt cam la o sută de metri. Vor fi aici în câteva minute. Și... Max... sunt înarmați!

Inima lui Bellamy îi urcă în gât și un val de vină îl copleși. *Au venit după mine.* Max sări în picioare.

— Dă semnalul! Și trimite un grup în fața lor, să-i aducă aici. *În liniște!*

Bărbatul aprobă și o luă la fugă. Max se întoarse spre Bellamy.

— Urmează-mă!

Bellamy încercă să rămână calm, dar un val de furie și teamă creștea în el, aceeași combinație de sentimente care de obicei îl determinau să facă ceva prostesc. Îl urmă îndeaproape pe Max, alergând pe cărare, spre clădirea principală a satului, unde oamenii se adunau deja, mulți dintre ei cu arme de foc și sulite. Clarke, Wells și Sasha intrară alergând, câteva minute mai târziu, cu o expresie neliniștită, dar hotărâtă. Sasha i se alătură tatălui ei, în față, în timp ce Wells și Clarke își continuă drumul prin mulțime, să stea cu Bellamy în spate.

— Nu-ți face griji, îi zise Wells lui Bellamy, în timp ce mulțimea vorbea neliniștită în jurul lor. Nu o să-i lăsăm să te ia.

Dar nu pentru asta își făcea griji Bellamy, nu chiar. Era mai îngrijorat în legătură cu ce se va întâmpla când pământeni vor refuza să îl predea, în legătură cu ce va face Rhodes dacă nu va obține ce-și dorește.

Max ridică o mână, iar în încăpere se făcu liniște.

— După cum cei mai mulți știți, vin niște vizitatori! strigă el, cu voce impunătoare, dar calmă. Sunt aduși aici, acum. Ne vom întâlni cu ei, vom asculta ce vor, apoi vom decide ce vom face.

Un val de murmure și de întrebări înăbușite se auziră din mulțime. Max ridică mâna din nou și toți tăcură.

— Știu că aveți multe întrebări. Și eu am. Dar să începem prin a-i asculta. Nu uitați, nu există pace fără un schimb pașnic.

O tăcere încordată se așternu în jur. Câteva minute mai târziu, o mână de pământeni conduse înăuntru un grup de gardieni de-ai lui Rhodes. Li se confiscaseră armele, dar fără a fi stânjeniți în vreun fel.

— Bine ați venit! zise Max.

Gardienii aveau fețele împietrite și erau tăcuți; priveau în jur, stabilind strategii și evaluând.

— Vă rog să vă faceți confortabili și să ne spuneți de ce ați venit.

Gardienii se priviră. Cel mai în vârstă, un bărbat pe nume Burnett, pe care Bellamy îl recunoscuse din baraca-închisoare, păși în față.

— Nu am venit să le facem rău oamenilor tăi, zise Burnett, pe același ton rece și plat pe care Bellamy îl auzise la nenumărați gardieni, înainte de a duce vreun om în detenție și de a-l face să dispară pentru totdeauna.

Scană încăperea, până când privirea îi căzu pe Bellamy. Fiecare mușchi din corpul lui se încordă și fu nevoit să se lupte cu pornirea de a țâșni în față și de a-l strânge de gât pe Burnett.

— Avem ordin să ne luăm prizonierul, asta e tot. Adăpostiți un fugar care trebuie să răspundă pentru infracțiunile lui. Predați-l și vom pleca în liniște.

Clarke luă mâna lui Bellamy și o ținu strâns. El știa că ar face orice să îl țină în siguranță, dar în clipa aceea tot ce își dorea era să o scape de orice fel de suferință.

Max îl privi pe Burnett atent, înainte să vorbească.

— Prietene, apreciez că ați venit aici urmând niște ordine. Iar intenția noastră nu este să provocăm probleme.

Max îi aruncă lui Bellamy o privire, peste marea de capete care îi despărțea, cu o expresie indescifrabilă.

— Dar înțeleg că *prizonierul*, cum îi spuneți, nu va primi vreo sentință dreaptă. Dacă se va întoarce în tabăra voastră, va fi executat.

O mulțime de murmure și șoapte pline de șoc se auziră din mulțime. O femeie din apropierea lui Clarke și a lui Bellamy se întoarse și se uită la ei, le văzu chipurile înfricoșate și mâinile înțeleștate, iar expresia sa se schimbă din confuzie în hotărâre. Trei bărbați care stăteau lângă Bellamy schimbă priviri, apoi înaintară câțiva pași, astfel încât se postară între Bellamy și

gardieni.

— Iar noi nu obișnuim să trimitem tineri la moarte, termină Max.

Burnett aruncă o privire amuzată unuia dintre gardieni și un zâmbet slab i se văzu pe față.

— Nu era o rugămintă, zise el. Înțelegeți că refuzul vostru va avea urmări, nu?

— Da, răspunse Max calm, deși privirea lui devenise rece. Ai fost foarte clar.

Se întoarse spre ceilalți pământeni.

— Cred că pot să vorbesc în numele tuturor celor de aici, când spun că nu vom fi complici la această pedeapsă nedreaptă. Dar îi voi lăsa pe ei să decidă.

Urmă o pauză lungă. Brusc, Bellamy simți că i se face rău, când privi în jur, la fețele acelor oameni – străinii aceia – în ale căror mâini stătea soarta lui. Era drept să îi pună pe ei să decidă, să le ceară să își pună în pericol propria siguranță, pentru a-l proteja?

Își făcea curaj să se ridice și să se predea lui Rhodes, când Max își dresă vocea.

— Toți cei care sunt pentru a-i lăsa pe vizitatorii noștri să-l ia pe băiat să ridice mâinile.

Unul dintre gardieni rânjea, în timp ce bărbatul de lângă el își trosnea încheieturile degetelor. Evident, le plăcea asta, erau nerăbdători să îi vadă pe pământeni că îl abandonează pe Bellamy sorții lui sinistre.

Dar, spre șocul lui Bellamy, nimeni nu ridică mâna.

— Ce dr... șopti el, când Clarke îi strânse mâna.

— Cine este pentru a-i lăsa pe Bellamy, Clarke și Wells să stea aici, sub protecția noastră?

Nenumărate mâini se ridicară în aer și blocară vederea lui Max, a lui Burnett și a celorlalți gardieni. Genunchii lui Bellamy începură să se înmoaie, în timp ce un copleșitor val de recunoștință creștea în el. Adulții de pe Colonie nu îi oferiseră niciodată lui Bellamy nici măcar o fărâmbă din bunătatea aceea. Niciodată, nici măcar atunci când, practic, murea de foame împreună cu Octavia. Iar oamenii aceștia erau dispuși să riște totul pentru el, un străin. Asta înrăutățea lucrurile și mai mult. Aceia erau oameni buni. Nu meritau să moară pentru un copil care petrecuse nouăsprezece ani luând decizii greșite.

Clarke își strecură mâna în jurul taliei lui și se rezemă de el, ajutându-l să stea în picioare.

— E în regulă, îi șopti ea la ureche.

— Nu, zise Bellamy în barbă, atât pentru el, cât și pentru ea.

Apoi:

— Nu! strigă el tare.

Nimeni nu îl auzi peste vacarmul din încăpere. Cu excepția lui Clarke și a lui Wells. Mâna lui Clarke îi dădu drumul, iar ea și Wells îl priviră nedumeriți.

— Bellamy! zise Clarke, cu ochii mari. Ce faci?

— Nu pot să stau aici, pur și simplu, și să-i las pe oamenii ăștia nevinovați să-și pună fundurile la bătaie pentru mine. Au copii; au familii. Nu au nevoie de rahatul ăsta.

Wells păși în față și puse ferm o mână pe umărul lui Bellamy.

— Hei! Hei, relaxează-te!

Bellamy încercă să-i dea la o parte mâna, dar Wells nu îl lăsă.

— Bellamy, am înțeles. Nu ești obișnuit să accepți ajutor. Dar nu vorbim despre detenție pentru că ai vândut la Schimb bunuri furate. Vorbim despre pedeapsa cu moartea. Rhodes o să te *omoare*.

Bellamy se aplecă și își puse mâinile pe genunchi. Respiră adânc de câteva ori. Știa că oamenii lui Max și ai Sashei credeau în ceva mai presus decât ei înșiși. Văzuse asta în bunătatea lor, în felul în care îi primeau pe străini în viețile lor. O văzuse în felul în care Max conducea. Dar nu știa cum ar fi putut duce vreodată povara generozității lor.

Clarke luă mâna lui Bellamy și îl privi în ochi.

— Chiar dacă nu o faci pentru tine, vrei să o faci pentru mine? Te rog!

Vocea ei tremura și ceva se răsuci în pieptul lui Bellamy. Niciodată nu o auzise atât de vulnerabilă, de speriată. Niciodată nu o auzise implorând pentru ceva. Tot ce își dorea obținea singură. Dar nu era de-ajuns, de data asta. Avea nevoie de ajutor.

— Și pentru mine.

Wells puse mâna pe umărul sănătos al lui Bellamy. Acesta se întoarse de la Clarke spre Wells. Cum ajunseseră aici? Când el și Octavia plecaseră de pe Colonie, fuseseră amândoi împotriva universului. Iar acum avea oameni cărora le păsa de el. Avea o familie.

— Bine, zise el și aprobă din cap, luptându-se cu lacrimile care amenințau să-i inunde ochii.

Se forță să zâmbescă.

— Dar numai acum. Data viitoare când o să fiu condamnat la moarte, pentru că sunt un tâmpit temperamental, trebuie să-i lăsați să mă ia.

— S-a făcut, zise Wells și se dădu înapoi zâmbind.

— Nici vorbă! Tu ești idiotul meu temperamental.

Clarke se ridică pe vârfuri și îl sărută. Bellamy își puse brațele în jurul ei și o sărută și el, prea emoționat să-i fie jenă de lacrimile din ochi.

17. GLASS

Glass deschise ușa barăcii cu umărul. Ambele mâini îi erau ocupate, una cu o găleată cu apă de la râu, alta cu un săculeț de fructe de pădure, pe care le găsisese în apropiere. Lăsă fructele pe masa din lemn denivelată și duse apa la chiuvetă. Fără să fie nevoie să se gândească, se întinse și luă de pe raft un bol mic. După doar două zile, deja se simțea foarte confortabil în micuța lor casă, de parcă ea și Luke ar fi stat acolo dintotdeauna.

În prima lor dimineață ieșiseră precauți, scanând după semne ale pământenilor. Dar nu văzuseră nici urmă de viață umană. Încet, liniștea și încrederea lor crescuseră și se îndepărtară câțiva metri, încercând să găsească hrană. Amândoi erau foarte concentrați pe căutarea lor și aproape că nu observară un cerb ce păștea în apropiere. Glass înălță capul, să îl strige pe Luke și, chiar înainte ca numele lui să-i iasă de pe buze, îl văzu la doar câteva picioare de ea. Era tânăr... oare *există un cuvânt anume pentru puii de cerb?* Glass se chinui să-și amintească. Și era atât de frumos! Botul lui moale se mișca, în timp ce adulmeca aerul, iar ochii căprui mari erau frumoși și triști. Glass se temea să se miște, să nu îl sperie. Voia să îl vadă și Luke, dar nu putea să scoată niciun sunet. Ea și cerbul se uitară unul la altul un moment lung, până când, în cele din urmă, Luke se întoarse și îl văzu. Îngheță. Glass își dădea seama după expresia de pe fața lui că era la fel de uimit ca ea.

Toți trei stăteau acolo nemișcați și tăcuți. Într-un final, un foșnet îndepărtat îl făcu pe cerb să țâșnească în pădure, aproape fără să fie auzit. Glass oftă, când dispăru.

— A fost incredibil! zise ea.

— Da, fu de acord Luke, dar expresia lui era serioasă.

— Ce e? întrebă ea, surprinsă de reacția lui.

— Doar... dacă nu găsim ceva de mâncare, va trebui să... știi tu...

Glass își simți inima grea. Fusese atât de fascinată de ochii expresivi ai cerbului; nu putea să se gândească la faptul că ar fi forțată să îl mănânce. Ideea făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Să nu ne gândim la asta acum, zise ea. Hai să mai căutăm.

Din fericire, găsiră fructe și, deocamdată, le era bine. Însă în adâncul sufletului, știa că era doar o chestiune de timp până să se schimbe ceva. Aveau tot mai puține tablete pentru dezinfectarea apei, iar în casă nu era niciun vas în care să o poată fierbe. Existau și niște gândaci ciudați, care alergau pe jos în zori și o trezeau pe Glass dintr-un somn adânc și îi dădeau fiori. Luke doar râdea de ea, când se cuibărea mai aproape de el și trăgea pătura mai bine peste ei. Și mai era neliniștea constantă, enervantă legată de ce avea să se întâmple mai departe. Vor putea să rămână acolo? Chiar putea fi atât de

simplic? Glass își aminti că învățase despre anotimpurile de pe Pământ, iar frunzele frumoase de toamnă însemnau că, destul de curând, va veni iarna, iar ei vor trebui să găsească o soluție să supraviețuiască pe frig. Făcea tot posibilul să alunge gândurile, totuși. Iarna era o grijă pentru altă zi. În clipa aceea, voia doar să trăiască basmul, în baraca lor de poveste, sub acoperișul înalt al copacilor.

Luke intră, scuturându-și noroiul de pe bocanci. Frunze îi atârnavă de părul des. Un miros proaspăt, ca de pin, plutea dinspre el și îi umplu nările. Glass inhală adânc. Era suficient să se afle aproape de el și să îi inhaleze mirosul și tot corpul îi era cuprins de frisoane.

— Cina?

Ridică vasul cu fructe, cu falsă solemnitate.

— Ți-am pregătit ceva special în seara asta.

— Ah, tocană de fructe de pădure, rânji Luke. Preferata mea. E vreo ocazie specială?

Luke traversează camera din câțiva pași repezi, o îmbrățișă, o trase aproape și îi dădu un sărut ce părea fără sfârșit.

Mai târziu în seara aceea, adormiră îmbrățișați lângă foc. Pe Glass o luă somnul repede. Cu fiecare noapte pe care o petreceau în pădure, ea era tot mai relaxată, iar neliniștea și stresul din ultimele săptămâni dispăreau încet din mintea sa. Începuse să doarmă adânc, de parcă somnul îi oferea o hrană pe care și-o dorise de mult.

Când primul zgomot pătrunse pe geam, Glass îl integră în visul ei. Se trezi doar când Luke se ridică în fund lângă ea, îi dădu trupul la o parte și sări în picioare panicat. Deschise ochii și se trezi brusc. Atunci văzu: o față la geam. Cineva îi privea, un pământean, văzu ea în lumina reflectată de focul ce se stinge. Își dădu seama după părul lung și hainele largi. Niciunul dintre coloniști nu se îmbrăca așa. Și nu se mișca așa. Frica și adrenalina îi invadară venele și îi trezi creierul. Auzi un țipăt în depărtare, dar îi luă o clipă să își dea seama că sunetul venea chiar din gura ei. Luke sări cât colo și se întinse după arma pe care o luase din tabără. Fără cămașă și desculț deschise ușa din față și țâșni în beznă.

— Luke, nu! strigă Glass, cu o notă de disperare în voce. Nu te duce acolo!

Dar deja dispăruse din raza ei vizuală. Panica îi cuprinse pieptul – amenințând să o pună la pământ –, dar înaintă clătinându-se după Luke, chinându-se să respire, în timp ce încerca să-i strige numele.

Alergă afară, căutând orbește prin întuneric, până când ochii se obișnuiră. Fu cuprinsă de ușurare, când îl văzu pe Luke la câteva picioare distanță, cu spatele la ea. Ținea arma ridicată în aer, îndreptată spre cer. În fața lui, în

semicerc, trei bărbați și o femeie. Erau îmbrăcați la fel ca Sasha, într-o combinație de piei de animal și lână, dar cam astea erau toate asemănările. Fețe lor erau ca niște măști dure, iar ochii le luceau de răutate, în timp ce schimbau priviri mulțumite.

Luke și pământeni se înfruntau în tăcere. Pământeni stăteau cu brațele ridicate, cu sulile la nivelul umărului, gata de atac. Păreau să aștepte un fel de semnal. Înainte ca el să o poată opri, Glass alergă spre Luke. El puse un braț puternic în jurul ei și o împinse la spatele lui. Glass îi simțea fiecare mușchi încordat, gata de luptă.

Glass scoase capul de după el și strigă spre pământeni:

— Vă rog, nu am venit să facem rău nimănui. Suntem prieteni cu Sasha. Vă rog, nu ne faceți rău!

— Oh, sunteți prieteni cu Sasha, nu-i așa? zise unul dintre bărbați, cu voce dură, pe un ton ironic. Ei bine, în acest caz, o să vă ucidem acum, în loc să vă lăsăm pe jumătate morți, pentru animale. Chestie de politețe.

Luke încercă să o împingă și mai mult în spatele lui. Urmă o pauză lungă, îngrozitoare, fiecare parte așteptând ca cealaltă să acționeze. În cele din urmă, unul dintre pământeni – bărbatul a cărui față o văzuse la geam – făcu un pas în față, amenințător.

— Am încercat să vă avertizăm prietenii. Am arătat milă omorând doar unul dintre ei. Totuși, în loc să vă dați seama că nu sunteți bineveniți aici, ați adus și *mai mulți*. Ce e de ajuns e de ajuns! se răsti el.

— Nu așa s-a întâmplat! strigă Glass. Noi nu am știut... nu aveam cum să comunicăm cu ei. Dar nu mai vine nimeni. Pe cuvânt!

Vocea i se frânse, atât de teamă, cât și din cauza tristei constatări că era adevărat. Cine nu reușise să urce pe vreuna dintre nave era mort.

Femeia rânji către Glass.

— *Pe cuvântul tău?* pufni ea. Am învățat pe pielea noastră ce se întâmplă când ai încredere în străini.

Făcu semn spre bărbat, care ridică brațul și îndreptă sulita direct spre inima lui Luke.

— Nu te mișca! strigă Luke. Te rog! Nu vreau să te rănesc, dar am o armă de foc. Nu mă forța să o folosesc.

Bărbatul se opri, de parcă s-ar fi gândit la cele spuse de Luke, dar numai pentru o clipă. Apoi mai înaintă precaut un pas. Urechile lui Glass răsunară la trosnetul ascuțit al glonțului. Se lovi de trunchii copacilor și ricoșă spre ei. Luke țintise spre cer, îndreptând arma departe de pământeni, dar fusese suficient să îi sperie. Săriră cât colo și se împrăștiară, dispărând în beznă.

Glass fu atât de ușurată să îi vadă că se retrag, încât la început nici nu își dădu seama ce se întâmplase. Simțise ceva ca o fulgure imediat ce Luke

trăsese. Aruncase vreunul dintre ei ceva? Se întoarse spre Luke, iar sângele îi îngheță în vene. Era cu fața la ea, cu ochii mari și uimiți. Gura îi era deschisă, dar nu se auzea nimic. Glass își coborî privirea, urmând brațele lui Luke, până la palme, care îi țineau strâns piciorul stâng. Sângele îi curgea printre degete. O săgeată din lemn era pe jos, lângă piciorul lui.

— *Luke!* Luke... nu!

Luke căzu în genunchi. Glass alergă și se aruncă lângă el.

— Luke!

Îi apucă brațul, de parcă încerca să îl țină cu ea, să îl împiedice să alunece undeva unde nu l-ar fi putut urma.

— O să fii bine, spuse, dorindu-și să alunge panica din voce.

Luke avea nevoie de ea calmă. Avea nevoie să găsească o soluție.

— Să te ducem înăuntru!

Glass se uită pe jos și păli. Chiar și în lumina slabă a lunii vedea cum iarba din jurul lui devenea roșie. Îl apucă de sub brațe și încercă să-l atingă, dar se opri brusc, când Luke scoase un țipăt de durere.

— Doar ajută-mă să mă ridic, gemu el și strânse din dinți. O să ne ocupăm de restul înăuntru.

Cu greu, Luke se ridică în picioare. Glass încercă să își păstreze respirația constantă, încercă să uite că erau la două zile de mers pe jos de ajutor medical. Cum fuseseră atât de proști să plece de capul lor?

— Nu-ți face griji, zise Luke, gemând la fiecare denivelare.

Se uită în spate, scanând întinericul după semne ale pământenilor.

— Nu e chiar așa rău.

Dar nici măcar el nu reușea să își ascundă frica din voce. Amândoi știau că minte. Și amândoi știau ce se va întâmpla, dacă nu se vindeca.

Glass avea să fie complet singură.

18. Clarke

Atmosfera din tabăra pământenilor se schimbase complet. Odată cu apusul soarelui dispăruse și entuziasmul febril care pusese în mișcare sângele tuturor în timpul confruntării cu oamenii lui Rhodes. Încă erau hotărâți să îl protejeze pe Bellamy – întâlnirea arătase clar cât de periculos ar fi să cadă de acord cu coloniștii –, dar fețele lor deveniseră grave, vocile șoptite și îngrijorate, când își îndemnară copiii să intre în case și închiseseră ușile.

Clarke stătea în fața barăcii și se grăbea să mai prindă lumină, să repare cusăturile lui Bellamy rupte în timpul fugii.

— Dă-ți jos tricoul, zise ea, în timp ce se așezau pe un petic de iarbă, care se întindea până dincolo de umbrele prelungite.

Bellamy păru uimit, întoarse capul dintr-o parte în alta, scanând drumul în căutarea oamenilor.

— Ce? Aici?

— Da, aici. E prea întuneric în baracă.

El ezită, iar Clarke ridică o sprânceană.

— De când lui Bellamy Blake trebuie să i se ceară de două ori să își dea jos tricoul?

— Hai, Clarke, ei deja cred că sunt un fel de evadat nebun, din cauza cărora vor fi uciși toți. Chiar trebuie să fiu un evadat nebun și fără *cămașă*?

— Da, doar dacă nu cumva vrei să te vadă ca pe un evadat nebun și mort. Trebuie să refac cusăturile.

El oftă dramatic și, cu brațul sănătos, prinse de marginea tricoului și îl trase peste cap.

— Mulțumesc, zise Clarke și își reprimă un zâmbet.

Ca pacient, Bellamy semăna izbitor de mult cu unii dintre copiii pe care îi tratase la centrul medical de pe navă. Dar era unul dintre lucrurile pe care le iubea la el. Putea fi într-o clipă vânător de cerbi, războinic care trăgea cu săgeți și un copil nătâng, care stropește cu apa din râu, în următoarea clipă. Admira felul în care intra în fiecare rol, trăind din plin fiecare moment. Ultimele câteva săptămâni pe Pământ fuseseră extenuante și terifiante, dar și complet magice; învățase să vadă planeta neîmblânzită, din punctul de vedere neașteptat de romantic al lui Bellamy. Spre deosebire de cei mai mulți dintre cei o sută, care mereu alegeau să pălăvrăgească în jurul focului, în loc să exploreze pădurea, Bellamy părea să prefere compania copacilor, nu pe cea a oamenilor. Lui Clarke îi plăcea să se plimbe cu el prin pădure, să vadă cum atitudinea lui impertinentă dispărea, în timp ce privea în jur cu uimire.

Îi ceru lui Bellamy să se întindă, cât puse ață în acul pe care tocmai îl sterilizase la foc.

— Vrei să verific dacă au calmante? îl întrebă și puse o mână pe brațul lui. El închise ochii strâns și scutură din cap.

— Nu. Le-am făcut deja suficiente probleme. Nu le iau medicamentele.

Clarke strânse din buze, dar nu protestă. Știa că era mai bine să nu se pună cu Bellamy, când era într-una dintre dispozițiile lui căpoase. Apăsă un pic mai tare pe braț, să îl țină nemișcat și să se încurajeze pe ea.

— Bine. Trage aer în piept.

Băgă acul în piele și se forță să nu se miște, când Bellamy tresări și gemu. Tot ce putea face era să lucreze repede și bine, să scurteze procesul cât de mult posibil.

— Te descurci foarte bine, îi zise ea, în timp ce trăgea acul și se pregătea pentru a doua cusătură.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că îți place, zise Bellamy printre dinții strânși.

— Totul e în regulă acolo? strigă o voce.

Clarke nu se întoarse, dar îi auzi pe Max, Wells și posibil Sasha venind spre ei.

— Super! zise Bellamy, înainte ca ea să răspundă. Doar mă bucur de latura sadică a lui Clarke. Nimic neobișnuit.

Lăsă să îi scape încă un geamăt.

— O las să îmi facă asta în fiecare seară.

— Nu te mișca! zise Clarke.

Atinse blând cusătura și privi mulțumită cum pielea se strânge.

— Nu vrei să alunec și să îți cos din greșeală buzele.

Simți zâmbetul din vocea Sashei, când zise:

— Voi doi sunteți un cuplu ciudat.

— Zise fata de pe Pământ care iese cu un băiat căzut din cer, reuși să strige Bellamy printre dinți.

Clarke făcu un nod mic și tăie ața.

— Gata.

Strânse genunchiul lui Bellamy, să îi dea de înțeleș că se poate ridica. El se uită la cusături și aprobă:

— Bună treabă, doctore, zise el tare, să audă și ceilalți.

Apoi zâmbi și o trase aproape.

— Mulțumesc, îi șopti, înainte să o sărute pe creștet, apoi se întinse după tricou.

— Ar trebui să mergeți înăuntru, zise Max și aruncă o privire spre copacii care înconjurau satul. Nu cred că oamenii voștri o să ne mai facă probleme în noaptea asta, dar nu trebuie să le ușurăm munca, în caz că vor veni.

Wells își dresе vocea.

— Voiam să vorbesc cu voi despre asta. Știm că e doar o chestiune de timp până când gardienii se vor întoarce, cel mai probabil cu mai mulți oameni și cu mai multe arme. Și, din câte știm despre Rhodes, nu o să-și facă prea multe griji că vor fi răniți oameni nevinovați. Va considera adăpostirea lui Bellamy drept o declarație de război.

Se opri și se uită la Sasha, care aprobă.

— Cred că ar fi mai sigur să îi mutăm pe toți înăuntru. În subteran, în Mount Weather.

Max se holbă la el.

— În subteran, repetă el cu amărăciune și strâmbă din gură, exact cum făcuse Rhodes când rostise cuvântul *soră*.

— E o fortăreață, nu-i așa? zise Clarke. Dacă a reușit să țină la distanță o sută de kilotone de radiații, categoric poate ține departe câțiva gardieni.

Max îi aruncă Sashei o privire pe care Clarke nu prea reuși să o citească, dar fu suficient să o facă să își muște buza neliniștită. Când vorbi, vocea îi era încordată.

— Cunoaștem foarte bine potențialul Mount Weather. Oamenii noștri au trăit acolo secole, generații întregi îngropate. Au trăit și au murit fără ca măcar să zărească cerul. Când, în sfârșit, ne-am întors deasupra, am jurat să rămânem aici. Să nu lăsăm niciodată ceva sau pe cineva să ne forțeze să intrăm din nou dedesubt.

Ca persoană care crescuse pe o stație spațială, care încă avea frisoane când inspira aerul proaspăt de dimineață, Clarke înțelegea ce voia să spună Max. Dar, dacă trebuiau să aleagă între a trăi dedesubt și a muri la suprafață, atunci lucrurile erau clare.

— Rhodes nu se va opri până nu va obține ce vrea, zise ea. Și nu-i pasă câți oameni de-ai voștri va trebui să omoare pentru asta.

Fața lui Max se încruntă.

— Am mai înfruntat atacatori. Știm cum să ne apărăm.

— Nu de astfel de oameni, zise Wells. Aceștia sunt soldați antrenați, o mică armată. Ceilalți pământeni sunt periculoși, dar ei nu știu nimic despre oamenii lui Rhodes.

Max rămase tăcut și, cu toate că expresia lui era serioasă, Clarke își dădea seama că evalua cele spuse de Wells. Sasha fu cea care vorbi prima.

— Tată, ar trebui să îl ascultăm pe Wells. Știe ce spune. Nu vreau să mergem în subteran, nu mai mult decât tine, dar în acest caz cred că asta trebuie să facem.

Max se uită la ea cu o expresie ușor surprinsă, apoi ceva se schimbă la fața lui, de parcă își privea fiica într-o nouă lumină, acceptând că devenise din copil confidenta lui. Inima lui Clarke tresări dureros, când se gândi la propriul

tată și la orele lungi pe care le petrecuseră vorbind despre școala ei medicală sau despre cercetările lui. În anul dinaintea arestării lui, începuse să o trateze ca pe un coleg în care avea încredere, ca pe un prieten. Va avea vreodată ocazia să-i povestească despre aventurile ei pe Pământ? Îi va putea pune vreodată întrebările pe care le păstrase pentru el?

În cele din urmă, Max aprobă.

— Bine. O să facem asta în liniște. Și trebuie să le subliniem oamenilor că este doar o măsură de precauție. O să dăm semnalul și o să-i mutăm pe toți imediat. Wells, tu vii cu mine. Poți să ne spui pe scurt despre Rhodes și despre strategia lui, în timp ce evacuăm.

După ce discută cu unii dintre consilierii lui, Max decide să mute pe toată lumea în Mount Weather, în noaptea aceea. Trimise înainte câțiva ingineri, să se asigure că fortăreața era pregătită pentru un aflux de oameni, și își petrecu restul serii mergând din casă în casă, explicând situația.

Până la miezul nopții, toți cei din comunitate se adunaseră la baza muntelui, gata să petreacă noaptea în adâncimile lui, pentru prima dată după zeci de ani. Cei mai mulți duceau cu ei mâncare și haine și își îndrumau copiii, care strângeau la piept jucăriile preferate.

Max stătea lângă imensa ușă metalică făcută într-o latură a muntelui, care era deschisă, să poată intra valul de oameni. Bellamy și Clarke rămaseră în urmă, până când aproape toată lumea intră – inclusiv Wells, care stătuse de pază cu Sasha.

— Pot să fac ceva? îl întrebă Clarke pe Max, când se apropiară.

— Doar asigură-te că toți s-au instalat. Camerele sunt mai mult decât suficiente, dar unele sunt greu de găsit. Dacă cineva pare pierdut, poți să îi spui să mă aștepte. Cobor în câteva minute.

Clarke aprobă, luă mâna lui Bellamy și îl conduse înăuntru, apoi în jos, pe primele scări înguste și abrupte, care păreau să coboare în măruntaiele Pământului. Amândoi mai fuseseră în interiorul Mount Weather, dar asta când crezuseră că pământeni erau dușmanii lor și nu petrecuseră mult timp admirând incredibilul proiect. Nu era ca o peșteră întunecată, era un buncăr sofisticat, care fusese construit de cei mai buni ingineri din America să reziste Cataclismului.

Clarke și Bellamy o luară pe primul coridor rezidențial, bine luminat, cu dormitoare pe fiecare parte. În capăt, era o femeie care ținea de mâini două fete mici, ce păreau speriate.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă Clarke.

— Toate camerele astea sunt pline, zise femeia, cu o notă de neliniște în voce.

— Nu vă faceți griji. Există încă o zonă, un nivel mai jos, spuse Clarke. Dacă

ășteptați aici, o iau înainte și o găsesc.

— Păpușa mea e obosită, zise una dintre fete, ținând o jucărie de lemn în aer. Trebuie să meargă la culcare.

— Nu durează mult. Și știi ce poți face între timp? Poți să îi spui prietenului meu totul despre păpușa ta.

— Ce? exclamă Bellamy și se uită la ea. Vin cu tine!

— Fără activități suplimentare pentru tine. Ordinele medicului.

Bellamy dădu ochii peste cap, apoi oftă și se întoarse spre fete.

— Deci... îl auzi Clarke spunând, în timp ce ea se îndepărta, care e felul preferat al păpușii tale de a vâna? Îi plac sulițele, arcurile sau săgețile?

Clarke zâmbi în sinea ei, imaginându-și expresia nedumerită de pe fața fetei, apoi mai coborî un nivel de scări și coti în direcția care presupunea că duce spre dormitoare, dar planul acelui nivel părea diferit de cel de deasupra. Se întoarse și încercă să o ia prin altă parte, dar sfârși într-o zonă și mai întortocheată.

Coridoarele arătau altfel în aripa aceea. Aveau mai puține uși și păreau mai utilitare, de parcă ar fi fost o zonă destinată echipamentelor sau proviziilor.

Prima ușă la care ajunsese avea o plăcuță pe care scria OPERAȚIUNI DE ÎNȚEȚINERE: DOAR PERSONAL AUTORIZAT. Din moment ce toți cei autorizați să deschidă ușa aceea erau morți de cel puțin câteva sute de ani, se gândi că nu era o problemă dacă arunca o privire. Zgâlțâi clanța. Era încuiat. Clarke trecu la următoarea ușă, de pe cealaltă parte a holului. COMUNICAȚII RADIO: DOAR PERSONAL AUTORIZAT. Clarke îngheță. Radio? Nu se gândise la asta până atunci, dar desigur că oamenii își doriseră un mod de comunicare, din moment ce fuseseră încuiați în subsolul muntelui... dar cu cine să comunice? Dacă folosiseră camera aceea, fără îndoială, nu rămăsese nimeni care să răspundă. Doar dacă... poate că existaseră și alte buncăre? Alte versiuni ale Mount Weather?

Clarke se uită la ușă o clipă lungă, având în minte un gând ciudat și îndepărtat. Nu putea spune exact, dar era ceva familiar la ușa aceea – plăcuța, acele cuvinte.

— Clarke? Ai mai găsit camere?

Vocea lui Bellamy se auzea slab, dar avea o urmă de îngrijorare în ea.

— Clarke?

— Sunt aici! strigă ea, apoi se răsuci brusc și coborî în fugă, spre voce.

Ajutară toată lumea să se instaleze, apoi, împreună cu Max, Wells și Sasha făcură inventarul proviziilor. În drum spre fosta cantină, Max le povestise că oamenii lui ținuseră totul în funcțiune sub Mount Weather, în tot acel timp, pentru cazuri urgente.

— Deci cunoști destul de bine locul, zise Clarke.

— M-am născut aici, de fapt, zise Max, spre surprinderea ei. Am fost ultimul copil al Mount Weather. La câteva luni după nașterea mea, s-a constatat că nivelul de radiații devenise în sfârșit sigur și ne-am mutat cu toții la suprafață. Eu încă petrec mult timp aici jos, totuși. Era locul meu preferat pentru explorări, întrucât adulții abia dacă mai coborau.

— Îmi închipui. Așadar, apropo de explorări, zise Clarke precaut, încercând să nu sune de parcă își băga nasul, am găsit o cameră radio azi. Știi cumva la ce era folosită?

— Sincer, mai mult să ne jucăm, zise Max și ridică din umeri. Fiecare generație a avut un sistem prin care trimitea semnale în mod regulat. Dar nimeni – nici măcar o dată – nu a primit vreun răspuns. Probabil că nu avea cine să ne răspundă.

Clarke simți un neașteptat val de dezamăgire, dar apoi o altă întrebare ieși la suprafață, din marea de gânduri confuze.

— Cercetătorii care au venit cu prima navă l-au folosit?

Max o privi derutat, de parcă încerca să înțeleagă unde voia să ajungă cu întrebările.

— De fapt, da. Mă rog, cel puțin au încercat. Au pus o grămadă de întrebări în legătură cu radioul și chiar i-am lăsat să intre, să îl încerce, dar le-am spus ceea ce tocmai ți-am spus și ție...

Clarke îl întrerupse.

— Ai cheia?

— Da, am cheia. Vrei să intri?

— Da, te rog. De fapt, ar fi super!

Bellamy îi aruncă o privire întrebătoare, dar ea se uită în altă parte, lăsându-și mintea să rătăcească în căutarea unei amintiri de care nici nu era sigură că exista, înainte de toate.

Clarke se forță să inspire adânc, exact cum făcea înainte de a-l asista pe dr. Lahiri la o procedură chirurgicală complicată. Dar de data asta nu urma să folosească un scalpел, ca să expună valva tricuspidă a cuiva; își făcea curaj să intre la Schimb. Clarke ura holul mare, care mereu era aglomerat, indiferent când mergea acolo. Ura să se târguiască pentru un preț bun și ura cu adevărat să fie nevoită să facă mereu conversație cu cei de-acolo, de parcă i-ar fi păsat dacă un tricou avea fibre zece la sută sau cincisprezece. Dar a doua zi era ziua de naștere a lui Wells și era disperată să găsească neapărat cadoul perfect. Și tocmai când își adunase curajul să intre, îi ieșiră în cale Glass și Cora și o făcură să se ascundă după colț. Nu putea să aleagă un cadou pentru Wells cu ele privind-o, comentându-i cu voce tare alegerile, de parcă nu le-ar fi auzit. Va trebui să se întoarcă mai târziu. Ele se uitau la bucăți de textile, cu aceeași

atenție pe care Clarke o acorda mostrelor de țesuturi din laborator.

— Nu înțeleg ce rău fac dacă mă uit.

O voce de bărbat se auzi pe hol și o făcu pe Clarke să se oprească.

— David, știi că la Schimb nu o să găsim nimic care să se apropie de ce avem nevoie. Toată tehnologia aceea a fost furată cu mulți ani în urmă. Putem încerca pe piața neagră de pe Walden, dacă tu crezi că merită riscul.

Lui Clarke i se opri respirația în piept, când trase cu ochiul după colț. Erau *părinții* ei. Mama sa nu intrase la Schimb de mulți ani și nu-și amintea dacă tatăl ei intrase vreodată. Ce naiba făceau acolo în miezul zilei, când ar fi trebuit să fie în laboratoare?

— Radioul funcționează, zicea tatăl ei. Trebuie doar să găsim o cale să amplificăm semnalul. Va fi simplu, sincer. Ne trebuie doar câteva piese.

— Totul bine și frumos, numai că nu e nimeni la celălalt capăt să ne audă.

— Dacă cineva a reușit să ajungă la Mount Weather sau la vreunul dintre buncărele CDC, atunci au acces la radio. Trebuie doar să ne asigurăm...

— Ai idee ce nebunesc sună? spuse mama sa, coborând vocea. Șansele să funcționeze sunt infinit de mici.

— Dar dacă nu sunt nebun? Dacă sunt oameni acolo jos, oameni care încearcă să ne contacteze?

Tatăl ei tăcu pentru o clipă.

— Nu vrei să știe că nu sunt singuri?

Spre meritul lor, Bellamy, Wells și Sasha nu se împotriviră, când Clarke le spuse despre părinții ei și despre faptul că s-ar putea să fi știut despre radioul din Mount Weather. Era o nebunie, dar nu mai mare decât atunci când Bellamy și Wells descoperiseră că sunt frați sau decât atunci când Clarke aflase că părinții ei fuseseră pe Pământ, în tot acel timp cât ea îi jelise.

Max descuie ușa, cu un clic puternic. Ușa se mișcă pe balamalele vechi. El se dădu la o parte și întinse brațul, în semn că poate intra. Clarke făcu un pas ezitant înăuntru. Era o cameră mică, nu încăpeau mai mult de trei-patru oameni, iar un perete întreg era acoperit cu difuzoare, comutatoare și cadrane. Ceilalți trei pereți erau ocupați cu plăcuțe cu diverse instrucțiuni. Privirea lui Clarke ateriză pe un poster cu diverse steaguri, lângă un șir lung de cifre. Pe el scria:

Parlament, Ottawa

Centrul pentru controlul bolilor

10 Downing Street, Londra

Palatul Național, Mexic

CIA

— Când ați încercat ultima dată să trimiteți un semnal? întrebă Clarke.

— În urmă cu vreo lună, zise Max. Urmează să mai încercăm peste câteva săptămâni. Dar, sincer, o facem doar din rutină, mai mult să ne asigurăm că echipamentele încă funcționează. Niciodată nu am auzit mai mult decât un scurt blip, Clarke.

— Știu. Dar asta nu înseamnă că părinții mei nu pregăteau ceva. Poate că, dacă o să folosesc același echipament, o să-mi dau seama unde s-au dus.

— Bine, aprobă Max, o să te las, atunci. Baftă!

Clarke se îndreptă spre butoane, cu mâinile tremurând. În dreapta, un vraf înalt de echipament. Cabluri și șnururi de toate culorile și mărimile ieșeau din el ca niște tentacule. Clarke își trecu mâinile peste mașinărie, prea îngrijorată să apese pe ceva. Studie marcasele, combinații de litere și cifre pe care nu le mai văzuse: khz, km, GHZ, μ m.

Unul dintre butoane părea simplu: scria *Pornit/Oprit*. Clarke trase aer în piept și îl răsuci. Inspiră adânc, când întreaga aparatură se luminează, de parcă ar fi fost trezită la viață. Luminile se aprinseră. Măruntaiele ei păreau să zbârnâie și să scrâșnească. Tot felul de trosnete se auzeau de undeva din adâncuri. Apoi un sâsâit slab umplu camera, după care deveni tot mai puternic și mai regulat. Era uimitor, sunetul unei posibile vieți de undeva de afară. Clarke înțelegea de ce părinții ei voiseră să vină acolo. Să vadă cu ochii lor, să audă imensitatea acelei planete cu urechile lor. Să audă sunetul speranței.

Văzu un sertar mic, sub consolă. Îl deschise și, spre surpriza ei, găsi o broșură mică. Era un manual. Paginile fâșăiră când o deschise și își trecu degetele peste instrucțiuni.

Ar fi putut să-și petreacă toată noaptea acolo. Habar n-avea cât timp trecuse de când apăsa butoane, muta ușor scala un milimetru sau doi într-o direcție sau alta. Și, de fiecare dată când făcea o mică modificare, sunetul se schimba, doar un pic. Era abia perceptibil, dar auzea. Era ca o distincție subtilă între accentul unui phoenician și al unui waldenit. Și, în fiecare clipă, simțea ceva ce nici nu visase că va mai simți vreodată: prezența părinților. Ei ascultaseră același sunet fără sfârșit. Îl ajustaseră și îl măsuraseră, în căutarea unor urme de viață în afara Mount Weather. Ea trebuia doar să petreacă suficient timp acolo, să își dea seama ce descoperiseră și unde îi condusesese asta.

Când Bellamy veni să vadă ce face, Clarke era, practic, amețită de

entuziasm.

— Cum mer...

Înainte să termine, alergă la el și îl îmbrățișă, făcându-l să râdă și să geamă în același timp, în timp ce o îmbrățișă la rândul lui cu un singur braț.

— Scuze, zise ea roșind. Ce medic, hm? Ești bine?

El zâmbi.

— Sunt bine. Deci, ce ai auzit la chestia aia, de te-a entuziasmat așa? Întrebă și gesticulă spre echipamentul radio.

— Nimic, doar spațiul, zise Clarke, cu un zâmbet larg. E uimitor!

Bellamy își încruntă sprâncenele, în semn de nedumerire exagerată.

— O! Știu că eu nu sunt cercetător sau așa ceva, dar cum poate fi asta uimitor?

Clarke îl lovi ușor peste brațul sănătos.

— Faptul că funcționează înseamnă că, în sfârșit, am un punct de plecare. Părinții mei credeau că ar mai putea fi oameni afară – gesticulă spre tavan, spre lumea de deasupra lor, undeva. Și poate că acest radio le-a spus unde să meargă. Trebuie doar să află ce au descoperit. Cel puțin e un început!

— Uau! zise Bellamy zâmbind. Clarke, e incredibil!

Apoi zâmbetul lui păli și o umbră de îngrijorare îi trecu peste față.

— Ce e?

Bellamy scutură din cap.

— Nu vreau să îți stric bucuria, zise el, pe un ton de scuză. Și chiar sunt foarte fericit că ai găsit un punct de plecare. Dar asta nu schimbă faptul că afară e periculos.

Ea îi luă mâna și își împleti degetele cu ale lui.

— Știu. Dar nu o să mă opresc.

— Atunci, o să merg cu tine.

Clarke zâmbi.

— Speram să spui asta.

Se ridică pe vârfuri, să îl sărute.

— De fapt, ar trebui să plecăm în curând. Măine. Acum.

Clarke se dădu înapoi și îl privi.

— Bellamy, ce tot vorbești? Nu putem pleca *acum*. Nu după ce un sat întreg s-a ascuns în munte, să te țină în siguranță.

— Asta e ideea. N-ar fi trebuit să facă asta. Nimeni nu valorează atât de mult, încât să pună în pericol o întreagă societate și, categoric, nu eu.

— Am vorbit despre asta, zise Clarke și îi strânse mâna. E mai mult decât...

— Clarke, doar ascultă, te rog! oftă el. Nu știu cum să explic. Dar... nu mulți oameni m-au iubit în viața asta. Și se pare că de fiecare dată când cuiva îi pasă de mine, persoana aceea ajunge să sufere. Mama, Lilly, Octavia...

Vocea lui se stinse. Inima lui Clarke tresări pentru băiețelul care nu avusese pe nimeni să se îngrijească de el și care crescuse prea repede.

— Crezi că, dacă ar fi știut dinainte, le-ar fi schimbat vreun pic dragostea pentru tine? Întrebă Clarke, privindu-l în ochi.

— Eu... pur și simplu, urăsc să fiu motivul pentru care oamenii sunt mereu în pericol. N-aș putea să mi-o iert dacă vreodată ai păți ceva.

Își trecu un deget peste obrazul ei și îi zâmbi trist.

— Eu nu sunt ca tine. Nu pot să te cos la loc.

— Serios? Eram o epavă când am ajuns aici, după tot ce se întâmplase cu părinții mei, cu Wells, cu Lilly... apoi cu Thalia. Eram terminată, iar tu m-ai vindecat.

— Nu erai terminată, zise Bellamy, cu vocea ca o mângâiere. Erai cea mai puternică, cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Încă nu-mi dau seama ce am făcut de am fost atât de norocos.

— Ce trebuie să fac să te conving că *eu* sunt cea norocoasă?

Ea îl sărută, mai apăsător decât înainte, lăsând buzele să transmită tot ce nu reușiseră cuvintele. Bellamy se dezlipi de ea, apoi îi puse mâna pe talie și rânji.

— Cred că ești pe drumul cel bun. Deși poate că ar mai trebui să fiu convins *un pic*.

O trase spre el, apoi făcu un pas în spate, astfel încât să stea rezemat de perete, și râse când ea se prinse de tricoul lui și îl trase în jos, pe podea.

19. WELLS

Wells nu dormise toată noaptea. Se sucise ore în șir pe salteaua tare. Nu era chiar atât de rău, pentru un buncăr subteran și, cu siguranță, bătea dormitul de jos din tabără, dar mintea lui era într-o continuă mișcare și simțise fiecare denivelare de sub el. Două imagini persistente se luptaseră pentru întâietate în creierul lui extenuat, un teren pustiu, așteptând să fie revendicat de cele mai terifiante gânduri. Prima era o imagine cu trupul inert, rece al lui Bellamy în pădure, cu mușchiul colorându-se în roșu, de la sângele lui. A doua nu era mai bună: o mulțime de pământeni risipiți pe iarbă și pe verandele lor, mulți dintre ei copii, masacrați de oamenii lui Rhodes.

Trebuie să fi adormit, la un moment dat, pentru că atunci când deschise ochii avea capul pe abdomenul Sashei, iar ea își trecea degetele prin părul lui.

— Ești bine? întrebă încet. Aveai un coșmar.

— Da... sunt bine, zise el, deși nu putea fi mai departe de adevăr.

Wells nu suporta gândul de a renunța la prietenul și fratele său Bellamy. Mai degrabă murea decât să îl predea unuia ca Rhodes. Dar nu putea nici să se împace cu riscul imens pe care pământenii și-l asumaseră protejându-l. Ca în cazul multor decizii pe care tatăl lui fusese nevoit să le înfrunte, Wells știa că nu exista o soluție simplă.

Sasha lăsa să îi scape un oftat lung, dar nu zise nimic. Nu era nevoie. Lui Wells îi plăcea felul în care ei doi reușeau să se înțeleagă, fără să spună nimic.

— Totul se va termina curând, spuse ea, încă jucându-se absentă cu părul lui. O să-l speriem pe Rhodes și va ajunge la concluzia că Bellamy nu merită atâta bătaie de cap. Apoi totul va reveni la normal.

Wells se împinse în sus, astfel că acum stătea rezemat de tăblia patului, lângă Sasha.

— Și ce înseamnă normal pentru noi, mai exact? întrebă el, cu un zâmbet ușor jenat. Până recent, tu erai închisă în tabăra noastră, ca prizonier.

Cei o sută o prinseseră pe Sasha dând târcoale luminișului, când Octavia era încă dispărută, și o luaseră drept unul dintre spionii dușmanilor lor.

— Presupun că asta înseamnă că trebuie să alegem un alt normal. Voi o să rămâneți aici, o să ne învățați toate lucrurile acelea inutile pe care le-ați învățat în spațiu, iar noi o să vă învățăm cum să nu muriți.

— Hei! zise Wells și se prefăcu jignit. Ne-am descurcat destul de bine, încă dinainte să apăreți voi.

— Bine, domnule șmecher. În cazul ăsta, poate că e cazul să egalez și să te fac prizonierul meu.

Își trecu un picior deasupra – să stea cu fața spre el –, apoi își puse mâinile pe pieptul lui.

— Aș fi fericit să-mi petrec restul vieții ca prizonier al tău, dacă presupune asta.

Ea zâmbi și îl lovi în umăr, în joacă.

— Vorbesc serios, totuși. O să rămâneți aici, cu noi, nu-i așa?

Wells făcu o pauză. Fusesse atât de concentrat pe problemele actuale, să îl salveze pe Bellamy, apoi să îl țină la distanță pe Rhodes, încât nu prea se gândise la ce se va întâmpla mai târziu. Nu putea să se întoarcă în tabără. Asta era clar. Nu voia să-l mai vadă vreodată pe Rhodes, chiar dacă însemna să abandoneze tot ce se străduise să construiască. Dar putea să rămână cu pământeni pentru totdeauna? Ce avea să facă? Cum se va face util? Când ochii lui îi întâlniră pe ai Sashei știu că nu va pleca nicăieri. Voia ca fața ei să fie primul lucru pe care îl vedea în fiecare dimineață și ultimul lucru pe care îl vedea înainte să adoarmă, în fiecare seară. Imagini noi îi invadară creierul, idei la care nu se gândise niciodată, dar care cumva păreau logice, privind-o pe ea. Poate cândva vor avea o baracă a lor, în satul pământenilor. Gândul acela îl făcu să simtă o strângere în piept și o dorință puternică, una cum nu mai simțise niciodată. *Aceea* era viața pe care și-o dorea. Pentru asta lupta.

— Da, zise el și se întinse să îi atingă obrazul. Rămân aici.

Apoi, de teamă că ea ar putea să vadă cumva imaginea din mintea lui, zâmbi și glumi:

— Prizonierul tău nu pleacă nicăieri.

— Bun.

Sasha zâmbi, se rostogoli pe-o parte și se dădu jos din pat.

— Deci nu o să protestezi dacă o să mai stai aici un pic.

Wells o privi cum se încalță.

— Unde mergi?

— Se pare că jos nu este atât de multă mâncare cum am crezut. O să dau o fugă sus, să mai iau câte ceva din depozit.

— Vin cu tine, zise el și își dădu jos picioarele din pat.

— Categorical, nu. Dacă vreunul dintre coloniști te vede, o să te urmărească până aici, la Bellamy. În plus...

Îl prinse de glezne și îi puse picioarele înapoi în pat.

— ...ar trebui să încerci să dormi un pic. Avem nevoie de generalul nostru în cea mai bună formă.

— Despre ce vorbești? *Tu ești* adevăratul creier al operațiunii. Nu mergi singură, da?

— O să fiu mai rapidă și mai în siguranță singură. Știi doar.

Îi zâmbi și îl sărută pe obraz.

— Mă întorc repede.

Wells își petrecu dimineața sortând arme vechi și prăfuite, care fuseseră ținute într-un depozit din Mount Weather. Pământenii aveau doar câteva arme de foc, iar acelea fuseseră deja distribuite celor mai bine antrenați luptători, dar, cu cât puteau înarma mai mulți oameni, cu atât mai bine. Cea mai mare parte a cuțitelor erau prea tocite să poată fi folosite, dar erau și unele care meritau împărțite pământenilor, la timpul potrivit.

La prânz, își lăsă trupul, care îl durea, pe o bancă tare și își mestecă încet porția mică de carne uscată. Unde era Sasha? Scană cantina, așteptându-se să-i vadă ochii strălucitori și părul negru ca smoala. Nu era acolo.

Clarke și Bellamy stăteau unul lângă altul, în capătul îndepărtat al mesei.

— Hei! le strigă Wells. Ați văzut-o pe Sasha?

Scuturată din cap și schimbând o privire scurtă, nedumerită.

— Unde s-o fi dus? Întrebă Clarke și se ridică în picioare. Mă duc să o caut.

— Lasă, zise Wells repede.

Se ridică și se îndreaptă repede spre următoarea masă, unde Max era aplecat peste ceva ce părea o schiță. În orice altă zi, ar fi fost entuziasmat să vadă un astfel de obiect, dar în clipa aceea avea în minte un singur gând.

— Scuză-mă, Max, Sasha nu s-a întors încă?

Capul lui Max se înalță rapid.

— Să se întoarcă de unde?

Wells deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc, neștiind ce să zică. Era confuz, Max nu știuse că Sasha se duce să mai ia alimente din sat? Nu vorbise cu el, înainte să plece? Max împinse în spate scaunul și sări în picioare, cu tot corpul încordat.

— Wells, unde s-a dus?

— Credeam că știi, zise cu vocea ca o șoaptă răgușită. Ea... s-a întors la suprafață. Să mai aducă mâncare.

— Ce a făcut?

Max lovi cu pumnul în masă și îi făcu pe o grămadă de oameni să tresară. Se răsuci și strigă spre toți cei din încăpere.

— Sasha a părăsit Mount Weather! A văzut-o cineva întorcându-se?

O grămadă de ochi se făcură mari și toți scuturată din capete, murmurând.

— La naiba! mormăi Max în barbă, înainte să se întoarcă la Wells. Ar fi trebuit să știu că va încerca să rezolve asta singură. Urma să trimitem un grup diseară, după ce se întunecă. Dar își făcea griji că oamenilor li se va face foame mai devreme.

— Îmi pare foarte rău, Max. Nu mi-am dat seama...

— Nu e vina ta, zise Max tăios, evident, nerăbdător să încheie discuția.

— Domnule? strigă din ușă un bărbat. Toată lumea e aici. Trebuie să fi plecat singură.

Max păli, iar fața îi căzu într-un fel care săgetă inima lui Wells. Însă își reveni în fire la fel de repede și începu să dea ordine. Puse la conducere o femeie pe nume Jane, cât timp el avea să fie la suprafață, în căutarea Sashei. Se îndreptă hotărât spre ușă. Capetele se întoarseră – când își croi drum prin cantină –, iar câțiva oameni se grăbiră să îl urmeze.

Chiar înainte să iasă din sala de mese, Max se întoarse spre Wells.

— Rămâi aici. Nu ești în siguranță afară.

Wells se lăsă pe o bancă, prea uimit să gândească, pentru o clipă. Clarke și Bellamy se apropiară, dar el nu ridică privirea.

— O să mergem să vedem cu ce putem ajuta, zise Clarke.

Wells aprobă, iar ei ieșiră. După o clipă, Wells înălță capul și fu surprins să se trezească singur în sala de mese. Brusc, simți că nu mai poate sta pe loc nicio clipă, nu atâta timp cât Sasha era în pericol. Max îi ordonase să stea în subteran, dar nu avea cum să rămână acolo și să aștepte ca oamenii lui Max să se întoarcă. Nu-i păsa ce spuneau, se ducea după ea.

Wells alergă pe coridorul gol. Auzea voci după colț și zăngănitul celor care se înarmau cu arcuri, săgeți și sulite. Se lăsă în jos pe un alt hol și o luă la fugă în sus, pe scările abrupte, în spirală, înainte să îl vadă cineva.

Câteva minute mai târziu, pași în lumina soarelui și clipi, să i se obișnuiască ochii. Pădurea din jurul lui părea liniștită, nefiresc chiar. Studie spațiile dintre copaci, lucru pe care îl învățase de la Sasha. Nu văzu nimic, cu excepția mai multor tufișuri și a frunzișului. Înaintă spre așezare, cât de silențios posibil. Satul era sinistru de nemișcat. Nu se vedea urmă de fum din coșuri, nici copii care să alerge prin curți. Wells se opri, să se asigure că era în siguranță dacă înainta. Din locul unde se afla, vedea că totul arăta exact ca atunci când pământanii plecaseră, de parcă, pur și simplu, și-ar fi lăsat lucrurile și ar fi dispărut. Era pe la jumătatea pantei, când auzi un sunet venind din tufișurile din dreapta lui. Îngheță, cu inima bătându-i nebunește. Sunetul se auzi din nou, mai tare.

— Ajutor! implora o voce tremurată. Cineva, vă rog!

Un fior de teamă rece trecu prin corpul lui Wells, mult mai rău decât orice simțise în timpul coșmarurilor lui. Era Sasha. Wells se aruncă spre tufișurile de unde venea vocea.

— Sasha! Eu sunt. Vin!

Wells se zbatu să treacă prin frunziș, împiedicându-se de crengi și de rădăcini, pe măsură ce înainta prin desiș. Niciuna dintre imaginile oribile care îl bântuiseră toată noaptea nu l-ar fi putut pregăti pentru senzația pe care o simți când o găsi. Zăcea pe jos, pe-o parte, ghemuită și plină de sânge.

— Nu! urlă el, iar sunetul îl străbătu ca un cuțit.

Se aruncă lângă ea și o luă de mână. Abdomenul ei era acoperit de o pată

roșie. Îi ridică marginea tricoului și văzu o rană adâncă.

— Sasha, sunt aici. Ești în siguranță acum. O să te duc acasă, da?

Ea nu răspunse. Pleoapele ei fluturau, în timp ce își pierdea cunoștința și își revenea. O ridică atent. Capul ei alunecă într-o parte, legănându-se, în timp ce el alerga în sus pe deal, spre intrarea principală în Mount Weather.

Wells mergea cât de repede putea, gâfâind și ignorând junghiul dureros pe care îl simțea într-o parte și riscul de a fi atacat de oamenii lui Rhodes, care, cu siguranță, erau încă în apropiere. *Veniți și prindeți-mă!* Îi venea să strige. *Veniți și încercați să mă atacați, să vă fac fâșii!*

Când mai avea câțiva metri, auzi pe cineva că îi strigă numele. Un grup de pământeni se materializă din pădure. Plecaseră în căutarea Sashei.

— Trăiește, le zise Wells, cu voce disperată și încordată. Dar trebuie să o ducem repede înăuntru.

Pământenii formară un cerc în jurul lui, alergând pe lângă el, cu armele ridicate. Se apropiară de fațada din piatră, care ascundea ușa grea de la intrarea în buncăr. Unul dintre ei o deschise, iar Wells intră repede. Max era de cealaltă parte a ușii. Fața i se luminează de speranță, când îl văzu pe Wells, apoi îi căzu, când o văzu pe fiica lui.

— Nu, șopti el și se întinse spre perete, să se sprijine. Nu, Sasha!

Înaintă, clătinându-se și puse mâinile pe obraji ei.

— Sasha, scumpo...

— O să fie bine, zise Wells. Trebuie să o ducem la Clarke!

Una dintre femei alergă înainte, în timp ce Max îl ajută pe Wells să o coboare pe Sasha pe scări. Se simțea de parcă se mișca într-un vis sau de parcă privea de deasupra cum o căra pe Sasha pe coridor. Lumina și sunetele păreau îndepărtate, la capătul unui tunel lung. Nu era posibil să fie adevărat. Trebuia să fie unul dintre coșmarurile lui. Într-o clipă, avea să o simtă pe Sasha zâmbind deasupra sa, cu părul ei lung gâdilându-l, în timp ce îi șoptea la ureche *bună dimineața*.

— Vechiul spital e chiar după colț, zise Max gâfâind, în timp ce alergau.

Cotiră, iar Max deschise ușa, pe care o ținu cât Wells intră și o întinse pe Sasha pe masa de operație. Max alergă să aprindă luminile, iar Wells o luă de mână. Era rece. Înnebunit, îi ridică pleoapele, așa cum o văzuse pe Clarke că făcuse de sute de ori, în ultimele săptămâni. Ochii ei se rotiră. Respira greoi și rapid.

— Sasha! imploră Wells. Sasha, te rog! Rămâi cu noi! Sasha, mă auzi?

Ea aprobă slab din cap, iar Wells simți cum ceva i se rupe în piept și îi umple corpul de ușurare.

— Of, slavă Domnului!

Max veni alergând și o prinse de cealaltă mână.

— Doar rezistă. Vin ajutoare. Doar rezistă!

— Trebuie să o ținem trează, zise Wells și se întoarse spre ușă, de parcă ochii lui aveau puterea de a o aduce pe Clarke acolo mai repede. Ține-o de vorbă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Max și îi dădu părul la o parte de pe sprânceana blondă, acoperită de transpirație.

Sasha deschise gura să vorbească, dar nu ieși niciun sunet. Max se aplecă și își duse urechea la buzele ei. O clipă mai târziu, se uită spre Wells.

— Lunetiști, zise el încruntat.

Sasha încercă să vorbească din nou. De data aceea, o auziră amândoi.

— Eram la depozit. Nu i-am văzut venind.

Vocea ei era istovită.

Clarke dădu buzna înăuntru, cu părul blond fluturând. O clipă mai târziu, Bellamy intră alergând după ea. Clarke traversă distanța din câțiva pași până la pat, o prinse pe Sasha de încheietură și îi verifică pulsul. Nu zise nimic, dar Wells citi în ochii ei. Era rău. Clarke ridică bluza Sashei și lăsă să se vadă rana adâncă din abdomen.

— A fost împușcată, zise Clarke. Și a pierdut o grămadă de sânge.

Max strânse din dinți, dar nu spuse nimic. Clarke se răsuci și începu să tragă sertare, scotocind prin ele. Scoase o fiolă și o seringă, pe care o umplu repede. Injectă lichidul transparent în brațul Sashei. Întregul ei corp se relaxă imediat, iar respirația îi deveni regulată. Examină mai atent rana. Wells slăbi strânsoarea de pe mâna ei. Max rămase tăcut, cu capul plecat.

— Îi e bine acum, zise Clarke încet și se întoarse spre Max și spre Wells.

— Ce urmează? întrebă Wells. O să încerci să scoți glonțul? Sau a trecut dincolo?

Clarke nu zise nimic. Doar se uita la el, cu ochii plini de lacrimi.

— Hai, Clarke, izbucni el. Care e planul? Ce ne trebuie ca să o facem bine?

— Wells...

Ocoli masa și îi puse o mână pe braț.

— A pierdut foarte mult sânge. Nu pot...

Wells se smuci.

— Atunci adu mai mult sânge. Ia-l pe al meu!

Își ridică mâneca și puse cotul pe masă.

— Ce mai aștepti? Adu un ac sau ce îți trebuie!

Clarke închise ochii pentru o clipă, apoi se întoarse spre Max. Când vorbi, vocea îi tremura.

— Fără aparatură specială, Sasha n-ar rezista mai mult de câteva minute, dacă aș încerca să o operez. Cred că e mai bine... așa. Se odihnește și o să puteți petrece un timp împreună, înainte...

Max se holba la ea. Se uita prin ea, de fapt, cu ochii mari și goi, ca și cum creierul își oprise funcționarea, să îl protejeze de oroarea care se petrecea în fața lui. Apoi expresia lui se schimbă și întâlni privirea lui Clarke.

— Bine, zise el, atât de încet, încât Wells crezu că doar i se păruse.

Se aplecă spre Sasha, încă ținând-o de mână, în timp ce îi mângâia părul.

— Sasha, mă auzi? Te iubesc atât de mult! Mai mult decât orice!

— Eu... te... iubesc, gâfâi Sasha, cu ochii încă închiși. Îmi pare rău!

— Nu trebuie să îți pară rău.

Vocea lui Max se stinse și încercă să își înăbușească un suspin.

— Fata mea curajoasă!

— Wells... îi strigă ea numele, cu voce răgușită.

El veni repede și o luă de cealaltă mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Rămaseră așa, în timp ce minutele treceau. Clarke se dădu la o parte, gata să intervină, în cazul în care Sasha avea nevoie de mai multe calmante. Bellamy era în spate, cu brațul în jurul ei. Wells rămase de veghe în dreapta Sashei, ținând-o de mână și dându-i părul la o parte de pe frunte. Max o ținea de cealaltă mână și se aplecă să îi șoptească la ureche. Lacrimile curgeau din ochii lui și udau obrajii ei. Respirația Sashei încetini și deveni intermitentă. Corpul înceta să mai funcționeze, iar ei asistau neputincioși. Dacă Wells ar fi putut, și-ar fi smuls inima din piept, fără ezitare, să o înlocuiască pe a ei, care se stingea. Nu exista durere mai mare decât cea pe care o simțea în clipa aceea. Cu fiecare respirație grea, pieptul lui se strângea, până când fu sigur că va leșina. Dar nu o făcu. Rămase unde era, cu ochii ațintiți pe Sasha, încercând să asimileze tot ce vedea, de la genele ei lungi tremurânde, la pistruii pe care îi iubea atât de mult. Pistruii despre care crezuse că vor fi parte din viața lui pentru totdeauna, la fel de constant ca stelele.

Poate că o cunoștea doar de câteva săptămâni, dar toată viața lui se schimbaseră în acel timp. Când o cunoscuse, era pierdut și speriat, se prefăcea că era bine, dar de fapt se mințea. Ea crezuse în el; îl ajutase să devină liderul care fusese sortit să fie și îi servise drept exemplu, arătându-i ce însemna să fii curajos, altruist și onorabil.

— Te iubesc, șopti el și o sărută pe frunte, pe pleoape și, în cele din urmă, pe buze.

Wells expiră, dorindu-și mai mult decât orice să poată să transfere respirația lui în trupul ei. Ar fi încasat bucuros o mie de gloanțe, dacă asta ar fi însemnat ca Sasha să scape de acel singur glonț. Dacă ar fi însemnat să îl scutească pe Max de durerea aceea. Și își dădu seama că niciodată nu se va ierta pe el și pe cel care îi făcuse asta.

Sasha lăsă să-i scape un singur suspin, apoi respirația ei se opri. Clarke se

desprinse de Bellamy și alergă să încerce resuscitarea, în timp ce Max și Wells priveau, într-o agonie tăcută. După cele mai lungi minute din viața lui Wells, Clarke își lăsă capul pe pieptul Sashei, rămase așa un moment, apoi se ridică, cu lacrimi pe obraji.

— Nu! gemu Wells, incapabil să o privească pe Clarke sau pe Max.

Se terminase.

Cineva – poate că Bellamy – puse un braț în jurul lui, dar abia simți. Tot ce simțea era greutatea care îi strivea pieptul, în timp ce cutia toracică i se strângea. Apoi totul deveni negru.

20. GLASS

Luke ardea din cauza febrei. Glass își dădea seama doar privindu-l. Ochii îi erau sticloși și, cu toate că avea fața îmbujorată, buzele îi erau uscate și cenușii. Își storcea creierii să-și amintească toate lucrurile pe care mama ei le făcea când era mică și avea febră. Pusese un prosop ud pe fruntea lui Luke. Îl dezvelise și îi scosese tricoul, lăsând aerul răcoros care intra pe geam să treacă peste corpul lui adormit. Îl ridica în fund la fiecare câteva ore și îi ducea la buze o cană cu apă, îndemnându-l să bea. Dar nu putea face nimic în privința răniilor oribile de la picior.

Sulița pătrunsese adânc. Glass aproape că leșinase când îl târâse înăuntru, îl întinsese pe jos și îi rupsese pantalonul, să o vadă. Prin sânge și noroi, văzuse albul osului. În prima oră, ea și Luke încercaseră cu rândul să oprească sângerarea, strângând un garou în jurul coapsei, dar nu funcționase. Glass privise îngrozită cum Luke era tot mai palid, iar podeaua din lemn devenise lipicioasă, de la sânge.

— Cred că trebuie cauterizată, zisese el, evident, încercând să-și păstreze tonul calm, chiar dacă avea ochii mari de teamă și durere.

— Ce înseamnă asta? întrebese Glass, în timp ce punea deoparte un bandaj plin de sânge și lua altul.

— Dacă aplic suficientă căldură, o să opresc sângerarea și o să previn infecția.

El făcuse semn spre tăciunii rămași în foc.

— Poți să mai pui niște lemne și să-l aprinzi din nou?

Glass se grăbise să arunce câteva surcele pe focul aproape stins, ținându-și respirația, în timp ce privea cum se aprind.

— Acum, ia chestia aia metalică, zisese Luke și arătase spre un obiect lung și subțire, pe care îl găsiseră rezemat de șemineu. Dacă îl pui direct în flacără, se va încinge suficient încât să facă treaba.

Glass nu spusese nimic, doar privise cu oroare crescândă cum metalul începe să se înroșească.

— Ești sigur de asta? întrebese ea, ezitând.

Luke aprobasesc.

— Adu-l aici. Doar ai grijă să nu-l atingi.

Glass se apropiase și ingenunchease încet lângă el. Luke trăsesese adânc aer în piept.

— Acum, număr până la trei, apoi apasă-l pe rană.

Glass începuse să tremure, iar camera se rotea cu ea.

— Luke, nu pot. Îmi pare rău!

El gemuse, când un nou val de durere îl cuprinsese.

— E în regulă. Dă-mi-l mie.

— Oh, Doamne! șoptise Glass și îi dăduse lui Luke obiectul metalic încă radiind, apoi îl strânsese de mână.

Cumva, pielea lui era și rece, și udă de transpirație.

— Nu te uita, zisese el, strângând din dinți.

O clipă mai târziu, el țipase și un sfârâit înfiorător umpluse urechile lui Glass, care simțise și mirosul de carne arsă. Transpirația curgea de pe fruntea lui, iar țipătul păruse fără sfârșit, dar nu se opri. Cu un ultim mârâit, Luke aruncase metalul într-o parte, zăngănind pe podea.

Pentru o vreme, păruse că măsura aceea drastică funcționase. Rana nu mai sângerase, iar Luke reușise să doarmă câteva ore. Dar în dimineața următoare se instalase febra. Acum tot piciorul îi era fierbinte, roșu și umflat. Infecția se întindea. Din când în când, Luke se trezea pentru o clipă, se înfiora de durere, apoi redevenea inconștient. Singura lor speranță era să ajungă înapoi în tabără și să o găsească pe Clarke, dar șansele să reușească asta erau mai mici decât o revenire miraculoasă a lui Luke. Nu putea nici să stea ridicat, darămite să meargă pe jos două zile. Iar pământeni erau încă undeva afară, cu ochii pe ei. Glass le simțea prezența, la fel de puternic cum simțea căldura ce radia din pielea lui Luke.

Glass nu se simțise niciodată atât de singură, nici măcar în timpul lunilor lungi petrecute în detenție. Cel puțin acolo își văzuse colega de celulă sau pe gardieni, iar cineva îi adusese mâncare. Dar aici, cu Luke inconștient și cu amenințarea constantă a unui alt atac, era atât izolată, cât și îngrozită. Nu putea să cheme pe nimeni în ajutor. Glass stătea cu un ochi pe Luke și cu unul pe pădurea din jurul barăcii. Avea auzul atât de încordat, încât o durea capul, chinuindu-se să prindă și cel mai mic trosnet de surcele, orice ar fi avertizat-o că se întorceau.

Glass stătea lângă ușa din față, scanând agitată frunzele, în căutarea vreunui semn că ceva nu era în regulă. Aerul rece al pădurii trecu peste fața ei, amintindu-i ironic de lucrurile de care ea și Luke se bucuraseră – copacii, lumina lunii reflectată în apă –, de toată frumusețea care va deveni fără sens, dacă Luke îi va fi luat.

Luke se foi pe patul improvizat pe jos, în spatele ei. Glass traversă repede încăperea și îl luă de mână, atingându-i fruntea fierbinte.

— Luke? Luke, mă auzi?

Pleoapele lui fluturară, dar nu deschise ochii. Își mișca buzele, însă nu ieșea niciun sunet. Glass îl strânse de mână și se aplecă să îi șoptească la ureche.

— O să fie bine. *Tu* o să fii bine. O să gălesc o soluție.

— Am întârziat la patrulare, zise el, mișcându-se dintr-o parte în alta, încercând să se dea jos din pat.

— Nu, nu ai întârziat, e în regulă.

Glass îi puse mâna pe umăr. Credea că e din nou pe navă?

— Nu ai de ce să îți faci griji.

Luke abia reuși să dea din cap, înainte să închidă ochii din nou. În câteva secunde, dormea. Mâna lui dădu drumul mâinii lui Glass, iar ea îi puse blând brațul pe pat. Îi verifică piciorul. Roșeața se întinsese până la genunchi și în sus pe coapsă. Nu știa prea multe despre astfel de lucruri, dar își dădea seama că Luke avea să moară, dacă nu primea ajutor. Trebuiau să plece. *În clipa aceea.*

Se așază la masa de lemn din bucătărie și încercă să-și limpezească mintea, alungând teama care săpa în ea de câteva zile. Frica nu avea să îi scoată de acolo. Trebuia *să gândească*. Trebuiau să ajungă înapoi în tabără. Era singurul fel în care putea primi ajutorul de care avea nevoie. Dar trebuia să găsească o cale să-l transporte pe Luke, care abia putea să se miște, chiar și cu ajutorul ei, și să-i evite pe pământeni, în același timp. Brusc, mersul prin spațiu îi părea simplu, în comparație cu situația aceea. Cum puteau să se miște repede și să scape, cu Luke în starea de față? Glass se uită prin baracă, în căutarea unei idei. Frica paralizantă începu să-și slăbească strânsoarea, iar mintea ei se trezi. Da, dacă reușea să îl ducă până la râu... dar cum să-l miște? Ochii ei căzură pe un dispozitiv ciudat, în care ea și Luke se zgâriaseră la cap, când ajunseseră acolo prima dată. Era atârnat de un perete, în colț, în spatele unei măhuri și al altor obiecte vechi ce păreau folosite la curățenie. Traversă încăperea și îl luă, punându-l jos. Era cât ea de înalt, făcut din șipci de lemn. Semăna cu o scândură lungă, dar la un capăt șipcile erau îndoite și legate cu sfoară.

Îi amintea de ceva despre care citise cândva. Ceva ce foloseau copiii să meargă pe zăpadă, pe Pământ. Se chinui să își amintească. *Planșă? Șalupă?* Glass puse un picior pe șipci, testându-le rezistența. Erau vechi, dar solide. Dacă putea să îl pună pe Luke pe acel obiect, l-ar fi tras, dar trebuia să facă unele ajustări.

Se ridică, adună câteva lucruri din încăpere și le puse pe jos, lângă... *sanie*. Era o sanie. Era sigură. Acum trebuia doar să o facă să meargă. Aranjă și rearanjă lucrurile, în diverse configurații, le testă, apoi încercă din nou. Scutură din cap, încruntată. Dacă cineva i-ar fi spus, cu șase luni în urmă sau chiar cu șase săptămâni în urmă, că va încropi o mașinărie din diverse obiecte găsite într-o baracă abandonată, pe Pământ, ca să îl poată căra prin pădure pe iubitul ei rănit mortal, i-ar fi râs în față și ar fi întrebat dacă băuse vreun pic de alcool vândut ilegal pe Arcadia.

Se dădu înapoi și își privi opera. Va funcționa. *Trebuia* să funcționeze. Va folosi frânghia să îl tragă pe Luke. Ca să îl țină în poziție, tăiasse o pătură în

fâșii lungi, cu care avea să îl lege în jurul taliei, de brațe și de piciorul sănătos, iar apoi toate fâșiile le va lega de partea de sus a saniei.

Era destul de rudimentar, dar cu puțin noroc vor ajunge la apă. Doar de asta avea nevoie.

Glass se duse la Luke și îl trezi blând.

— Luke, îi șopti la ureche. O să te ridic, da? Trebuie să ne întoarcem în tabără.

El nu răspunse. Glass își puse mâinile sub brațele lui, i le încrucișă pe piept și, icnind, îl puse pe podea. El tresări, când piciorul rănit i se mișcă, dar nu se trezi. Îl trase pe sanie și legă cearșaful în jurul lui. Se ghemui, apucă frânghia, și-o înfășură în jurul mâinilor și se ridică în picioare. Înaintă câțiva pași, iar Luke alunecă pe podea cu sania, în spatele ei. Funcționa.

Luă arma lui Luke – deși nu era sigură că avea curajul să o folosească – și se îndreptă spre ușă. În ultima clipă, se întoarse și mai luă de pe masă o cutie cu chibrituri, în caz că va avea nevoie să facă focul în timpul călătoriei. Greutatea din spatele ei era ciudată și o dezechilibra, dar trebuia să se obișnuiască. Fără să se uite înapoi, ieși din baracă, trăgând sania după ea, în luminișul îngust care înconjură casa.

Trosc!

Glass întoarse capul, căutând sursa zgomotului.

Trosc! se auzi din nou.

Se uită spre pădure. În amurg, fiecare umbră părea un posibil dușman. Porni înapoi spre baracă, smucindu-l pe Luke după ea. Prinse o mișcare, cu colțul ochiului, și simți ceva vâjâindu-i pe lângă ureche. Se strădui să tragă greutatea saniei și îl auzi pe Luke gemând de durere. Deschise ușa și intră, chiar când o săgeată se înfipse în tocul ușii, vibrând exact unde fusese capul ei, cu o fracțiune de secundă în urmă.

Sania alunecă înăuntru, iar Glass lăsă jos hamurile și închise ușa, când alte două săgeți se înfipseră în ea. Se rezemă cu spatele de ușă și strânse arma în mâna brusc transpirată. Se uită prin baracă. Oare putea baricada ușa? Vor intra pe geam?

Încuie ușa și ridică arma ezitând, îmbărbătându-se. Dacă vreunul dintre pământeni intra pe geam, va putea să i se împotrivească? Va putea să tragă cu arma într-o ființă vie? Chiar dacă reușea, evident, erau mai mulți. O fată care nu mai trăsesse cu o armă nu putea să se pună cu un grup de pământeni criminali.

De pe sanie, Luke gemu.

— O să fie bine. O să gălesc ceva, zise ea, jenată de minciună.

Cum putea să scape dintr-o baracă înconjurată de pământeni furioși? Trase cu ochiul afară, printr-un colț de geam. Lumina gri se juca printre umbre, dar

se vedea mișcare. Siluete țâșneau printre copaci, cu arcuri și topoare în mâini.

Glass se rezemă de ușă și închise ochii. Asta era. De data aceea, îl vor termina pe Luke și o vor omorî și pe ea. Așteptă să audă sunet de pași și geamuri sparte, să simtă ușa smucită din spatele ei.

Nu se auzi decât vântul și susurul râului. Așteptau să iasă. Fuseseră acolo tot timpul, așteptând-o să plece, astfel încât să o nimerească sigur? O încolțiseră. Nu avea unde să meargă, nu putea să facă nimic, doar să spere că se vor sătura să aștepte și vor sparge ușa sau geamurile. Mintea ei galopa, căutând orice posibilă scăpare.

Chiar dacă reușea să îi distragă suficient de mult timp să se îndepărteze de baracă fără să fie ciuruită de săgeți, ce putea să facă mai departe? Disperată, se uita în jur căutând ceva – orice putea fi folosit pentru a-i distrage, să câștige ceva timp. Nimic. Era pe cale să scoată un țipăt de frustrare, când își dădu seama că ținea ceva în mână. Strângea ceva foarte tare, aproape că uitase. Desfăcu degetele și, iată, turtite în palma ei erau chibriturile pe care le luase când ieșise. Un plan disperat, nesăbuit prindea contur în mintea ei. Dacă nu putea să ajungă la râu înaintea lor, va trebui să găsească o cale de scăpare ce nu necesita alergare. Înainte să aibă timp să se gândească mai bine la asta, se puse pe treabă.

Se târî pe podea și se așeză sub fereastra de lângă ușa din față. Înfășură o fâșie din cearșaful rupt în jurul unei bucăți de lemn și aprinse un chibrit. Dădu foc cearșafului și, câteva secunde mai târziu, ținea în mână o torță. Când flacăra pâlpâi și creșcu, Glass trase adânc aer în piept și începu să numere.

— Trei, doi, unu...

Sări în sus și, cu o privire aruncată rapid afară, pe geamul deschis, ținti spre grămada de lemne de foc pe care le adunase Luke lângă peretele barăcii, înainte să fie rănit. Se lăsă la loc pe podea și așteptă. Era tot liniște și, pentru un moment dureros, se gândi că planul ei deja eșuase. Apoi auzi: un trosnet ascuțit, urmat de un fâsâit ușor, când grămada de lemne luă foc. Baraca începu să strălucească, iar flăcările cuprinseră tufișurile și se întinseră în față, spre pădure, exact cum sperase.

Glass se întoarse spre Luke. Nu se mișcase. Respirația lui era greoaie, iar o sprânceană îi tresărea, fiind întins tot lângă șemineu, aproape inconștient. Dacă Luke murea, avea să moară și ea. Știa asta la fel de bine cum își cunoștea numele.

Sunetul flăcărilor creștea și în câteva minute aerul din baracă începu să se schimbe. Glass se blestemă când își dădu seama ce prostie făcuse. Casa poate că era din piatră, dar asta nu-i împiedica să se sufocă, dacă focul înconjura tot locul. Fumul tocmai începea să intre pe geamul deschis, vedea asta în lumina focului ce pâlpâia.

Glass se apropie de ușă, pregătindu-se să iasă repede. Când fumul umplu camera, trase pătura de pe Luke și o udă cu ultima lor apă. Afară, auzea voci strigând, peste luminiș. Îngenunche lângă Luke și trase pătura udă peste amândoi. Aerul deveni mai cald și văzu flăcări portocalii lângă geam, pe sub marginea păturii. Acum vocile de afară râdeau și ovaționau. Lasă-i să creadă că au câștigat. Lasă-i să creadă că era moartă. Poate că vor fi prea șocați să o vâneze, când ea și Luke vor pleca.

Luke se mișcă și un mic geamăt îi ieși pe buze.

— Îmi pare rău, zise ea. Trebuia să fi căutat ajutor mai devreme. N-ar fi trebuit să așteptăm atâta.

Acum aerul fierbea, era atât de fierbinte, încât Glass aproape că își simțea pielea cum se topește și i se descojește. Fumul intra pe geam în vălătuci și abia mai vedea, abia mai putea respira. Se strânsesă sub pătură, iar Glass încerca să își dea seama cât mai puteau aștepta așa, înainte să fie prea târziu. Dacă stăteau prea mult, flăcările vor fi peste tot în jurul casei și nu vor mai avea cum să scape. Se vor sufoca, dacă vor rămâne acolo, în fum. Ochii o usturau și se ridică de la podea țâșnind spre ușă. Acum sau niciodată.

Deschise ușa și se uită afară. Se lăsase noaptea, iar flăcările se jucau cu umbrele, aruncând lumini portocalii și negre peste luminiș și prin copaci. Apucă frânghia saniei, se ghemui sub pătură și țâșni pe ușă. Tresări, când trecu de la căldura din interior la aerul rece al nopții. Luke gemea, în timp ce îl trăgea peste terenul denivelat, în jos, spre râu. Pentru câteva secunde lungi, alergă, în urmă răsunând doar trosnetul focului.

Primul strigăt îl auzi când ajunse la barcă și o împinse pe apă. Lumina focului și fumul nu fuseseră chiar îndeajuns să-i acopere fuga.

— Luke, zise ea și îl trase în sus. Trebuie să mă ajuți. Doar o clipă.

Ochii lui se deschiseră, iar ea îi simți mușchii cum se chinuiau să se miște. Luke stătea într-un singur picior, iar ea se strecură sub brațul lui. Împreună, înaintară poticnit, iar Glass încercă să-i atenueze căderea, când el aproape că se prăbuși în barcă. Puse sania înăuntru.

Săgețile zburau și aterizau chiar în fața ei. Auzea pașii alergând în jos pe deal, în timp ce se împingea cu toată greutatea, să ajungă în apă. În ultima clipă, sări aproape pe lângă barcă, iar apa o luă și o purtă în aval. Întoarse capul și văzu umbre lângă baraca în flăcări. Se întinse lângă Luke, în timp ce mai multe săgeți ricoșau din lateralele metalice ale bărcii.

Prinseră viteză, când curenții de pe râu preluară controlul mișcării lor. Înălță capul și în lumina focului și a lunii văzu siluetele alergând de-a lungul malului. Parcă nici nu erau oameni. Își lăsă capul în jos, iar râul făcu o buclă, când ultima săgeată se lovi de barcă. După câteva momente încordate, în care își ținu respirația, Glass se ridică, apucă vâsla și o băgă în apă, încercând să

mărească viteza. Când, în sfârșit, păru că trecuseră de pământeni, încercă să folosească vâsla să tragă barca din nou la mal, dar nu reuși. Inima îi galopa, în timp ce barca se mișca în continuare repede în jos, pe râu. Habar n-avea dacă se îndreptau în direcția bună. Trebuia să folosească busola lui Luke. Dacă el avusese dreptate și o luaseră la nord de tabără, însemna că trebuiau să meargă spre sud.

Dură aproape o jumătate de oră până ce râul se îngustă atât de tare, încât tufișurile dese îi încetiniră. În cele din urmă, Glass reuși să coboare în apa rece și să tragă barca la mal. Scoase busola și o puse jos, cum îi arătase Luke. Slavă Domnului, se îndreptau spre sud! Sau cel puțin spre sud-est. Nu va fi foarte greu să revină pe drumul cel bun, spera ea. Și dacă reușea să se miște cu tot cu Luke...

— Încă o dată, Luke! zise ea. Trebuie să te ridici și să mergi cu mine.

El gemu, dar când îl trase din barcă cooperă, lăsând-o să îl ajute să stea ridicat. Se împletici câțiva pași prin apa mică, înainte ca, în sfârșit, să cadă pe mal. Ușurată de greutatea lor, barca se înălță deasupra apei, iar curentul rapid o purtă în noapte. Repede și în liniște, Glass îl puse pe Luke pe sanie și luă din nou frânghia. *Doar rezistă, Luke*, se gândea ea, în timp ce trăgea cu toată forța și o lua la fugă.

Sunetul râului se estompă când intrară în pădure, dar Glass era prea speriată ca să se oprească și să se uite în urmă. Trebuia să continue să meargă. Trebuia să găsească ajutor pentru Luke, chiar dacă era ultimul lucru pe care avea să îl facă vreodată.

21. WELLS

Era doar vina lui. Pentru tot. Wells lovi puternic cu pumnul în peretele din piatră. Sângele îi curgea printre degete, dar nu simțea nicio durere fizică. Tot ce simțea era greutatea propriilor greșeli stupide, egoiste, care se tot adunau, amenințând să se prăbușească peste el în orice clipă. Nu crezuse că putea să se simtă mai rău decât se simțise după ce Clarke fusese arestată sau după moartea mamei lui. Dar acela era cel mai rău moment prin care trecuse vreodată. Se întoarse, căutând altceva în care să lovească. Era doar patul lui îngust. Patul în care dormise Sasha, doar cu câteva ore în urmă. Iar acum era moartă.

Wells se lăsă să cadă pe saltea și se întinse pe spate. Durerea din piept era atât de puternică și de grea, încât simțea că putea să o ia și să o țină în mâini. Își acoperi fața cu brațele. Voia să alunge lumina, să-și oprească naibii creierul, să-i alunge pe toți și pe toate. Își dorea un vid. Voia să alunece în tăcerea profundă și fără sfârșit din spațiu. Dacă ar fi fost pe navă, nu ar fi ezitat să deschidă camera pneumatică și să-și dea drumul.

Ar fi terminat, dacă ar fi putut. S-ar fi scos din ecuație, dacă asta i-ar fi ajutat pe ceilalți. Dar îi era prea rușine să lase totul în urmă, după ce dăduse peste cap absolut orice. Cum putea să repare lucrurile? Nu exista un tampon între pământeni și Rhodes. Nu putea să o aducă pe Sasha înapoi. Nu avea cum să repare inima frântă a lui Max.

Dacă s-ar fi oprit înainte să pună în mișcare toate lucrurile. Dacă nu ar fi agravat scurgerea din camera pneumatică, navele n-ar fi trebuit să coboare pe Pământ atât de repede. Ar fi avut mai mult timp să se pregătească și poate că ar fi trimis mai mulți oameni jos. În schimb, toți cei care nu reușiseră să prindă un loc la bord erau acolo, sus, mureau, în timp ce oxigenul scădea.

Dacă nu ar fi înscenat un fals atac, să îl scoată pe Bellamy din închisoare, poate că Rhodes și ceilalți nu ar fi fost atât de speriați de facțiunea agresivă a pământenilor. Poate că nu ar fi apelat atât de repede la violența care o ucisese pe Sasha. Și dacă nu s-ar fi implicat în relația cu ea, înainte de toate, poate că Sasha ar fi trăit o viață lungă și liniștită, fără el.

Wells avea impresia că se va sufoca sub presiunea acelor gânduri. Respirația lui deveni greoaie și simți că îl cuprinde panica. Nu avea unde să meargă, nu avea ce să facă, nu avea nimic semnificativ de spus. Era captiv.

Tocmai când se gândea să alerge spre ușă și să fugă din Mount Weather, auzi o voce familiară rostindu-i numele. Deschise ochii și o văzu pe Clarke conturată de lumina de pe hol.

— Pot să intru?

Wells sări în sus, apoi se trase în spate și se rezemă de perete, îngropându-

și capul în mâini. Clarke se lăsă pe pat, lângă el. Stătură așa, tăcuți, câteva clipe.

— Wells, aș vrea să fie ceva ce pot spune, zise Clarke, în cele din urmă.

— Nu există nimic, zise el, pe un ton impasibil.

Clarke puse mâna pe brațul lui. Wells tresări, iar ea vru să se retragă, dar îl apăsă mai tare și îl strânse.

— Știu. Și eu am pierdut mulți oameni. Știu că vorbele nu schimbă nimic.

Wells evită privirea lui Clarke, dar era bucuros că nu începea să îndruge nimic despre cum Sasha era într-un loc mai bun. Se săturase de asta când murise mama lui. Însă, cel puțin atunci, o parte din el reușise să creadă. Și-o imaginase pe mama lui pe Pământ, spiritul ei întors în *adevărata* casă a omenirii, în loc să fie condamnat să stea o eternitate printre stele reci, nepăsătoare. Dar acum era altceva. Sasha fusese deja unde îi era locul. Acum nu era nicăieri – exilată mult, mult prea devreme din lumea pe care o iubise.

— Îmi pare foarte rău, Wells, șopti Clarke. Sasha era incredibilă. Era atât de deșteaptă, de puternică... și de onorabilă. Exact ca tine. Făceați o echipă grozavă.

— *Onorabil?*

Cuvântul suna amar în gura lui Wells.

— Clarke, sunt un *criminal*.

— Un criminal? Wells, nu. Ce s-a întâmplat cu Sasha nu e din vina ta. Știi asta, nu?

— A fost vina mea, în totalitate. Sută la sută.

Wells se ridică de pe pat și începu să patruleze prin cameră, ca un condamnat care număra orele până la execuție.

— Ce tot spui?

Clarke se uita la el, cu privirea plină de nedumerire și îngrijorare.

— Eu sunt motivul pentru care s-au întâmplat toate. Eu sunt bastardul egoist care lasă doar distrugeri în urmă, oriunde merge. Toți cei de sus – îndreptă un deget spre cer – ar fi în viață azi, dacă n-aș fi eu.

Clarke se ridică de pe pat și făcu câțiva pași ezitanți.

— Wells, ești extenuat. Cred că ar trebui să te întinzi câteva minute. O să te simți mai bine, după ce te odihnești un pic.

Avea dreptate. *Era* extenuat, dar nu doar din cauza presiunii că își văzuse iubita murind în fața lui. Efortul de a ține ascuns teribilul secret era cel care îl secase de ultima fărâmbă de putere. Căzu la loc pe pat. Clarke îl urmă și îl luă în brațe. Nu mai avea nimic de pierdut. Deja se ura. Ce mai conta, dacă îi făcea și pe ceilalți să îl urască?

— E ceva ce ți-am ascuns, Clarke.

Corpul ei se încordă, dar rămase tăcută și așteptă să continue.

— Am stricat camera pneumatică de pe Phoenix.

— Ce?

Nu se uita la ea, dar auzea confuzia și nedumerirea din vocea ei.

— Era deja defectă, dar am înrăutățit lucrurile. Astfel încât aerul să se scurgă mai repede. Astfel încât tu să fii trimisă pe Pământ înainte să împlinești optsprezece ani. Voiau să te omoare, Clarke. Și n-am putut permite să se întâmple asta. Nu după ce îți făcusem deja. Eu am fost motivul pentru care ai fost condamnată, în primul rând.

Clarke tot nu spunea nimic, așa că Wells continuă și o combinație ciudată și insensibilă de ușurare și groază i se răspândea prin membre, în timp ce dădea glas cuvintelor pe care se temuse mereu să le rostească.

— Eu sunt motivul pentru care au fost nevoiți să abandoneze nava atât de repede și motivul pentru care atât de mulți oameni sunt blocați acolo, sufocându-se. Eu le-am făcut asta.

Clarke tot nu vorbea, astfel că, într-un final, Wells se forță să se uite la ea, pregătindu-se pentru privirea îngrozită și dezgustul ei. În schimb, părea doar tristă și speriată, iar ochii mari o făceau să pară mai tânără, aproape vulnerabilă.

— Ai făcut asta... pentru *mine*?

Wells aprobă încet.

— A trebuit să o fac. I-am auzit pe tatăl meu și pe Rhodes vorbind, așa că știam care era planul. Fie te omorau, fie te trimiteau pe Pământ și să fiu al naibii dacă aveam de gând să las să se întâmple opțiunea A.

Spre surpriza lui, când Clarke vorbi, nu era nici urmă de resentiment în vocea ei. Doar tristețe.

— Niciodată n-aș fi vrut să faci asta. Mai degrabă aș fi murit decât să pun în pericol atâtea vieți.

— Știu.

Wells își lăsă capul în mâini, cu obrajii arzându-i de rușine.

— A fost nebunesc și egoist. Știam că nu o să pot trăi cu mine, dacă mori, dar oricum nu pot trăi cu mine acum.

Râse scurt, amar.

— Desigur, acum îmi dau seama că ar fi trebuit să mă sinucid. Dacă m-aș fi aruncat în spațiu, i-aș fi scutit pe toți de multă durere și suferință.

— Wells, nu vorbi așa!

Clarke se trăsesese în spate și se uită la el cu stupoare.

— Da, ai greșit... enorm. Dar asta nu anulează toate lucrurile incredibile pe care le-ai făcut. Gândește-te la toți oamenii pe care i-ai *salvat*. Dacă nu ai fi umblat la camera pneumatică, absolut toți am fi fost executați, în loc să fim trimiși pe Pământ. Nu doar eu. Molly, Octavia, Eric. În plus, tu ești motivul pentru care am supraviețuit toți, odată ajunși aici.

— Nu prea. Tu ești cea care a salvat toate viețile. Eu doar am tăiat lemne de foc.

— Ai transformat o planetă sălbatică, periculoasă în căminul nostru. Ne-ai făcut să ne vedem potențialul, să vedem ce putem realiza dacă lucrăm împreună. Tu ne-ai inspirat, Wells. Tu ai scos ce e mai bun din noi.

Asta iubise la Sasha, felul în care îl făcuse să-și dorească să devină un om mai bun, un lider mai bun. O dezamăgise – Clarke nu-l putea convinge să se răzgândească –, dar asta nu însemna că trebuia să se dea bătut. Îi datora mai mult de-atât.

— Eu... pur și simplu, nu știu ce să fac, zise el încet.

— Poți începe prin a te ierta. Măcar un pic.

Wells habar n-avea cum se face asta. Își petrecuse toată viața în locul potrivit, la momentul potrivit, executase ce i se spusese, ce se așteptase de la el. Mereu făcuse lucrurile corect, făcuse alegerile potrivite, fără să țină cont de sentimentele lui. Dar în cel mai important moment dintre toate, ezitase și mii de oameni suferiseră. Era de neiertat.

Clarke îl cunoștea foarte bine. Parcă și-ar fi rostit cu voce tare toate gândurile.

— Știi mai bine ca oricine că nu îți place să îți arăți emoțiile, Wells. Dar uneori trebuie. Trebuie să folosești toate sentimentele acelea. Fii *uman*. Te va face un lider și mai bun.

Wells luă mâna lui Clarke și o strânse tare. Înainte să îi poată răspunde, de pe coridor se auzi agitație. Săriră amândoi în picioare și ieșiră repede din cameră, urmând șirul de oameni de pe hol. Max stătea în fața unui spațiu mare, deschis, care devenise centrul lor de operațiuni. Fața lui părea răvășită, iar umerii îi erau lăsați. Focul îi dispăruse din ochi.

— Avem musafiri, anunță el și arată spre cineva care nu se vedea.

În timp ce vorbi, sute de capete se întoarseră să vadă cine intrase în buncăr.

— Nu vă faceți griji, niciunul nu e înarmat, am verificat.

Wells și Clarke lăsară să le scape un oftat de ușurare, când îi recunoscură pe vreo doisprezece dintre cei o sută. Eric și Felix erau în fruntea lor.

— Rhodes v-a trimis? întrebă Max.

Toți își ținură respirația, așteptând răspunsul lor.

— Nu, zise Eric și scutură din cap, cu vocea la fel de calmă ca întotdeauna. Am venit să ne alăturăm vouă. Nu vrem să mai avem de-a face cu Rhodes sau cu alți coloniști.

Max îi privea circumspect, evident, anii lui de experiență îi ascuțiseră abilitatea de a evalua caracterele oamenilor.

— Și de ce, mă rog?

Eric îi susținu privirea, fără să ezite.

— Au preluat controlul complet. Nu mai este căminul pe care noi l-am construit. Rhodes le spune tuturor ce să facă, iar gărzile se asigură că se întâmplă. Parcă am fi din nou pe navă. Baraca-închisoare pe care au ridicat-o pentru Bellamy e deja plină, iar gardienii au bătut o femeie atât de rău, încât nici nu știu dacă va mai putea merge vreodată.

Se opri și se întoarse cu fața spre pământeni, care se holbau la el încordați, apoi scană mulțimea, până când îl zări pe Wells.

— Totul era mult mai bine când erai tu la conducere, Wells. Tu susțineai ceva pentru care merita să luptăm.

Suferința care se cuibărise în pieptul lui Wells își slăbi strânsoarea și un licăr slab de speranță se aprinse. Max își dresе vocea și toți ochii se întoarseră spre el.

— Sunteți bineveniți să stați cu noi, atunci. O să vă ajutăm să vă instalați imediat. Dar, mai întâi, aveți vreo informație despre ce pune la cale Rhodes?

— Da, zise Felix și făcu un pas în față. De asta am venit acum. M-am oferit să lucrez voluntar cu gărzile, așa că le-am auzit discuțiile. Ei nu cred că există două grupuri despărțite ale pământenilor. Cred că sunteți periculoși și nu am reușit să-i convingem că nu e adevărat. Cred că toți lucrați împreună.

— Plănuiesc un atac, interveni Eric. Unul mare. Și au mai multe arme decât am crezut la început. Am descoperit că adună arme și muniție într-un loc secret din pădure.

Încăperea se umplu de șoapte și murmure neliniștite, dar Max abia dacă tresări. Își recăpătase vechea atitudine, iar în ochi i se întorsese o parte din lumină.

— Sunteți dispuși să luptați alături de noi? îi întrebă pe nou-veniți.

Eric, Felix și ceilalți aprobară hotărâți. Recunoștința și mândria umplură pieptul lui Wells.

— Prea bine, atunci. Cred că acum avem o șansă, fiind susținuți de voi.

Scutură din cap, încruntat.

— Poate că am început asta ca să vă ajutăm prietenii, dar e clar că era un conflict inevitabil. Era doar o chestiune de timp până când Rhodes ne-ar fi atras într-o înfruntare. Mai bine să terminăm mai repede, înainte – trase aer în piept – să fie răniți mai mulți oameni.

Bellamy alergă spre Eric.

— Și Octavia? A venit cu voi? E bine?

— E bine, dar nu a venit cu noi. A fost o decizie grea, dar a vrut să rămână cu copiii, mai ales acum, când lucrurile au devenit tot mai periculoase.

Fața lui Eric se împlânzi și puse o mână pe umărul lui Bellamy.

— Nu-ți face griji, zise Wells. Odată ce o să-i tragem un șut în cur lui Rhodes, o să-i putem aduce pe toți aici. Pe Octavia, pe copii și pe oricine vrea

să ni se alăture.

Bellamy aprobă, iar tristețea din ochii lui se transformă în hotărâre. Wells își dădu seama că era gata de luptă. Toți erau. Max discuta deja cu consilierii lui și era evident că făceau planuri. Se întoarse spre Wells, care își feri privirea, refuzând să se uite în ochii săi. Categorical, ultimul lucru de care avea nevoie Max era să-și amintească de băiatul din cauza căruia îi murise fiica. Apoi, spre surpriza lui, Max îl strigă pe nume.

— Vino aici, Wells! Avem nevoie de tine!

22. CLARKE

Clarke petrecuse fiecare clipă liberă în camera cu radioul, iar în ziua aceea era la fel. După discuția cu Max despre strategii, fiecare se dusesse în treaba lui, să se pregătească de bătălie. Eric le spusese că Rhodes își pregătea gardienii să atace chiar înainte să se crape de ziuă, în dimineața următoare. Asta însemna că mai aveau opt ore.

Toți căzuseră de acord că era mai bine să aștepte să vină coloniștii la Mount Weather, unde pământeni erau în avantaj. Aveau acel buncăr solid, protejat de formațiunile de roci din jur. De asemenea, cunoșteau bine terenul, pe care Rhodes și ai lui nu îl știau. Un grup de pământeni fusese deja trimis în pădure, să se cațare în copaci, unde aveau să fie invizibili pentru oricine venea pe jos. Îndată ce înaintașii coloniștilor vor trece pe sub ei, pământeni își vor da drumul din copaci. Vicecancelarul și oamenii lui vor fi prinși între pământeni de afară și cei care așteptau în interiorul muntelui. Era un plan șubred, dar era tot ce puteau să facă. Vor trebui să mizeze pe elementul-surpriză și pe o grămadă de noroc. În timp ce restul oamenilor patrulau neliniștiți pe hol, așteptând semnalul ca să-și ocupe pozițiile, Clarke căută singurătatea camerei radio. Aproape că îi simțea pe părinții ei acolo, iar asta îi dădea liniște și speranță.

Tăcerea îi oferea și ocazia de a se gândi la tot ce îi spusese Wells. Nici în cele mai sălbatice visuri ale ei sau în cele mai tulburătoare coșmaruri nu și-ar fi imaginat că Wells era capabil de așa ceva. Pusese în pericol viețile tuturor de pe Colonie, doar pentru a-i oferi șansa de a împlini optsprezece ani. Un val de greață urcă în ea și aproape că o puse în genunchi. Toți oamenii aceia – practic, toți cei pe care îi cunoscuse vreodată – erau morți din cauza ei. Din cauza a ce făcuse Wells să o salveze. Pe de altă parte, Dumnezeu știa că ea nu era în măsură să-l judece. Când Clarke descoperise că părinții ei făceau experimente cu radiații, pe copiii neînregistrați, de la centrul de îngrijire, nu făcuse nimic să îi oprească. Mai mult decât oricine, Clarke știa cum era să-i pui pe oamenii pe care îi iubești mai presus de orice altceva. Petrecuse atât de mult din viață văzând lumea alb-negru, separând ce era corect de ce era greșit, atât de sigură pe ea ca atunci când separa celulele plantelor de cele ale animalelor, la examenul de biologie. Dar ultimul an fusese o inițiere brutală în relativitatea morală.

Clarke își făcea de lucru cu discurile și cu butoanele, în timp ce gândurile i se învârteau prin minte. Un fâșâit puternic și constant umplu încăperea, lovindu-se de pereții din piatră. Încercă o combinație nouă, iar fâșâitul deveni mai profund. Apoi se auzi un sunet ascuțit, unul pe care nu-l mai auzise. Încet, Clarke împinse cadranul un pic mai mult. Sunetul scăzu și, pentru o clipă, se

auzi doar fâșăitul. Își simți inima grea.

Apoi auzi ceva în acel fâșăit. Era atât de slab, doar o șoaptă în vânt. Nu putea fi identificat, și totuși era cumva ciudat de familiar. Sunetul deveni mai puternic, de parcă venea spre ea. Clarke înclină capul spre microfon, cu auzul încordat. Nu era sigură ce auzise. Să fi fost...? Scutură din cap. Probabil că își imagina diverse. Oare disperarea o făcea să o ia razna?

Dar sunetul deveni și mai puternic și mai clar și, categoric, era o *voce*. Nu își imagina. Pielea i se înfioră, iar inima începu să-i galopeze în piept. Clarke cunoștea vocea aceea.

Era mama ei.

Cuvintele se auzeau clar acum.

— Probă, zise mama sa, pe un ton neutru, de parcă spusese asta de mii de ori. Probă. Probă rază-X alfa.

Clarke închise ochii și lăsă vocea mamei sale să o învăluie, să o umple de cel mai minunat amestec de ușurare și bucurie, ca bătaia inimii unui pacient, după ce fusese în stop cardiac. Mâinile îi tremurau, în timp ce se întindea spre butonul care îi transmitea vocea pe calea undelor.

— Mamă? strigă Clarke tremurând. Tu... tu ești?

Urmă o pauză lungă, iar Clarke își ținu respirația, până când începu să o doară pieptul.

— Clarke? *Clarke?*

Fără îndoială: era mama ei. Apoi Clarke auzi o voce de bărbat strigând în fundal. *Tatăl ei*. Era adevărat. Erau în viață.

— Clarke, unde ești? Întrebă mama peste frecvențe, în egală măsură uimită și neîncrezătoare. Ești pe *Pământ*?

— Da... sunt aici. Sunt...

Un suspin își croi drum din gâtul ei, când lacrimile începură să-i curgă pe față.

— Clarke, ce s-a întâmplat? Ești bine?

Încercă să-i răspundă, dar din gura ei ieșiră doar suspine. Clarke lăsă să curgă toate lacrimile de care nu reușise să scape în timpul lungilor și singuraticelor luni petrecute în detenție, când crezuse că era cu adevărat singură în univers. Inima ei era atât de plină de bucurie, fericirea aproape că o durea și totuși nu putea să se oprească din plâns.

— Clarke, oh, Doamne! Ce se întâmplă? Unde ești?

Își șterse nasul cu dosul palmei și încercă să tragă aer în piept.

— Sunt bine. Doar că nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine. Mi-au spus că v-au dat drumul în spațiu... credeam că sunteți morți!

Își aminti de toate conversațiile imaginare pe care le avusese cu părinții ei în ultimul an, când își închipuise ce vor spune dacă le va povesti despre

proces, despre Wells și, mai presus de toate, despre minunile de pe Pământ. Timp de optsprezece luni, toate gândurile ei, tot ce le spusese, toate rugăciunile și toate implorările ei întâmpinaseră doar o tăcere sufocantă. Iar acum tăcerea se ridicase, eliberând-o de o greutate pe care nici nu știuse că o avusese legată de inimă.

— E în regulă, Clarke. Suntem aici. Suntem în viață. Unde ești acum?

Vocea tatălui ei era atât de puternică, atât de liniștitoare.

— În Mount Weather, zise ea, zâmbind, în timp ce își ștergea nasul cu mâneca. Unde sunteți?

— Oh, Cl... începu mama sa, dar cuvintele fură întrerupte, când sunetul ascuțit reveni.

— Nu! strigă Clarke. Nu, nu, nu!

Umbla înnebunită la butoane, dar nu mai găsea frecvența potrivită. Lacrimile de bucurie se transformară în frustrare, în timp ce neliniștea îi umplea pieptul. Se simțea de parcă îi pierdea din nou.

— La naiba! strigă ea și lovi în consolă.

Trebuia să recupereze semnalul. Înainte să apuce să încerce altceva, ușa se deschise și câțiva dintre oamenii lui Max intrară alergând.

— Clarke, zise unul dintre ei, au venit. Să mergem!

— Dar e prea devreme, zise ea surprinsă. Cum au ajuns aici atât de repede?

— Nu știm, dar trebuie să trecem în poziții.

Capul ei plutea, în timp ce încerca să proceseze ce însemna asta. Rhodes și gardienii lui se pregăteau să atace Mount Weather.

— Dar nu suntem pregătiți...

— Trebuie să fim pregătiți, zise bărbatul. E timpul să ne mișcăm!

Clarke sări de pe scaun și își șterse lacrimile de pe față, recunoscătoare că toți erau prea preocupați ca să o întrebe de ce plânge. Fără să privească înapoi la luminile care clipeau și la fâșâitul nesfârșit, și la bâzâitul radioului, alergă afară, gata să se înarmeze pentru bătălie.

23. BELLAMY

Pe Bellamy nu îl mai dorea umărul. Adrenalina care îi curgea prin corp era mai bună ca orice calmant. Țopăia de pe un picior pe altul și dădea din mâinile care cereau o armă. Nu putea să decidă ce l-ar mulțumi mai mult: să trimită una dintre săgețile lui perfect ținute direct în gâtul lui Rhodes sau să îi înfigă o suliță în piept.

Pământenii se adunau în holul care devenise centrul lor de comandă. Mulți dintre adulți se înarmau cu sulițe, cuțite și arcuri ciudate, în timp ce alții se pregăteau să-i conducă pe copii și pe bătrâni mai adânc în fortăreață. Bellamy se întinse după un arc și se încruntă concentrat, când îl testă.

— Ești sigur că e o idee bună? întrebă Clarke încet. Ai fost *împușcat*, Bel. Mai ai mult până să îți revii complet.

— Nu te obosi, Griffin, zise el și începu să caute săgeți. Știi că nu am cum să-i las pe oamenii ăștia să își riște viețile pentru mine, în timp ce eu ard gazul de pomană.

— Doar ai grijă.

Fața ei era palidă, iar ochii roșii. În cele câteva minute pe care le avuseseră să se pregătească pentru luptă, îi spusese că vorbise cu părinții ei. Dar nu avea timp să sărbătorească acel mic miracol; amândoi trebuiau să își concentreze atenția pe ce aveau de făcut, să îl determine pe vicecancelarul Rhodes să regrete că pusese piciorul pe Pământ.

— Grijă e numele meu mic, zise el și puse deoparte câteva săgeți care trecuseră examenul lui.

Clarke zâmbi.

— Cred că ai zis la fel despre Pericol și Victorie.

— Eu sunt ăla: Bellamy Grijă Pericol Victorie Blake.

— Sunt geloasă. Eu nici măcar nu am încă un prenume.

— Oh, pot găsi câteva care ți s-ar potrivi, zise Bellamy și îi puse brațul în jurul taliei. Să vedem, ce zici de Clarke Știe-Tot... Autoritara...

Ea dădu ochii peste cap și îl lovi în joacă peste piept. El rânji și o trase mai aproape, aplecându-se, să îi șoptească la ureche.

— ...Geniala... Sexy Griffin.

— Nu sunt sigură că toate astea vor încăpea pe ușa unui birou, dar îmi place.

— Toată lumea e pregătită? întrebă Wells, îndreptându-se spre ei.

Comportamentul lui se schimbase. Deși era îmbrăcat cu un tricou decolorat și pătat și pantaloni un pic prea scurți, se mișca de parcă avea și acum uniforma de ofițer. Cu câteva săptămâni în urmă, ținuta lui Wells poate că îl iritase pe Bellamy, dar acum era recunoscător că fratele lui era atât de

priceput.

— Eu sunt mai mult decât pregătit, zise Bellamy, încercând să ridice moralul tuturor.

Se întinse să îl salute cu pumnul strâns pe Felix, care era palid și se muta de pe un picior pe altul, agitat.

— Abia aștept să trag un șut într-un cur de gardian de pe Colonie. Bellamy rânji diabolic spre Wells.

— Aș vrea să am siguranța ta, zise Felix.

— Nu e siguranță, răspunse Bellamy sarcastic. E aroganță. E o mare diferență.

La semnul lui Max, Wells ieși în față, iar în cameră se făcu liniște, deși tensiunea era palpabilă și aerul, practic, vibra.

— Prieteni, începu Max, pe un ton grav, am aflat că aproximativ două duzini de coloniști se apropie de Mount Weather. Într-o clipă, vom fi pe poziții și ne vom pregăti de luptă. Au ajuns mult mai devreme decât ne așteptam, dar fiți siguri că o să-i întâmpinăm cu toată forța. Și nu uitați: scopul nostru nu este să rănim, ci să-i împiedicăm să comită acte de violență fără rost. Dacă trebuie să folosim forța pentru a ne proteja, o vom face. Dar nu acesta este scopul nostru.

Se întoarse și făcu semn spre Wells, care își dresе vocea, în timp ce se pregătea să se adreseze mulțimii.

— După cum ne așteptam, au arme... multe, așa că aveți grijă și nu vă asumați riscuri inutile. Și chiar dacă au arme de foc nu sunt infailibili.

Continuă să le explice câte ceva despre felul în care erau antrenați gardienii, formațiunile pe care le foloseau și tacticile la care vor recurge, cel mai probabil. Era bine că aveau astfel de informații, din zilele de ofițer ale lui Wells, se gândea Bellamy.

— Nu uitați, zise Max, noi nu luptăm doar să îi protejăm pe acești tineri care au venit la noi după ajutor, luptăm să ne apărăm stilul de viață. Am încercat să-i convingem pe noii noștri vecini, dar a devenit tot mai evident că pacea și înțelegerea nu sunt prioritățile lor. Dacă nu rezolvăm asta acum, cine știe ce vor încerca data viitoare.

Se opri, scanând încăperea.

— Deja mi-am pierdut fiica... n-aș suporta să mai pierd pe careva dintre voi.

Trase aer în piept și un val de înverșunare i se simți în voce.

— Oamenii noștri s-au luptat cu multe greutăți, dar am perseverat. Alții poate că ar fi lăsat Pământul să ardă, dar noi am rămas și ne-am luptat să fie în continuare căminul nostru.

Câteva strigăte se ridicară din mulțime, iar Max zâmbi.

— Acesta este pământul nostru, *planeta* noastră, iar acum este momentul să decidem cât de mult suntem dispuși să riscăm pentru a o proteja.

Wells zâmbi și se întinse să ia mâna lui Max. Bătrânul i-o strânse, apoi îl trase pe Wells spre el și îl bătu ușor pe spate.

— Toată lumea e pregătită? întrebă Wells și se întoarse spre mulțime.

Un strigăt de luptă făcu să vibreze pereții din piatră, când toată lumea ridică pumnii în aer și își agitară sulile, săgețile și cuțitele. Se îndreptară spre ieșiri, devenind tăcuți, pe măsură ce își ocupau pozițiile în pădurea întunecată. Clarke își puse pe umăr o geantă plină cu materiale sanitare și luă un cuțit lung.

— Unde mergi? întrebă Bellamy, iar entuziasmul lui fu înlocuit de o teamă rece.

Clarke ridică bărbia și îi aruncă cea mai hotărâtă privire.

— Oamenii vor fi răniți afară. Au nevoie de mine.

Bellamy deschise gura să protesteze, dar o închise, când își dădu seama cât de egoist ar fi fost. Clarke avea dreptate. Ca persoană cu cea mai multă experiență medicală, era cât se poate de logic să fie la fața locului.

— Doar să ai mare, mare grijă, da?

Ea aprobă.

— Promiți?

— Promit!

Bellamy îi puse mâna sub bărbie și îi ridică fața spre a lui.

— Clarke, orice s-ar întâmpla, vreau să știi...

Ea scutură din cap și îl întrerupse cu un sărut.

— Nu. O să fim bine!

El îi zâmbi.

— Începi să înveți povestea asta cu aroganța.

— Învăț de la cel mai bun.

Bellamy o sărută din nou, apoi își luă arcul și porni spre scări.

— Bellamy! îl strigă Wells, alergând spre el. Ascultă, știu că nu o să-ți placă asta, dar noi credem că e mai bine pentru toată lumea dacă rămâi înăuntru.

— Ce?

Bellamy își îngustă privirea.

— Nu poți vorbi serios. Nici vorbă să stau înăuntru. Nu mă tem de Rhodes sau de vreunul dintre ei. Să încerce doar să mă prindă din nou.

— Asta e chestia. Ești prea expus. O să-i pui în pericol pe toți cei din jurul tău. Știu că ești un luptător grozav, unul dintre cei mai buni pe care îi avem, dar nu merită riscul.

Bellamy se holba la Wells, luptându-se cu furia și indignarea, care îi urcau din stomac în piept. Ce naiba era în mintea lui Wells, de încerca să îl țină

deoparte? De parcă faptul că fusese iubitul fetei moarte a liderului pământenilor îl făcea cumva adjunctul lui Max. Dar gândurile acelea josnice care prinseseră contur în mintea lui dispărură la fel de repede cum apăruseră. Wells avea dreptate. În joc era mult mai mult decât el și răzbunarea lui. Trebuia să facă ce era mai bine pentru grup, iar în acest caz trebuia să stea retras. Îi zâmbi trist lui Clarke, puse jos arcul, apoi se întoarse spre Wells și îi întinse mâna.

— Ai grijă acolo, omule. Și trage-i-o lui Rhodes din partea mea.

Wells zâmbi când luă mâna lui Bellamy și îl trase să-l îmbrățișeze.

— Ne vedem în curând.

Se dădu în spate și se uită la Clarke. Ea aprobă din cap, apoi se întoarse spre Bellamy. Își puse brațele în jurul taliei ei, o ținu aproape, iar ea își puse obrazul pe pieptul lui, un moment lung, cât el o sărută pe creștet.

— Te iubesc, zise și ea se dădu în spate.

— Și eu te iubesc.

— Ai grijă de Clarke, Wells! strigă Bellamy, privindu-i cum se îndreaptă spre scări.

Wells se întoarse să-i întâlnească privirea și aprobă.

— Și ai grijă de el, Clarke, zise Bellamy, un pic mai încet. Aveți grijă unul de altul.

O clipă mai târziu, dispăruseră.

Bellamy nu era sigur câte mile parcursese patrulând pe hol, dar îi era imposibil să stea pe loc. Trebuia să se miște. Buncărul era ciudat de tăcut. Trecură cincisprezece minute, apoi douăzeci. Bellamy nu putea suporta. Ieși din cameră, alergă în sus pe scările în spirală și întredeschise ușa care dădea afară. Rămase în umbra holului, ascultând vreun semn că bătălia era pe cale să înceapă.

În cele din urmă, un fluierat lung răsună peste deal, urmat de trei ciripituri scurte. Oamenii lui Rhodes erau aproape. Bellamy își ținu respirația. Câteva clipe mai târziu, răsună prima împușcătură, apoi alta, apoi prea multe ca să le numere. Cerul nopții se lumina și o grămadă de săgeți și sulite vâjâiau printre copaci. Strigăte de agonie și țipete răsunau de parcă ieșeau chiar din pământ. Apoi, ca și cum s-ar fi materializat din aer, bărbați și femei rănite începură să se împleticească, ieșind din pădure în luminișul din fața muntelui. Unii erau coloniști, alții pământeni. Toți erau plini de sânge și se chirceau de durere. Era un carnagiu și arăta la fel de rău precum cel văzut de Bellamy după prăbușirea navelor.

Fără să se gândească, țâșni pe ușă. Apucă o bătă din mâna unui pământean căzut și începu să o rotească în toate direcțiile. Făcu ravagii în jurul lui, până

când trei pământeni săriră pe el, îl apucară de brațe și, practic, îl luară pe sus. Îl împinseră înapoi pe intrarea din munte. Bellamy dădu din picioare și încercă să se elibereze.

— Dați-mi drumul! striga el. Vreau să lupt!

— Trebuie să stai ascuns, îl admonestă una dintre femei, iar Bellamy se simți imediat plin de regret – cum de se lăsase dus de val *din nou*?

Încetă să se opună și alergă spre ușă. Pământenii îl încercuiră să-l apere, alergând pe lângă el. La doar câțiva pași de siguranța zidurilor muntelui, un bărbat din dreapta lui Bellamy scoase un țipăt și căzu la pământ. Bellamy îngheță și se uită în jos, îngrozit. Din pieptul bărbatului curgea sânge, dar ridică brațul și îi făcu semn să nu se oprească. Bellamy îl ascultă și sprintă înainte. Erau doar câteva picioare. Îi simțea pe atacatori apropiindu-se din spate, practic, suflându-i în ceafă. Își forță mușchii mai tare ca niciodată, cu picioarele încordate, cu pumnii și coatele mișcându-se în sus și în jos, în timp ce alerga. Totuși, înainte să reușească să ajungă în siguranță la buncăr, brusc, totul deveni tăcut.

— Oprește-te, Blake, sau îi împușc pe toți! urlă un bărbat, din spatele lui.

Bellamy se opri. Gâfâind, se întoarse și văzu apropiindu-se un grup de coloniști însângerați și răniți, cu armele ridicate și îndreptate spre el. Cei doi pământeni care-l flancau pe Bellamy pășiră în fața lui și ridicară sulile. Bellamy strângea și desfăcea pumnii. Inima îi bătea atât de tare că tot corpul îi vibra.

Un colonist în uniformă de gardian păși în fața grupului. Era Burnett, adjunctul lui Rhodes. Ochii i se luminară, când îl văzu.

— Dați-vă la o parte! le ordonă celor doi pământeni care stăteau între el și prada lui.

— Asta nu se va întâmpla, răspunse unul dintre bărbați și își mută bâta de pe un umăr pe altul.

— Ce înseamnă băiatul ăsta pentru tine? mârâi Burnett. De ce să mori ca să-l protejezi?

— Ca să împiedic Pământul să se umple de nemernici ca tine, zise pământeanul calm. Fugi! strigă el peste umăr, către Bellamy.

Bellamy se dădu încet spre ușă, cu spatele. Mai mulți coloniști se adunară în spatele lui Burnett, cu armele ridicate. Bellamy se întoarse să fugă. Auzi două pocnete ascuțite, apoi o bufnitură, când două trupuri se prăbușiră. Tresări, dar nu se opri. Exact când puse degetele pe mânerul ușii buncărului, o voce strigă după el.

— O avem pe sora ta!

Bellamy îngheță. Pieptul i se strânse, de parcă vorbele lui Burnett formară un ștreang în jurul gâtului său.

— Ce vrei să îi faci? Întrebă el și se întoarse încet, cu vocea strangulată.
— Pentru un băiat atât de obsedat să-și apere sora, nu ți-a luat prea mult să o lași în urmă, nu?

— Avea o viață acolo, zise Bellamy încet, neștiind dacă o spunea mai mult pentru Burnett sau pentru el însuși. Începea să afle cum e să fii fericit.

Burnett rânji.

— Iar acum știe cum e să fii arestat.

O furie imensă se răspândi prin venele lui Bellamy.

— Nu a făcut nimic rău.

— Nu-ți face griji. Nu i-am făcut nimic... încă. Dar îți sugerez să vii cu mine, în liniște. Altfel, nu o să pot face nimic pentru siguranța doamnei Blake.

Bellamy tresări la gândul care prindea formă în mintea lui. Octavia încătușată în baraca-închisoare, la fel cum fusese și el. Fața ei pătată de lacrimi, slabă și palidă, strigând după ajutor, plângând după fratele care o lăsase singură cu inamicul, după ce jurase că va avea grijă de ea.

— De unde știu că nu minți? Întrebă Bellamy trăgând de timp și încercând să decidă ce să facă.

Burnett ridică o sprânceană, apoi se întoarse și fluieră. Câteva clipe mai târziu, îi răspunse un tropăit de bocanci și un țipăt înfundat. De după copaci se iviră patru gardieni, trăgând două siluete între ei. Pentru un scurt moment, Bellamy fu ușurat să vadă că niciuna nu era Octavia. Dar apoi un nou val de groază îi străbătu șira spinării.

Îi aveau pe Clarke și pe Wells.

Fiecare era flancat de câte doi gardieni. Aveau mâinile strâns legate la spate și călușe în gură. Privirea lui Clarke fugea înainte și-napoi, speriată și furioasă. Wells se smucea dintr-o parte în alta, încercând cu disperare să scape din strânsoare.

— Așadar, zise Burnett, trebuie să vii cu noi. Altfel, o să ne obligi să facem ceva ce nu vrem să facem.

Pe naiba nu vrei, bastard sadic, își zise Bellamy. Privirea lui se lipi de cea a lui Clarke. Rămaseră așa un moment lung. Ea scutură din cap foarte încet, iar el își dădu seama ce voia să-i spună. *Nu o face. Nu te preda pentru noi.*

Dar era prea târziu. Rhodes și Burnett câștigaseră. Bellamy nu avea de gând să-i mai pună în pericol pe Clarke și pe Wells. Deja riscaseră mult prea mult pentru el.

— Dă-le drumul! zise Bellamy și își lăsă jos arcul, pornind spre Burnett, cu mâinile ridicate. Fac ce vreți.

Oamenii lui Burnett se aruncară înainte și îl apucară pe Bellamy de coate, apoi îi prinseră repede mâinile.

— Cred că o să vă luăm pe toți, zise Burnett.

Gardienii îl împinseră pe Bellamy lângă Clarke și Wells. Simțea căldura corpului lui Clarke lângă al lui și se așeză în așa fel încât brațele lor să se atingă. Burnett le făcu semn oamenilor să pornească și îi împinseră pe Bellamy, Clarke și Wells spre drum. Mergeau în șir indian, Bellamy în spatele lui Clarke, iar în față Wells. În ciuda faptului că o incomodau mâinile legate la spate, Clarke își ținea bărbia ridicată și umerii drepti. *E neînfrică*tă, se gândea Bellamy, simțind un val de admirație, în ciuda circumstanțelor sumbre. Ciudat era că nici el nu se temea. Făcuse ce trebuia. Nu avea să mai moară nimeni pentru el, iar dacă asta însemna că ultimele lui ore se apropiau repede, așa să fie. Mai degrabă înfrunta o mie de gloanțe în noaptea aceea decât să mai petreacă o zi întrebându-se cine va mai suferi din cauza sa.

Își lăsa capul pe spate, să vadă stelele care scliffeau printre frunzele copacilor. Anii pe care îi petrecuse în spațiu începeau să-i pară un vis. Asta era casa lui acum. Aici îi era locul.

— Sper că îți place priveliștea, strigă Burnett din spatele lui. Execuția ta e programată în zori.

Acolo avea să moară.

24. GLASS

Nimic nu mai părea frumos pe Pământ. Fiecare milă de pădure era încă o milă pe care trebuia să o parcurgă ca să-l salveze pe Luke, care devenea cu fiecare clipă tot mai slăbit. *Poate că ar fi trebuit să murim acolo, cu ceilalți de pe Colonie*, se gândi ea înverșunată. *Poate că n-ar fi trebuit să venim aici deloc*. Dar nu, nu va permite să moară nici așa: singuri și speriați. Luke se foi în somn. Glass se ridică, dar picioarele îi tremurau. Își trecu mâna peste obrazul lui nebărbierit și îi atinse buzele. Gândul că trupul lui cedează o făcu să își simtă inima plină de tristețe. Cum va mai putea exista Pământul fără Luke? Cum va mai trăi ea? Nu. Nu putea să îl lase să dispară, pur și simplu, în pădure. Îi datora mai mult de-atât.

Cu fiecare metru, Glass devenea tot mai pricepută în a se deplasa, dar pe măsură ce mușchii i se inflamau, iar mintea îi obosea, era tot mai îngrijorată că mergea în direcția greșită. Busola îi spunea că se îndrepta spre sud, dar nimic nu îi părea familiar. Oare trecuseră pe acolo?

Pe la prânz, Glass era flească de transpirație. Spatele o durea, iar membrele îi tremurau de extenuare. Habar n-avea cât de departe era de tabără. Trebuia să se odihnească. Se opri, își scoase hamul și împinse sania lângă un copac. Luke mormăi de durere și se foi. Glass îngenunche lângă el.

— Hei, șopti ea și îl sărută pe frunte.

Simțea pe buze că încă ardea. Avea febră de câteva zile. Un val de nesiguranță o năpădi din nou. Cum va putea să facă asta? Cum va putea să îl ducă înapoi singură? Abia reușea să îl ridice, nu să îl țină în picioare și să se apere. Dacă vor fi atacați din nou, știa că va fi pentru ultima dată.

Glass se ridică în picioare, își puse mâinile în șolduri și privi cerul. Expiră încet, încercând să-și potolească ritmul inimii. Putea să o facă. *Trebuia* să o facă. În timp ce își aduna puterile, privirea îi fugi pe trunchiul copacului din spatele saniei. La câteva picioare deasupra capului său văzu ceva – o creștătură mai deschisă la culoare decât lemnul din jur. Se ridică pe vârfuri și își încordă gâtul, să vadă mai bine. Strânse din ochi și se întinse cât de mult putu. Când, în sfârșit, înțelesese ce scria, scoase un sunet de surpriză, apoi râse tare, chiar acolo, în pădure, unde nu o auzea decât Luke cel inconștient. În mijlocul unui ținut atât de sălbatic și de neatins, de parcă oamenii nici nu călcaseară vreodată pe Pământ, era un mesaj crestat de mână omenească: *R loves S*.

Parcă o voce venise din trecut să îi șoptească, să îi spună că totul va fi bine. R și S se iubiseră chiar acolo, sub acel copac, unde Glass se lupta acum pentru băiatul la care ținea. În alte împrejurări, ea și Luke și-ar fi crestat inițialele, exact așa. Dar cine erau R și S și cu cât timp în urmă stătuseră acolo împreună?

Fuseseră tineri sau bătrâni? Prima dragoste sau un cuplu căsătorit de mulți ani? Poate că fusese un cuplu dinaintea Cataclismului, care poate că nu supraviețuise. Oameni care, probabil, nu cunoșteau amploarea ororilor cu care se confruntase rasa umană. Tot ce știuseră era că se iubeau suficient de mult, încât să lase în urmă un simbol al afecțiunii lor, pentru generațiile viitoare.

Vederea simbolului de mult uitat trezi ceva în pieptul lui Glass. Cuplul acela nu știuse că într-o bună zi o fată din spațiu va da peste acest mesaj. Ar fi contat pentru ei? Probabil că nu. Le păsa doar de dragostea lor. Doar asta trebuia să-i preocupe și pe ei.

Se uită la Luke, al cărui piept se ridica și cobora într-un ritm constant. Indiferent cât de speriată era, indiferent dacă reușeau să ajungă la tabără sau nu, erau norocoși că erau în viață în clipa aceea, acolo. Tot ce dețineau era prezentul. Dacă voiau mai mult, va trebui ca ea să lupte pentru asta, să lupte pentru amândoi. Se ghemui și își puse frânghia după umeri, simțind un val de energie prin corp.

Trebuiau să ajungă înapoi în siguranță. Nici vorbă să renunțe.

Glass își croi drum printr-un pâlț des de copaci, apoi văzu ceva ce îi făcu stomacul să se strângă. Era un lac. Oare... Cu siguranță, toate lacurile de pe Pământ arătau cumva la fel. Brusc, în depărtare, văzu rămășițele navelor carbonizate.

Scoase un strigăt de bucurie și ar fi țopăit, dacă nu ar fi fost extenuată. Aproape că ajunsese. Nu putea să fie la mai mult de câteva mile de tabără. Dar când se uită în sus, pe panta abruptă din celălalt capăt al lacului, își simți inima grea. Îi va lua ore să îl tragă pe Luke în jurul lacului până la tabără. Măcar o să reziste atâta? Dacă nu, putea doar să spere că propriul trup va muri repede, de durere. Mai degrabă ar zăcea lângă Luke, moartă și liniștită, în pădure pentru totdeauna, decât să-și petreacă toată viața cu o povară și mai grea decât sania: greutatea unei inimi zdrobite.

25. WELLS

Wells se împletici în tabără, în spatele lui Clarke și al lui Bellamy. Mâinile îi erau amorțite de la cătușele care i le țineau la spate, iar fața îl ustura de la crengile și țepii care îl zgâriaseră mergând prin pădure.

Se opriă în fața barăcii închisoare. Unul dintre gardieni le scoase călușele. Wells își mișcă falca, apoi închise și deschise gura de câteva ori, încercând să scape de amorțeală.

— Așteptați aici! le ordonă gardianul.

Fugi înăuntru, în timp ce un alt bărbat postat la ușă rămase cu ochii pe ei. Wells, Bellamy și Clarke profitară și se uitară în jur. Tabăra se întindea în fața lor, iar Wells își dădu seama imediat că nu era același loc pe care îl lăsaseră în urmă acum câteva zile. O singură privire spre ochii mari ai lui Bellamy și ai lui Clarke îi spuse că vedeau același lucru. Deși nu putea fi cu mult trecut de opt sau nouă seara, tabăra era sinistru de tăcută, cu excepția pașilor care se auzeau prin praf și a sunetului buștenilor care se loveau unii de alții. Doi copii care cărau lemne de foc aveau niște expresii încordate, dureroase. Un băiat care ridica o găleată cu apă arăta de parcă era gata să plângă. Câțiva adulți stăteau tăcuți lângă foc, aruncând priviri neliniștite spre copaci. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu râdea sau glumea. Nimeni nu zâmbea. Parcă toată energia și prietenia – toată *viața* – fuseseră absorbite din aer.

O adiere trecu printre copaci și un miros putred pluti pe lângă nările lui Wells. Își reprimă pornirea de a vomita și văzu că Bellamy și Clarke făceau la fel. Wells se uită în jur și înaintă câțiva pași spre linia copacilor. După cum se așteptase, pe jos era un morman rânced de piei de animale, oase și organe pline de muște, care putrezeau încet. Era dezgustător și periculos. Nu doar că mirosul avea să atragă prădătorii, dar bacteriile adunate acolo erau suficiente să îmbolnăvească toată tabăra.

— Ce dracu'... zise Bellamy răgușit.

La început, Wells presupuse că și el se uita la grămada de animale, dar când întoarse capul văzu că privirea lui Bellamy era fixată pe altceva, în depărtare. Un grup dintre primii o sută muncea din greu la o nouă baracă; le auzea icnetele, în timp ce se chinuiau să pună un buștean enorm în partea de sus a unui perete. Câțiva adulți stăteau într-o parte și țineau torțe, să lumineze locul, ceea ce însemna că aveau de gând să lucreze până târziu în noapte.

Acela nu era un lucru bun în sine. Cu atâția oameni înghesuiți în tabără, era logic să construiești barăci noi cât de repede posibil. Apoi răsări luna, de după un nor, iar Wells văzu în sfârșit ce anume atrăsese atenția lui Bellamy. Lumina lunii cădea pe baraca pe jumătate ridicată și făcea ca încheieturile prietenilor lor să lucească, reflectându-se în ceva metalic.

— Nu, zise Wells clipind repede, nevenindu-i să creadă.

Toți aveau câte o bandă metalică groasă prinsă strâns în jurul încheieturilor. Când fuseseră luați din celulele de la centrul de detenție, fiecare dintre cei o sută fuseseră dotat cu un dispozitiv de urmărire. Aparent, ele fuseseră menite să transmită semnele vitale pe Colonie, astfel încât Consiliul să afle dacă într-adevăr se putea trăi pe Pământ sau dacă subiecții lor de test mureau încet din cauza radiațiilor. Oricum, în primele lor zile pe Pământ, cei mai mulți își dăduseră jos brățările sau le deterioraseră intenționat, să nu mai poată fi folosite.

— Crezi că Rhodes le-a adus cu el? întrebă Wells.

— Precis, zise Clarke. Dar de ce? Nu are tehnologia necesară să-i și urmărească.

Bellamy pufni.

— N-aș fi așa sigur. Cine știe ce o fi adus cu el pe navă.

— Deci... sunt din nou deținuți? zise Clarke, nevenindu-i să creadă.

— Cam atât cu „sacrificiul” și „contribuția” noastră, zise Bellamy, cu o notă de amărăciune în voce.

Câteva clipe mai târziu, Wells, Bellamy și Clarke fură smuciți și aliniați umăr la umăr, cu un gardian în spatele fiecăruia. Wells strânse din dinți când vicecancelarul Rhodes se apropie, flancat de doi gardieni înarmați.

— Bine ați revenit! Sper că v-a plăcut mica voastră vacanță.

— Văd că ați fost ocupați să-i gătiți pe prietenii mei, zise Bellamy rânjind. Ați adus cu voi o adevărată colecție de brățări.

Rhodes mimă surpriza și se uită în spate. Copiii care lucrau la ridicarea barăcii se opriseră și se uitau la ei cu ochii mari de groază. Molly lăsă jos ciocanul și înaintă câțiva pași, holbându-se la Wells. Chiar și de la distanță, Wells vedea că se străduia să nu o ia la fugă spre el. Scutură ușor din cap, să îi dea de înțeles că nu trebuia să facă asta.

— Ah, da, zise Rhodes, am câteva în plus, dar ar fi o risipă să le dau unora care în scurt timp nu vor mai avea unde să le poarte.

— Zău? reuși Bellamy să-i arunce unul dintre rânjetele lui obișnuite. Am auzit că procesul meu va fi evenimentul social al sezonului.

— Proces? repetă Rhodes. Mă tem că te înșeli. Nu va fi niciun proces... pentru niciunul dintre voi. Deja v-am găsit vinovați pe toți trei. Execuțiile voastre sunt programate în zori.

Se uită teatral la cer.

— Deși pare cam mult până atunci. Dacă vreunul se grăbește, voi fi bucuros să urgentez procedurile.

Inima lui Wells îngheță, ca un animal care tocmai zărise arcul vânătorului. Despre ce vorbea Rhodes? Nu făcuseră nimic care să atragă *execuția*. Dar,

înainte să poată spune ceva, Bellamy scoase un sunet care era jumătate strigăt, jumătate geamăt.

— Despre ce naiba vorbești? Ei nu au făcut nimic. Pe mine mă vreți! Eu sunt cel pe care trebuie să îl omorâți!

— Ei te-au ajutat și au fost complicii unui fugar. Pedepsa pentru asta e cât se poate de clară în Doctrina Gaia.

— *La dracu' cu Doctrina Gaia!* izbucni Bellamy. Suntem pe Pământ, în caz că n-ai observat.

— Nu văd niciun motiv să abandonăm reglementările care au permis omenirii să se dezvolte timp de secole, doar pentru că suntem aici.

Wells nu simțise un dezgust atât de pur pentru cineva sau ceva în toată viața lui.

— Nu asta ar spune tata, iar tu o știi.

Rhodes își îngustă privirea.

— Tatăl tău nu e aici, Wells. Și, în caz că erai prea ocupat să seduci o altă mică infractoare – îi aruncă o privire lui Clarke –, în loc să fii atent la orele de educație civică, *fiul* cancelarului nu face parte din lanțul de comandă. Eu sunt la conducere și v-am condamnat pe toți trei la moarte prin împușcare, în zori.

Wells o auzi pe Clarke tresărind lângă el și întreg corpul îi paraliză. Se așteptă la un nou val de teamă sau furie, dar nu veni. Poate că o parte din el se așteptase la asta. Poate că o parte din el știa că merita asta. Chiar dacă Rhodes habar n-avea ce făcuse Wells pe navă, el era motivul pentru care prietenii lor, vecinii lor, cu toții mureau încet, din lipsă de oxigen. Cel puțin în felul acela nu va fi nevoit să înfrunte niciodată ce făcuse. Nu va trebui să se trezească în fiecare noapte încercând să-și imagineze nava care, în scurt timp, avea să fie plină de trupuri tăcute și nemișcate.

— Oh, Doamne, *Bellamy!*

Sunetul vocii Octaviei îl aduse pe Wells înapoi. Ea alerga spre ei, cu fața mânjită de praf și lacrimi. Doi gardieni pășiră în fața ei, îi blocară calea și o traseră înapoi. Octavia se zbatu, dar nu reuși să treacă. Bellamy îi strigă numele și țâșni spre ea, dar un gardian îi puse o armă între coaste, iar el se prăbuși.

— Încetează! suspină Octavia. Dă-le drumul, *te rog!*

— E în regulă, O, zise Bellamy răgușit, chinându-se să respire. Sunt bine.

— *Nu.* Nu o să-i las să-ți facă asta!

În jurul lor începuseră să se adune oameni. Lila veni lângă Octavia și, pentru o clipă, Wells crezu că o va trage de acolo, în schimb, își puse brațul în jurul fetei mai tinere și se uită sfidător spre gardieni. Era însoțită de Antonio, Dmitri, apoi de Tamsin și de alții. Chiar și *Graham* veni să stea printre ei. În scurt timp, erau aproape cincizeci de oameni care formau un semicerc mare

în jurul barăcii-închisoare.

— Dați-vă înapoi, toți! ordonă Rhodes.

Când nimeni nu se urni, le făcu semn gardienilor, care înaintară amenințător spre mulțime.

— Am zis *mișcați-vă!*

Dar nimeni nu se retrase. Nici măcar când gardienii ridicară armele la umeri, jumătate dintre ei țintind spre prizonieri, iar jumătate spre mulțime. Unii dintre cei mai tineri păreau neliniștiți, dar cei mai mulți se uitau spre Wells, Bellamy și Clarke, cu un amestec de revoltă și altceva. Ceva ce semăna cu speranța.

Indiferent cum se terminau lucrurile, trebuiau să vadă cum înfrunta un adevărat lider înfrângerea. Wells ar fi fost onorat să se sacrifice, dacă asta însemna că nimeni nu avea să fie rănit și, cu siguranță, nu avea de gând să înfrunte moartea ca un laș.

Wells se întoarse spre Rhodes, ridică bărbia și îl fixă pe acel om detestabil. Bellamy se apropie și mai mult de Wells și ajunseră umăr la umăr. Își dădu seama, după cum își ținea Bellamy bărbia, că se gândea la același lucru. Clarke se duse lângă Bellamy și toți trei se uitară fix la vicecancelar. Wells alungă o imagine cu ei trei pe jos plini de sânge, dându-și sufletul la unison. Bellamy și Clarke îl priviră. Mușchii lui Bellamy erau încordați, corpul îi era plin de energie. Era întruchiparea unei determinări și a unei puteri pe care Wells nu le mai văzuse. Ochii lui Clarke erau, practic, luminați de emoție. Erau plini de o înverșunare și o determinare care îl uimeau.

— Bun, mișcați-vă! zise un gardian.

Cineva din spate se întinse și îi puse o bandă pe ochi. Gardienii apucară brațul lui Wells și începură să îl tragă.

— Unde mă duceți? mârâi Wells și își înfipse călcâiele în pământ.

Cu ochii acoperiți, se concentră cât de mult putu pe ce auzea, dar mormăielile și foșnetele nu îi spuneau nimic despre ce se întâmpla cu Clarke și cu Bellamy. Wells se zbatu, dar nu reuși să facă nimic. Strânse din dinți și încercă să-și alunge panica. Cel puțin, ultimul lucru pe care îl văzuse fuseseră fețele curajoase ale lui Clarke și Bellamy. Avea să fie suficient să îl ajute să reziste în următoarele câteva ore. Wells știa că văzuse Pământul pentru ultima dată.

Când aveau să-i scoată banda de la ochi, va avea un glonț în cap.

26. BELLAMY

Nu aveau de unde să știe dacă Rhodes așteptase până în zori să trimită după ei. Legat la ochi, Bellamy nu își dădea seama dacă soarele răsărise, deși, după mirosul de rouă de pe iarbă, ar fi zis că era încă întuneric. Aparent, văzuse deja ultimul răsărit de soare. Până când cerul se va lumina, va fi mort. Toți trei vor fi morți.

Bellamy petrecuse o noapte infernală, agonizantă, cu urechile ciulite, să audă orice semn de la Clarke, care fusese închisă în altă parte. Nu era sigur ce era mai rău: să audă țipătul ei de durere sau plânsul ei disperat, sau să nu audă decât tăcere și să se întrebe dacă era deja moartă. Tăcerea se dovedise insuportabilă, în timp ce creierul lui Bellamy o umpluse cu sunete oribile: Clarke suspinând, în timp ce i se scurgeau ultimele ore, știind că nu avea să-și revadă niciodată părinții. Sunetul unei împușcături care sfâșia liniștea și inima lui Bellamy.

Cu câte un gardian de fiecare parte, Bellamy fu condus spre ceea ce presupunea că era centrul luminișului și împins cu spatele la un copac. O mică parte din el aproape că simțea nevoia să râdă. După toate ratările din viața lui, după toate regulile pe care le încălcase, așa se va sfârși totul. Ar fi trebuit să știe că va fi ceva dramatic, o execuție publică, pe o planetă periculoasă. Nimic plictisitor pentru el. Singurul regret era că Octavia trebuia să vadă asta. Era suficient de greu să se gândească la faptul că va trebui să meargă mai departe fără el, dar își dovedise tăria de caracter, în ultimele săptămâni. În adâncul sufletului, știa că acum Octavia putea să își poarte de grijă. Nu, cea mai mare problemă era că trebuia să privească. Bellamy îi auzea pe gardieni umblând prin tabără, scoțându-i pe toți – adulți și copii – din barăci, să asiste la ceea ce probabil că Rhodes vedea ca pe cel mai important moment de pe Pământ, în trei sute de ani. Momentul în care ordinea va fi restabilită pe acea planetă sălbatică, neîmblânzită.

Era monstruos. Nimeni n-ar fi trebuit să asiste la așa ceva, sora lui cel mai puțin dintre toți. Bellamy spera doar ca sfidătorul său cap să o facă pe sora sa mândră de el. Voia să îi arate cum să trăiască în continuare, chiar și după ce nu mai era.

Bellamy își dori să poată să o ia de mână pe Clarke. De ce nu o scoseseă încă afară? Se întâmplase ceva? Sau era tăcută, cu inima în gât, în timp ce se zbătea legată? Nu putea să creadă că fata aceea frumoasă și deșteaptă era pe cale să fie executată. Era de neimaginat ca cineva atât de plin de viață, ai cărei ochi verzi se luminau de câte ori vedeau o plantă nouă, care nu dormea nopți la rând, să aibă grijă de pacienții ei, era pe cale să fie redusă la tăcere, ca o piesă de schimb a unei mașinării.

— Clarke! strigă el, incapabil să se mai abțină. Unde ești?

Auzi doar șoaptele neliniștite ale mulțimii.

— *Clarke!* țipă el din nou, iar vocea îi răsună cu ecou prin luminiș, dar nu suficient de tare, încât să ajungă la ea, dacă nu cumva deja...

— Calmează-te, domnule Blake! ordonă Rhodes, de parcă Bellamy era un copil neastâmpărat și nu un condamnat aflat la câteva momente de moarte. Am hotărât să le arăt milă prietenilor tăi. Nici ofițerul Jaha, nici doamna Griffin nu vor muri azi.

Un dram de speranță pătrunse frica ce îi crescuse în piept și îi permise să respire cu adevărat, pentru prima dată de când ieșise din baracă.

— Dovedește-mi, zise el răgușit. Lasă-mă să îi văd!

Rhodes trebuie să fi aprobat din cap, pentru că o clipă mai târziu cineva îl dezlegă pe Bellamy la ochi. Clipi, când lumea reapăru în fața lui. Un șir de gardieni era cam la zece metri în față. Întreaga tabără era adunată în spatele lor, cu Wells, Octavia și Clarke. *Încă sunt în viață.* Îl cuprinse ușurarea. Asta era tot ce conta. Nu-i mai păsa ce se întâmpla cu el, atâta timp cât ei erau în siguranță.

Wells și Clarke încă aveau mâinile legate, iar Octavia se zbătea în mâinile gardienilor care o țineau.

— Bellamy! țipă ea.

El îi prinse privirea și scutură din cap. *Nu,* îi zise tăcut, cu un zâmbet trist. Ea nu putea face nimic acum. Se uita la el, cu ochii albaștri, mari, plini de panică și lacrimi. *Te iubesc,* mimă. *O să fie bine.*

Printre suspine, Octavia reuși să se forțeze să zâmbească.

— Te iubesc. Te iubesc...

Apoi fața ei se descompuse și se întoarse. Graham îi zise ceva gardianului, iar el eliberă brațele Octaviei și îl lăasă pe Graham să o țină. Dar chiar și de la distanță, era evident că era blând. Ba chiar își puse brațele în jurul ei, să nu o lase să vadă oroarea care era pe cale să se întâmple în fața ochilor săi.

— Gardieni, pregătiți-vă! strigă Rhodes.

Bellamy se întoarse spre Clarke. Spre deosebire de sora lui, ea refuză să își întoarcă privirea și se uita la Bellamy cu atâta intensitate, încât, pentru un moment, avu impresia că restul lumii dispăruse. Erau doar el și Clarke, la fel ca atunci când se sărutaseră prima dată în pădure, când el simțise că Pământul era mai aproape de cer decât fusese Colonia vreodată. *Doar uită-te la mine,* simțea că îi spune Clarke. *Doar uită-te la mine și totul va fi bine.*

Transpirația îi curgea pe față, dar nu își luă privirea de la ea. Nici când gardienii ridicară armele, iar inima începu să îi bată atât de repede, că era sigur că îi va exploda înainte să zboare primul glonț.

Doar uită-te la mine.

Bellamy ridică bărbia și strânse pumnii, inspirând repede pe nări. Avea să se întâmple în orice clipă. Pentru un moment, încercă să încetinească timpul. Inspiră mai adânc și își forță inima să își domolească ritmul. Inhală mirosul taberei și al Pământului: cenușă rece, pământ ud, frunze strivite și *aerul* – mirosul răcoros, curat al aerului pe care îl respirau în clipa aceea. Avusese șansa să fie acolo și îi era suficient.

Doar uită-te la mine.

Câteva împușcături răsunară peste luminiș, abrupt și puternic. Bellamy își dădu seama de câteva lucruri deodată: nu simțea nicio durere, nu simțise nimic, iar sunetul venise din spatele lor, nu din față. Nu oamenii lui Rhodes trăsese ră, cineva trăgea în ei. Apoi îi văzu: un roi de pământeni agresivi care se răspândeau prin tabără, fluturând bâte și ținând cu arme spre coloniști. Tot locul devenise un haos. Nimeni nu se mai uita la el. Cu excepția brățărilor high-tech din jurul încheieturilor sale, era liber să fugă. Bellamy se uită în jur agitat, sperând să găsească o ieșire. O găsi: mâna dreaptă a lui Rhodes. Burnett zăcea mort în apropiere. Bellamy nu era genul care să rateze vreo ocazie: în plus, nu putea face nimic să-l ajute pe tip. Se lăsă în genunchi și se întoarse cu spatele la corp, bâjbâind prin buzunarele lui.

— Clarke, Wells, cheile! strigă.

Goniră spre el, iar Clarke se puse spate în spate, să îi poată desface brățara. După ce el și Wells se eliberară, țâșniră spre baraca în care erau proviziile, unde știau că vor găsi arme. Odată înarmați cât de bine puteau, Bellamy cu un arc și săgeți, Wells cu un topor, iar Clarke cu o sulită, se îndreptară spre încăierare, mișcându-se în cerc, spate în spate. Era o bătălie brutală, urâtă. Peste tot în jur, cei o sută și coloniștii se luptau umăr la umăr. Abia având timp să respire, Bellamy țintea și trăgea, din nou și din nou. Avu o satisfacție nemiloasă când văzu câteva dintre săgețile lui nimerindu-și țintele și câțiva pământeni țipară și se prăbușiră, la marginea luminișului. Începură să-l doară brațele de la efort, dar era mânat de o energie disperată, aproape primitivă.

— Ești bine? strigă spre Wells, peste vacarm.

— Da, mormăi Wells, în timp ce lovea peste cap un pământean, cu un *trosnet* oribil. Tu?

Înainte ca Bellamy să răspundă, un pământean cu privire de maniac se aruncă spre el. Bărbatul scoase un urlat hohotit, în timp ce flutură în aer un topor, ținând spre capul lui Bellamy. Dar se dădu într-o parte, exact când lama coborî. Simți o adiere, când îi trecu pe lângă obraz. Pământeanul mârâi frustrat. Plin de energie, Bellamy se ghemui defensiv și se lăsă pe călcâie, gata de runda a doua. Adversarul lui ridică din nou toporul și înaintă câțiva pași împleticiți. Cu nările lărgite și cu adrenalina curgându-i prin corp, Bellamy se forță să se echilibreze și îl lăsă să se apropie. *Așteaptă*, își zise. *Doar așteaptă*.

Când pământeanul fu suficient de aproape ca Bellamy să îi simtă mirosul de transpirație, iar toporul începuse să coboare din nou spre capul lui, se lăsă în jos și se rostogoli. Pământeanul strigă furios. Bellamy așteptă din nou, lăsându-și inamicul să obosească.

Când bărbatul se apropie, Bellamy se ghemui, își duse un genunchi la piept și, cu toată puterea, îl lovi pe pământean în lateralul rotulei. Piciorul bărbatului se frânse sub el și căzu la pământ, de parcă fusese împușcat.

Brusc, pe umerii lui Bellamy ateriză ceva ce părea să aibă o mie de livre, aproape doborându-l. Se împletici, apoi se îndreptă, în timp ce mâini puternice se strângeau în jurul gâtului său. Disperat, se chinui să respire, dar nu reuși. Întinse mâinile la spate, să îl tragă pe noul lui atacator. Dădu peste o claie de păr și trase cu toată puterea, scoțând câteva fire din rădăcini. Strânsoarea bărbatului slăbi. Cu inima galopând și cu dureri în piept, din lipsă de oxigen, Bellamy profită de ocazie: se aplecă și îl răsturnă pe pământean peste capul lui, trântindu-l la pământ. Bărbatul se izbi cu o bufnitură. Bellamy făcu un pas înapoi, se întinse după arc și puse o săgeată, totul dintr-o singură mișcare. Exact când bărbatul încerca să se ridice în picioare, cu o sclipire răutăcioasă în privire, Bellamy dădu drumul săgeții în pieptul lui. Nu rămase prin preajmă să se bucure de rezultat. Se întoarse să vadă dacă Wells și Clarke erau bine. În agitația momentului se îndepărtaseră unii de alții. În timp ce se întoarse să-i caute, cineva îl lovi pe umăr, iar el se împletici într-o parte. Chinuindu-se să se reechilibreze, Bellamy se dădu înapoi, iar piciorul îi ateriză pe ceva solid, dar moale. Era un om. Se răsuci și îndreptă spre pământ o săgeată.

Era vicecancelarul Rhodes.

Rhodes era în viață și conștient, dar rănit grav; de undeva din cap sângera, iar fața și cămașa îi erau pline de sânge. Era chircit de durere, se îneca și tușea. Nu putea vorbi, dar ridică ochii și îi întâlni pe ai lui Bellamy. Rhodes avea o privire patetică, ce implora. Omul conducea ca un laș și pierdea ca un laș.

Lui Bellamy i se relaxă tot corpul. Cu vârful bocancului, împinse umărul vicecancelarului, astfel încât să fie întins pe spate. Își puse piciorul cu fermitate pe mijlocul pieptului său. Îi plăcea să îl vadă prins ca un șoarece. Bellamy avea de ales: fie îl termina, cu o săgeată rapidă în inimă, fie îl lăsa pe nemernic să putrezească acolo, pe câmpul de luptă. Rănile lui arătau suficient de rău încât să îl omoare. Nimeni nu ar fi protestat, să spună că Rhodes merita un sfârșit mai bun. O senzație puternică, de satisfacție, străbătu corpul lui Bellamy, dar în el se mai trezi ceva. Nu era o emoție cu care să fie obișnuit, dar o recunoscuse imediat: era mila. Bellamy studie fața murdară și însângărată a lui Rhodes. Mâinile îi erau împreunate, implorând. Emoții contradictorii îl învăluiau, dorința lui de răzbunare și certitudinea adânc înrădăcinată a

faptului că nu mai voia să vadă pe nimeni murind. Creierul era deja plin cu amintiri de care nu va scăpa niciodată. Rhodes nu merita un loc printre ele.

Bellamy oftă și își lăsă brațele să cadă pe lângă corp, odată cu săgeata care se desprinsese din arc. Nu putea să o facă. Nu putea să tragă și nu putea să întoarcă spatele unui om căzut, lăsându-l să moară acolo. Spera să nu regrete mai târziu. Se aplecă și întinse o mână. Rhodes se holba la ea, neștiind dacă Bellamy se juca cu el.

— Hai, înainte să mă răzgândesc, mormăi Bellamy.

Rhodes întinse o mână tremurândă, iar Bellamy se aplecă și îl ridică, apoi aproape că îl cără până în tabără.

27. WELLS

Wells pierduse urma lui Bellamy în haos. Habar n-avea de câți pământeni se apăraseră. Măinile îi erau pline de bășici și aspre, de la toporul ținut strâns și învârtit în aer, iar mușchii îl dureau. La un moment dat, se trezi singur, fără ca cineva să îl fugărească sau să tragă de el – un răgaz în marea de efort. Peste tot, oamenii se luptau pentru viețile lor, în timp ce alții zăceau pe jos răniți sau morți. Wells nu-și dădea seama cine era în avantaj, pământenii sau camarazii lui, dar se temea că era inamicul. Coloniștii și cei o sută păreau să o încaseze rău. Îi trebuia un punct de observație mai bun.

Nimeni nu păru să bage de seamă când se retrase din mulțime, sărind peste trupuri și moloz, și se îndreptă spre marginea luminișului. Înaintă câțiva metri în pădure și ocoli spre marginea taberei, unde știa că era mai puțin vizibil și avea o perspectivă mai bună. Încă auzea țipetele și gemetele celor răniți, în timp ce alerga prin desiș.

Wells ieși din pădure aproape de baraca-închisoare. Se cățăără repede pe o parte și ajunse deasupra clădirii, scanând câmpul de luptă. Era șocat de ce vedea. Din mijlocul bătăliei, totul părea un haos, dar pământenii, evident, atacau strategic. Distruseră aproape toate elementele vitale din tabără: câteva dintre depozitele cu alimente, toată rezerva de muniție. Totuși, dormitoare, sala de mese și închisoarea erau intacte. Era imposibil să fi ghicit distrugerea căror clădiri i-ar fi afectat pe coloniști mai mult. Trebuie să fi cunoscut rolul fiecăreia.

Wells se chinuia să înțeleagă cum. Spionând, poate, dar coloniștii verificaseră periodic pădurea din jurul taberei și nu prinseseră pe nimeni. Tocmai atunci, un grup mic de pământeni trecu în goană prin centrul taberei, cu armele furate ridicate în aer. Wells tresări șocat, când văzu cine îi conducea: *Kendall*. Nu mai purta haine de colonistă și, cât ai clipi, cele mai rele suspiciuni ale lui Wells fură confirmate. Kendall era pământeană.

Totul avea sens acum. Accentul ei fenician forțat, felul în care poveștile nu prea se potriveau niciodată, insistențele în a se ține după Wells. Îi *spionase* în tot acel timp.

Îi venea să-și tragă una, pentru că nu-și urmase intuiția. Știuse că ceva nu e în regulă, dar nu făcuse nimic. Se retrăsese, când Rhodes îi dăduse ordinul. Iar ea pe asta se bazase. Kendall știuse că sosirea mai multor nave, a mai multor oameni – adulți – va slăbi comunitatea coloniștilor, nu o va întări. Și profitase.

Era complet inutil ca lider. Ce fusese în mintea lui, să pretindă că avea calitățile necesare să inspire, să-i țină pe alții în siguranță? Orice făcea sau oriunde se ducea oamenii sufereau.

Wells auzi un zgrepțănăt în baraca de sub el. *Pământenii invadaseră baraca-închisoare, iar el era singurul colonist din tabără.* Își puse toporul pe umăr și se pregăti să îi înfrunte. Poate că nu era liderul pe care oamenii lui îl meritau, dar încă mai putea să omoare câțiva pămâtenii. Urma să aștepte până ieșeau, apoi avea să-i atace de deasupra. Se ghemui și încercă să nu se miște, de teamă să nu scoată vreun sunet. Două siluete scunde ieșiră din baracă, un băiat mic și o fată. Wells îl recunoscuse pe băiat, era Leo, unul dintre copiii de care avea grijă Octavia. Ce făcea acolo singur? De ce Rhodes nu pusese pe cineva să se ocupe de copiii orfani, după ce o târâse pe Octavia să asiste la execuția fratelui ei?

Amândoi tremurau și le curgeau lacrimi pe obraji.

— Hei! șopti Wells.

Capetele lor se îndreptară în sus, iar băiatul scoase un țipăt speriat.

— E în regulă, sunt eu. Aveți grijă! Cobor.

Wells sări jos, lângă ei.

— Sunteți singuri aici?

Fata scutură din cap. Wells se întoarse: alți șase copii mai mari ieșiră din baracă, inclusiv Molly și alți câțiva mai tineri dintre cei o sută. Fețele lor erau murdare și însângerate; aveau umerii lăsați, de teamă și extenuare. Stăteau acolo în liniște, așteptând, uitându-se la el. Alți câțiva ieșiră tăcuți dintre copacii aflați în spatele barăcii, unde se ascuseseră, alții îi urmară, până când aproape toți membrii primului grup de o sută erau în fața lui. Wells se uită la chipurile fiecăruia, la acei adolescenți care, până în urmă cu câteva săptămâni, fuseseră niște tineri normali, închiși pentru infracțiuni născocite. Fuseseră luați de lângă familii, aruncați într-o celulă și uitați. Acum erau pe o planetă departe de toți cei pe care îi cunoșteau și îi iubeau, oameni care erau deja morți. Nu se aveau decât unii pe alții.

Rhodes nu înțelegea ce însemna o comunitate. Niciodată nu fusese în stare să aprecieze ce creaseră cei o sută în timpul scurtei lor șederi pe Pământ, fundația pe care o ridicaseră, pentru un viitor mai bun. Nu erau perfecți, Wells știa asta mai bine ca oricine, dar aveau ce era necesar pentru a transforma planeta într-un adevărat cămin. Poate că nu era momentul să renunțe să încerce. Poate că era momentul să accepte greșelile pe care le făcuse și să meargă mai departe, învățând din ele. Niciodată nu va putea să compenseze faptele de pe Colonie sau suferința cauzată lui Max și Sashei, dar asta nu însemna că trebuia să se dea bătut.

Încet, un plan prindea formă în mintea lui Wells. Timpul petrecut la Mount Weather vorbind despre tactici cu Max îi reamintise tot ce învățase la orele de strategie. Planul lor legat de Mount Weather fusese unul bun, să își surprindă adversarul pe la spate și să profite de poziția atacatorilor. Doar că

existaseră circumstanțe atenuante, Rhodes fusese într-o poziție avantajoasă, cu ostaticii ținută în tabără. Ei bine, nu și de data asta. Wells știa ce trebuiau să facă. Doar că nu putea singur.

O energie nouă curgea prin corpul lui. După tot ce înduraseră cei o sută, după toate cele pentru care se chinaseră, nu îi va lăsa pe Kendall și pe complicii ei violenți să îi învingă. Nici vorbă.

— Ascultați! strigă el.

Duzini de perechi de ochi se uitară la el, plini de o dorință disperată de îndrumare.

— Știu că sunteți obosiți și știu că sunteți speriați, începu el. Știu că ei sunt mai mulți ca noi. Au mai multe arme. Dar noi ne avem unii pe alții și nu o să-i lăsăm să învingă.

Bellamy se ivi în spatele mulțimii. Părea epuizat, dar Wells era bucuros să observe că era bine. Își făcură semn unul altuia, iar Wells continuă.

— Vin spre noi din nord și ne împing spre linia copacilor de acolo.

Wells gesticulă cu toporul.

— Momentan, sunt ocupați cu oamenii lui Rhodes. Tu – făcu semn spre unul dintre băieții mai mari – stai în spate, să ai grijă de cei mici. Ceilalți o să ne răspândim prin pădure și o să ocolim spre nord. Putem să îi atacăm din spate. Cine e cu mine?

Pentru o clipă, doar îl priviră. Wells nu era sigur că îi citise corect. Apoi o mână se ridică, încă una, apoi multe altele. Își traseră umerii înapoi, ridicară bărbile și își înfipseră ferm picioarele în pământ. Bellamy rămase în spate, zăbind trist.

— Hai! strigă cineva din mica mulțime.

Ovații crescânde îl urmară și, pentru prima dată de la moartea Sashei, Wells nu mai simțea panică, în momentul când trebuia să înfrunte responsabilitatea. Simțea euforie.

— Bine. Trei... doi... *unu!*

La început, planul păru să funcționeze: cei o sută îi surprinseră pe pământeni cu atacul din spate și îi împinseră spre oamenii lui Rhodes, care își mențineau apărarea pe flancul opus. Dar în scurt timp Wells nu mai văzu ce se întâmplă în jur, chinându-se să rămână în viață. Doi pământeni se apropiară de el deodată, fiecare cu câte o lance. Wells fandă, cu toporul în mână, prefăcându-se că se duce spre dreapta. Când amândoi țintiră în direcția respectivă, el se roti și îndreptă toporul spre stânga, rupând în două lancea unuia. Celălalt înaintă, iar Wells lăsă toporul să cadă peste lancea lui. Se făcu țandări, iar cei doi pământeni dezarmați o luară la fugă.

Wells își permise un moment de satisfacție. În timpul pregătirii ca ofițer, se străduise să învețe cât mai multe la orele de luptă-pe-Pământ, iar acum îi

prindea bine. Dar exact când pe fața lui se ivi un zâmbet satisfăcut simți un braț care i se strângea în jurul gâtului. Încercă să dea cu coatele în adversar, dar nu reuși să adune suficientă forță. Brațul bărbatului se strânse, iar Wells nu mai reuși să respire. Nici măcar nu mai putea să tragă aer în piept, iar aerul nici nu mai avea cum să intre sau să iasă. Plămânii începură să-i ardă și capul să i se învârtă. *Nu*, se gândi el și vru să țipe, dar era incapabil să scoată vreun sunet. Nu asta trebuia să se întâmple. Nu așa trebuia să se termine. Brațul pământeanului se strânse și mai tare. Wells văzu sclipiri de lumină în fața ochilor, apoi pete negre, pe măsură ce totul devenea neclar.

Brusc, presiunea cedă, iar Wells căzu, chinându-se să tragă aer în piept. Pentru un moment lung, tot ce reuși să facă fu să inspire adânc, în timp ce plămânii se reobișnuiau cu aerul, agățându-se de el cu lăcomie. Se ridică în genunchi și se uită în jur. Un pământean uriaș zăcea lângă el, cu mâna strânsă pe o săgeată înfiptă în brațul lui. Wells se întoarse în direcția din care venise săgeata. La câțiva metri era Bellamy, cu o sclipire în ochi. Făcu semn spre Wells, care îi răspunse zâmbind.

— Mulțumesc! strigă el.

— N-ai de ce! strigă și Bellamy.

Wells se întoarse din nou spre tabără. Pentru o clipă, întregul corp îi fu cuprins de panică: de unde stătea, nu vedea nici măcar unul dintre cei o sută. Înjură în barbă și își adună ultima fărâamă de energie, înainte să alerge înapoi în luminiș. Bellamy se apropia din spate. Dar ce observă îl făcu să se oprească. Cei o sută și coloniștii care încă se țineau pe picioare erau adunați într-un singur grup, cu piepturile umflate, ținându-și respirația. Cei câțiva gardieni rămași păreau să fi capturat pe cineva important, un pământean mare, cu un picior rănit, care era ținut sub amenințarea armei. Alți câțiva coloniști vorbeau animat cu un grup mic de pământenii, aparent, negociind ceva, în timp ce alții își predau armele morocânoși și se dădeau încet înapoi.

Lui Wells nu-i venea să creadă. Funcționase! Negociau o capitulare! Plin de o energie nouă, el și Bellamy alergară spre locul unde erau supraviețuitorii din cei o sută. Desigur, erau extenuați și răniți, dar erau victorioși. Împreună, trimiseră în aer ovații care răsunară cu ecou, până la cer și înapoi.

— Bravo! strigă Bellamy, peste vacarmul festiv.

— Nici tu nu te-ai descurcat rău... pentru un waldenit, îi strigă Wells și rânji.

Grupul reunit dansa în jurul luminișului, îmbrățișându-se și ovaționând, până când un strigăt se ridică peste tot zgomotul.

— S-au întors!

Wells și Bellamy se răsuciră și văzură un grup de străini ieșind din pădure. Ridicără armele și se fixară pe poziții. Totuși, ceva la cei nou-veniți era diferit.

Wells le analiză repede hainele, atitudinea, expresiile nedumerite. Nu erau pământenii. Erau... alți coloniști?

Grupul se opri la marginea luminișului. O femeie veni în față.

— V-am găsit, zise ea respirând greu, cu voce slăbită.

Lui Wells îi părea vag cunoscută. Se chinui să-și amintească de unde, apoi își dădu seama: lucrase sub administrația tatălui ei, într-un birou. Ei trebuie să fi fost pe o altă navă, una dintre cele câteva care probabil că își schimbaseră direcția.

— Vă rog, aveți ceva de mâncare? întrebă ea.

La început, Wells nu observase cât de slabi erau toți.

— E în regulă, se adresează grupului. Sunt de pe Colonie. Vă rog, cineva să le dea niște mâncare și apă.

Câțiva puști o luară la fugă.

Wells ieși în față. Simțea sute de ochi pe spatele lui.

— De unde veniți?

— Nava noastră a aterizat la multe mile de aici, mult dincolo de capătul lacului. Ne-a luat ceva timp să ne dăm seama unde suntem și să ne refacem. Apoi am avut nevoie de câteva zile să ajungem la voi. Am urmat fumul care se vedea de la focurile voastre.

— Câți sunteți?

— Am pierdut câțiva. Dar am fost o sută cincisprezece.

Wells își aruncă privirea peste grupul mare adunat în spatele ei. Din pădure ieșeau și mai mulți oameni.

— Ați fost pe ultima navă care a plecat de pe Colonie?

Femeia aprobă. Wells simțea cum o întrebare i se forma pe buze, dar nu era sigur că avea curaj să o pună. Nu era sigur că voia să afle răspunsul.

— Tatăl meu... începu el.

Expresia femeii se îmblânzi. Știa cine era și despre cine întreba.

— Îmi pare rău, zise ea, iar cuvintele rostite încet căzură totuși ca un pumn în stomacul lui.

Ea ezită, de parcă nu era sigură cât de mult să dezvăluie.

— Era tot în comă când am plecat. Nu mai erau nave disponibile. Rezerva de oxigen scăzuse foarte mult, iar nava, mă rog, nava era... se dezintegra. Mai rezistau cinci, cel mult șase ore.

Un strigăt tăcut de durere și vină urcă prin corpul lui Wells, dar îl reținu. Dacă și-ar fi permis să simtă întreaga greutate a pierderii deodată, cu siguranță, s-ar fi făcut bucăți. Tot corpul începu să-i tremure. Imaginea tatălui său sufocându-se încet îl făcu să inspire adânc, de parcă mâinile pământeanului ar fi fost încă în jurul gâtului său. Se clătină și aproape că își pierdu echilibrul, apoi simți pe cineva lângă el, susținându-l. Era Bellamy.

— Wells, zise el, îmi pare rău, omule.

Expresia lui era plină de înțelegere și încă ceva... durere? Wells aprobă din cap. În durerea lui, uitase că și Bellamy își pierduse tatăl, îl pierduse încă înainte să îl cunoască. De fapt, fiecare colonist de pe planetă pierduse pe cineva, o grămadă de oameni. Familii, vecini și prieteni pe care îi lăsaseră în urmă și care deja pieriseră, sortiți să doarmă pentru totdeauna într-o uriașă și tăcută navă care orbita în jurul Pământului. Colonia se transformase într-un mormânt.

— E păcat că nu ai apucat să îl cunoști, zise Wells, luptându-se să-și păstreze vocea calmă.

Deși încercase să se pregătească pentru ce era mai rău, nu reușise să accepte pe deplin faptul că niciodată nu își va vedea tatăl coborând de pe o navă, cu un amestec de surpriză și încântare pe față, când avea să vadă minunile Pământului și ce realizase fiul său. Niciodată nu i se va alătura lângă foc, ascultând sporovăiala veselă și spunându-i că era mândru de el. Bellamy căpătă o expresie plină de curiozitate și îi zâmbi.

— Totuși, știi ceva? Cred că am ajuns să îl cunosc.

— Despre ce vorbești? Întrebă Wells, chinându-se să-și amintească dacă tatăl său avusese ocazia să petreacă ceva timp cu Bellamy.

— Din câte am auzit, era incredibil de deștept, harnic și foarte dornic să îi ajute pe alții... la fel ca altcineva pe care îl știi.

Wells se holbă la el o clipă, apoi oftă.

— Dacă te referi la mine, n-ai înțeles. Nu sunt deloc ca tata.

— Nu asta mi-a spus Clarke. Mi-a zis că ai toate calitățile lui – puterea, onoarea –, plus bunătatea și umorul mamei tale.

Bellamy se opri, cu o expresie gânditoare.

— Nu te-am auzit să spui ceva amuzant, desigur, dar m-am gândit că trebuie să o cred pe Clarke în privința asta.

Spre surpriza lui, Wells lăsa să îi scape un râs slab, înainte ca expresia lui Bellamy să redevină serioasă.

— Ascultă, știu că ai suferit în moduri pe care nici nu pot să le înțeleg. Nimeni n-ar trebui să treacă prin așa ceva. Dar nu ești singur, da? Nu doar că există o sută de oameni care te consideră erou, de fapt, mai mulți, dar, mă rog, o să-i numărăm mai târziu. Ce vreau să spun e că nu ai doar prieteni, ai o familie. Sunt mândru că ești fratele meu!

Bellamy avea dreptate. Durerea de a o pierde pe Sasha și pe tatăl ei, și nenumărați prieteni pe câmpul de luptă din ziua aceea nu avea să dispară niciodată, dar Pământul era căminul lui, locul de care aparținea. Durerea din inimă parcă i se slăbi un pic, când el și Bellamy se îmbrățișară.

Pământul era locul unde trăia familia sa.

28. BELLAMY

Bellamy se opri în fața barăcii-spital. Aparent, vicecancelarul voia să stea de vorbă cu el, dar nu era în dispoziția necesară pentru o pălăvrăgeală. Era extenuat din cauza bătăliei din ziua precedentă și de urmările oribile. El și Wells îngropaseră deja câțiva pământeni, apoi adunaseră armele pătate de sânge pe care le lăsaseră în urmă. Tabăra urma să țină o ceremonie funerară pentru coloniștii și pentru copiii care muriseră în atac, mai târziu în ziua aceea. Slavă Domnului, Octavia era bine, dar nu toți cei o sută fuseseră atât de norocoși.

Totuși, în ciuda atacului groaznic și a pierderilor umane devastatoare, starea de spirit în tabără era mai bună decât atunci când Bellamy, Wells și Clarke fuseseră aduși în fața oamenilor, cu două nopți în urmă. Lumea râdea din nou, iar noii coloniști le cereau celor o sută sfaturi și ajutor, fără să le mai pese dacă îl înfuriau pe Rhodes.

O parte din Bellamy voia să se întoarcă pe călcâie și să o caute pe Octavia, care se juca de-a v-ați ascunselea cu cei mici. Era dificil să o scape din ochi, după toate întâmplările. Însă, după o clipă, curiozitatea învinse și intră. Baraca era plină de coloniști răniți și de copii, dar obișnuita eficiență a lui Clarke și relația ei cu pacienții făceau ca atmosfera să nu fie prea încărcată. Din fericire, cei mai mulți dintre răniți aveau să își revină repede.

Bellamy se îndreptă spre zona din spate, unde un cearșaf mare, alb fusese prins de tavan și atârnat ca o draperie, să-i ofere vicecancelarului un pic de intimitate. Bellamy derulă în minte tot ce i-ar fi putut spune Rhodes, plănuiu-și răspunsul. Dacă avea de gând să-l amenințe pe el sau pe Octavia, nici nu știa ce avea să-i facă. Nu-i păsa că era rănit și neajutorat, pe un pat de spital.

Făcu semn din cap către gardianul poziționat în fața draperiei, apoi trecu și se uită la bărbatul întins în pat. Rhodes părea mai mic. Nu era doar din cauza trupului extenuat sau a bandajelor înfășurate peste brațe și tors. Era ceva pe chipul său. Nu părea doar învins, părea terminat. Rhodes se ridică într-un cot, cu ceva efort. Bellamy se gândi scurt să îl ajute, dar se răzgândi. Făcuse deja destul pentru ticălosul acela.

— Bună, Bellamy!

— Cum te simți? Întrebă el, mai mult din obișnuință decât dintr-o îngrijorare reală.

Asta spui de obicei, când vezi un tip acoperit de bandaje.

— Clarke și dr. Lahiri spun că o să-mi revin complet.

— Super! zise Bellamy, bățându-se de pe un picior pe altul.

Era ridicol. Ce naiba căuta acolo?

— Te-am chemat pentru că voiam să îți mulțumesc.

— Nu e nevoie, zise Bellamy și ridică din umeri.

Salvase viața lui Rhodes pentru el, nu pentru că ar fi crezut că nebunul acela flămând de putere merita să trăiască. Nu se dădea în vânt după confesiuni. Rhodes se opri și, pentru un moment lung, contemplă spațiul gol de peste umărul lui Bellamy.

— Am ezitat să accept ideea că primii o sută – inclusiv tu – știau mai multe despre viața pe Pământ decât mine. La urma urmei, eu am plănuit călătoria întreaga viață, iar voi – Rhodes îl fixă pe Bellamy cu o privire dură – erați doar o adunătură de delincvenți minori. Ați fost suficient de proști să intrați în belele pe Colonie, de ce aș fi presupus că sunteți suficient de deștepți să supraviețuiți aici?

Bellamy tresări și strânse pumnii, dar își păstră expresia neutră. Auzea în minte vocile lui Clarke și Wells implorându-l să rămână calm, indiferent de ce spunea Rhodes.

— Dar ați fost, continuă vicecancelarul. Nu doar că ați supraviețuit pe Pământ, ați prosperat. Și știu că supraviețuirea aici nu e ușoară.

Se uită la rănila lui.

— Să *trăiești* cu adevărat, ei bine, asta necesită ceva mai mult decât inteligență. Necesită voință.

Bellamy se holba la el, întrebându-se dacă auzise bine. Rhodes tocmai îi laudase pe Bellamy și pe ceilalți? Poate că rănila de la cap erau mai grave decât crezuse Clarke. Își dădu seama că aștepta să spună ceva.

— Mă bucur că vezi lucrurile astfel, zise încet, rugându-se ca în curând Clarke să intre, să își verifice pacientul.

Sau oricine altcineva, de fapt. Nu voia să fie singur cu vicecancelarul nicio secundă în plus.

— Drept care te iert pentru infracțiunea de răpire și ucidere involuntară a cancelarului Jaha.

Bellamy încercă să nu-și arate disprețul pe față, în timp ce aproba.

— Mulțumesc.

Cumva, se gândise la asta, dat fiind că-i salvase viața. De parcă i-ar fi citit gândurile, Rhodes continuă.

— Asta nu e tot. Începând de acum, institui un nou Consiliu. Wells avea dreptate. Doctrina Gaia nu își are locul pe Pământ. Avem nevoie de un sistem nou, unul mai bun. O să fac nominalizările în seara asta. Poate...

Se strâmbă, când un val de durere îl copleși.

— Ai vrea să faci parte din el?

Bellamy clipi de câteva ori, încercând să proceseze ce auzise. Dacă nu se înșela și dacă nu mâncase din greșeală ceva fructe halucinogene de prin

pădure, vicecancelarul Rhodes, cel mai corupt lider pe care îl avusese Colonia vreodată, tocmai îi grațiasse și îi propusese să intre în politică. Bellamy nu se putu abține: izbucni în râs.

— Serios?

— Serios!

Bellamy abia aștepta să îi povestească Octaviei, să râdă amândoi. Doar dacă nu i se va părea amuzant. Poate că O chiar își va *dori* ca el să facă parte din Consiliu. La naiba, ce lucruri nebunești se întâmplaseră în ultimele săptămâni! De ce n-ar fi încercat să conducă lucrurile pentru o vreme? Cu o singură persoană trebuia să vorbească mai întâi.

Cu un zâmbet și un salut din cap, se întoarse și plecă să o caute pe Clarke.

29. GLASS

Fiecare mușchi din corpul lui Glass parcă luase foc. Umerii îi erau juliți de la frânghie. Gambele și pulpele îi palpitau de la extenuare și amenințau să cedeze în orice clipă.

Când văzu colțul unei construcții din lemn ieșind dintre copaci, lăsă să-i scape un suspin de ușurare. Chiar reușiseră să ajungă înapoi în tabără. Pe drum, Luke se foise o dată sau de două ori. Se oprise de câteva ori, să îi dea apă și să se asigure că mai era în viață, ținându-și respirația, îngrijorată, de fiecare dată.

Se împletici printre copaci, până în luminiș. Era așa cum se temuse – zgomotul împușcăturilor și fumul care acoperise cerul de dimineață trebuie să fi fost de acolo. Întreaga tabără arăta ca o zonă de război. Lănci rupte, cartușe de gloanțe, haine sfâșiate și bălți de sânge. Unele barăci erau complet distruse. Altele arătau de parcă cineva încercase să le dea foc. Coloniști în stare de șoc se învârtteau pe-acolo, dar nu recunoscuseră pe niciunul. Parcă se întorsese într-un loc complet diferit și simți un val rece de teamă. Ce se întâmplase cu prietenii ei? Unde era Wells?

Apoi sunetul unei voci cunoscute o făcu să simtă un val de bucurie.

— Glass? strigă Clarke, din ușa barăcii-spital. Tu ești? Oh, nu... acela e Luke?

Clarke alergă spre ei. Wells scoase capul pe ușă și țâșni după ea. Glass se eliberă de ham. Clarke se lăsă în genunchi, să îl examineze pe Luke.

— Glass! strigă Wells, când ajunse lângă ea și o îmbrățișă. Slavă Domnului că te-ai întors. Ești bine?

Ea aprobă, apoi toată groaza și singurătatea, și extenuarea o copleșiră deodată. Acum, că erau în siguranță în sfârșit, își dădu voie să simtă tot ce ascunsese în ultimele zile. Lacrimile îi umplură ochii și începură să-i curgă pe obraji. Wells își puse brațele în jurul ei și o ținu așa, în timp ce ea suspina.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Wells, după o clipă.

Glass își trase nasul și își șterse fața cu mâinile.

— Eram într-o baracă abandonată, departe, în pădure. Părea sigură. Dar apoi ei...

Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— ...ne-au atacat. Pământenii. Nu oamenii Sashei, ceilalți.

O durere profundă străbătu chipul lui Wells, dar Glass știa că nu era momentul să întrebe ce se întâmplase.

— Luke a ieșit să-i pună pe fugă, dar l-au nimerit cu o suliță. Am făcut tot ce am putut, dar nu am avut cum să cos rana. Iar când am încercat să-l aduc aici, ne-au atacat din nou.

Wells înjură în barbă.

— Glass, îmi pare foarte rău că a trebuit să înfrunți toate astea singură.

— E în regulă. Am reușit să ne întoarcem în viață, nu?

Glass reuși să zâmbească, printre lacrimi.

— Să-l ducem pe Luke înăuntru, zise Clarke ferm.

Repede, dar cu grijă, ea și Wells îl ridicară pe Luke, care era încă pe sanie, și se grăbiră înăuntru, cu Glass urmându-i îndeaproape. Intrară în camera aglomerată. Lui Glass nu-i venea să creadă cât de mulți oameni erau răniți.

— Ce s-a întâmplat aici? Întrebă uimită.

— Același lucru care vi s-a întâmplat și vouă, răspunse Wells sumbru, doar că la o scară mai mare.

Glass ridică din sprâncene, cu un milion de întrebări nerostite pe buze. Practic, Wells îi citi gândurile.

— Dar nu-ți face griji. Lucrurile se schimbă în bine aici. În sfârșit, Rhodes își slăbește pumnul de fier. În seara asta votăm un nou Consiliu.

Un bărbat înalt, cu păr cărunt, pe care Glass îl văzuse pe Phoenix, veni spre ei, șchiopătând. Făcu semn din cap în direcția sa, apoi îi zise ceva lui Clarke. Vorbeau pe un ton serios, examinând atent piciorul lui Luke, luându-i pulsul și ascultându-i respirația. Clarke umplu o seringă dintr-o sticlută și-i injectă ceva în umăr. Apoi începu să curețe rana și să o coasă. El tresări în somn, dar nu se trezi.

Glass rămase pe loc neputincioasă. Fusesse atât de concentrată să-l aducă pe Luke înapoi în tabără, încât nu își dăduse voie să se gândească la ce i-ar putea spune prietenii ei când va ajunge aici. Clarke și bărbatul mai în vârstă veniră spre ea. Încercă să le citească expresiile, dar amândoi erau impasibili.

— Glass, el este dr. Lahiri, începu Clarke, eu mi-am făcut ucenicia cu el, pe Colonie. Este un medic excelent.

— Îmi pare bine să te cunosc, Glass!

Dr. Lahiri întinse o mână, iar ea o scutură, parcă amorțită. Era sfâșiată între nevoia de a afla care era starea lui Luke și dorința disperată să nu audă vești proaste. Înghiți și se forță să rămână calmă, indiferent de ce vor spune.

— Ești foarte norocoasă, zise dr. Lahiri, cu un zâmbet.

Glass lăsă să îi scape un oftat de ușurare.

— O să fie bine. Dar, dacă nu ai fi ajuns cu el acum, și-ar fi pierdut piciorul. Sau mai rău.

Dr. Lahiri îi puse o mână pe umăr.

— L-ai salvat, Glass! Ar trebui să fii foarte mândră de gestul tău.

— O să fie bine, zise Clarke și o trase într-o îmbrățișare. I-am dat o doză mare de antibiotice și îl vom supraveghea cu mare atenție. E un tip puternic. Și e norocos să te aibă.

— Cred că e invers, zise Glass, printre lacrimi.

— Vrei să stai cu el? Întrebă Clarke. Pot trimite pe cineva să îți aducă ceva de mâncare.

Glass aprobă și se lasă să cadă pe pat. Se ghemui lângă Luke, cu mâna pe pieptul lui, simțindu-i bătăile inimii sub palmă. Îi ascultă respirația liniștită, acum regulată. În cele câteva zile petrecute în baracă, se gândise că tot ce îi trebuia pe lumea asta era Luke. Iubise mica lor ascunzătoare, viața lor secretă, unde nimeni nu-i deranjase și putuseră să stea singuri toată ziua. Dar acum, după ce fusese atât de aproape să îl piardă și trecuse teste despre care nici nu știuse că erau posibile, simțea altceva. Înconjurată de oamenii aceia care lucraseră atât de mult și cărora le păsa enorm, Glass știa că ei doi nu aveau nevoie doar unul de altul. Aveau nevoie de comunitatea lor. Erau acasă.

30. CLARKE

Mergeau în tăcere. Singurul sunet care se auzea era cel al frunzelor strivite sub picioarele lor și foșnetul vântului printre copaci. Toate frunzele aveau nuanțe de galben viu, portocaliu catifelat și roșu intens. Dacă n-ar fi trebuit să fie atentă pe unde călca, Clarke ar fi stat cu ochii pe sus toată ziua. Razele soarelui pătrundeau printre crengi și îi scăldau pe Clarke, Bellamy și Wells în tonuri aurii. Aerul era mult mai rece decât fusese cu câteva zile în urmă și avea un miros plăcut înțepător.

Clarke se înfioră, dorindu-și să fi avut încă o jachetă. Adunau pieile tuturor animalelor pe care Bellamy și ceilalți vânători le aduceau, dar încă erau puține. Avea să treacă mult timp până să strângă suficientă blană pentru toată lumea.

Fără o vorbă, Bellamy își puse brațele în jurul ei și o ținu aproape, în timp ce continuau să înainteze prin pădure. Max trimisese vorbă că înmormântarea Sashei se va ține a doua zi și erau în drum spre Mount Weather.

Wells mergea un pic mai în față, dar Clarke știa că era mai bine să îl lase în pace. Cu tot haosul și nebunia din ultimele zile, Wells abia avusese timp să proceseze pierderile suferite și, evident, era recunoscător pentru ocazia de a fi singur cu gândurile lui. Totuși, asta nu o împiedica să o doară sufletul pentru el, privindu-l cum își înclina capul și scana copacii, așteptându-se ca Sasha să se coboare de undeva, în orice clipă. Sau poate că doar privea frunzele colorate, încercând să accepte faptul că niciodată nu va putea vorbi cu ea despre frumusețea lor, nu le va vedea niciodată plutind și așezându-se în părul ei negru. Asta era partea cea mai rea când pierdeai pe cineva – să găsești un loc în care să depozitezi toate gândurile și senzațiile pe care altfel le-ai fi împărtășit cu acea persoană. Când crezuse că părinții ei erau morți, avusese momente când fusese sigură că inima ei va exploda, încercând să țină în ea tot.

Totuși, când se apropiară de Mount Weather, Clarke alergă să îl ajungă din urmă pe Wells. Își strecură mâna în a lui. Nu existau cuvinte pe care să i le spună ca să-i diminueze durerea. Voia doar să îi amintească faptul că nu trebuia să treacă prin asta singur. Erau acolo împreună. Ajunseră la satul pământenilor chiar înainte de lăsarea nopții. Max deschise ușa de la prima bătaie, de parcă ar fi știut că erau ei. Baraca lui era dureros de ordonată. Toate bucățile de mașinării și toate dispozitivele pe jumătate finalizate, care îi umpluseră masa înainte, fuseseră adunate și înlocuite cu nenumărate feluri de mâncare.

— Vă rog, serviți-vă, zise Max și făcu semn spre masă.

Niciunuia nu prea îi era foame, dar se așezară cu Max și îi povestiră ce se întâmplase de când părăsiseră Mount Weather. Aflase despre atac, dar nu știuse despre inițiativa vicecancelarului de a supune la vot un nou Consiliu.

— Deci, acum ești în Consiliu? îi zise lui Bellamy, zâmbind pentru prima dată în seara aceea.

Bellamy aprobă, iar fața i se înroși ușor, de jenă și mândrie.

— Da, crede-mă, am fost la fel de surprins când m-au votat, dar, hei, eu doar le dau oamenilor ce vor.

— Și Wells a fost ales, zise Clarke. De fapt, el a fost ales primul, mult înaintea lui Bellamy.

Zâmbi, privindu-i pe rând. Bellamy îi întoarse zâmbetul. Wells nu.

— Mă bucur mult să aud asta, zise Max și puse o mână pe umărul lui Wells. Oamenii voștri sunt norocoși să aibă un lider atât de tânăr. Știu că o să-l faci mândru pe tatăl tău, Wells. O să ne faci mândri pe toți.

— Mulțumesc, zise Wells și îl privi în ochi, pentru prima dată.

În timp ce îl ajutau pe Max să adune vasele folosite, le povestise despre planul pentru a doua zi.

— Obiceiul nostru este să ne îngropăm morții în zori. Noi credem că acela este momentul pentru reînnoire. Sfârșitul și începutul sunt inseparabile, la fel ca momentul dinaintea zorilor și a celui de după.

— Frumos! zise Clarke încet.

— După Cataclism, strămoșii noștri au fost nevoiți să se lupte brusc cu ideea că lumina nu vine mereu după întuneric. Că într-o zi soarele s-ar putea să nu mai răsară. Atunci a început această tradiție. Chiar este grațitudine în faptul că soarele mai răsare încă o zi.

— Pariez că Sashei îi plăcea ideea, zise Wells, cu un zâmbet care nu îi cuprinse și ochii.

Ceva se schimbase pe chipul lui, se gândi Clarke, în timp ce îl privea în lumina lumânării. Avea ceva mai dur, dar și mai înțelept.

— Max, te deranjează dacă petrec noaptea în casa din copac? întrebă Wells.

— Deloc. Deși s-ar putea să fie cam rece acolo.

— Mă descurc. Ne vedem dimineată.

— Te conduc, zise Clarke și se ridică în picioare. Vreau să mai verific o dată camera cu radioul, dacă nu e o problemă.

Max aprobă.

— Sigur.

Bellamy rămase să-i țină companie lui Max, iar Clarke și Wells ieșiră în noapte.

— Ești sigur că o să fii bine afară, singur, peste noapte? îl întrebă Clarke, în timp ce se apropiau de casa din copac.

Wells îi aruncă o privire pe care nu prea reuși să o descifreze – un amestec de tristețe și amuzament.

— Nu o să fiu singur, zise el încet. Nu chiar.

Clarke nu trebui să întrebe ce voia să spună. Îi strânse brațul, apoi îl pupă scurt pe obraz și îl lăsă cu amintirile lui. Ea se întoarse repede la intrarea în Mount Weather și dispăru în buncăr, înapoi la locul care îi devenise foarte familiar. Se jucă cu butoanele radioului, degetele mișcându-i-se din memoria mușchilor. Trecu prin combinațiile obișnuite pe care îi plăcea să le încerce, începând cu cea care funcționase în ziua aceea, când auzise vocea mamei sale. Dorința de a o auzi din nou era una fizică, tânjea după ea.

Trecu o oră, fără rezultat. Clarke nici nu mai era sigură dacă fâșâitul și paraziții radioului erau în mintea ei sau veneau din difuzor. O dureau spatele, pentru că stătea aplecată peste pupitru, iar capul începuse să îi vâjâie. Probabil că Bellamy avea să vină să o caute în orice moment. Se ridică și își întinse brațele deasupra capului, apoi se aplecă într-o parte și în cealaltă, scuturându-și încheieturile. Știa că ar fi trebuit să închidă sistemul, dar nu era pregătită. *Încă o dată*, își zise. *Doar o dată*. Se așeză la loc și începu să umble la butoane.

Era atât de concentrată să asculte schimbările tonale ale paraziților, că aproape nu observă tropăitul pașilor de pe hol, până când ajunseră chiar lângă ușă. Erau repezi și grei. *Trebuie să fie mai târziu decât am crezut*. Clarke se răsuci în scaun și se uită spre ușă.

— Bellamy? Tu ești? Max?

Pe hol se făcu liniște, oricine era acolo se opri. Clarke se ridică de pe scaun, cu părul de pe ceafă ridicat. Cu siguranță, Bellamy nu i-ar fi jucat astfel de feste, după toate prin câte trecuseră. Să se fi întors pământeni cei violenți?

Două siluete intrară în cameră, una în spatele celeilalte. Înainte să își dea seama ce se întâmpla, Clarke se trezi înfășurată de două perechi de brațe, plângând de bucurie.

Nu era Bellamy.

Erau părinții ei.

În dimineața următoare, Clarke, Wells și Bellamy stăteau unul lângă altul pe faleza ce dădea spre râu, înfiorați de răcoarea zorilor. Șir după șir de pietre ieșite din pământ, cu numele săpate în ele, ilizibile la acea oră matinală. Max stătea la capul unui mormânt gol, privind tăcut înăuntru. Trupul Sashei aștepta în apropiere, înfășurat strâns într-un vâl de culoarea pământului care în curând avea să o acopere.

Clarke își petrecuse toată noaptea de vorbă cu părinții ei, dacă de vorbă era expresia potrivită pentru a descrie șuvoiul de cuvinte, suspine și râsete

care se auziseră ore în șir, după reunirea lor. Părinții săi erau mai slabi decât ultima dată când îi văzuse, iar în barba tatălui ei erau multe fire albe, dar altfel arătau exact la fel. Când, în sfârșit, reușise să se oprească din plâns, mama lui Clarke pusese o grămadă de întrebări despre tot ce se întâmplase în timpul procesului ei, despre detenție și despre venirea pe Pământ. Dar tatăl ei abia dacă scosese o vorbă. Doar zâmbise și se uitase la Clarke, ținând-o de mână, de parcă se temea că va dispărea în orice clipă.

Le povesti cum fusese scoasă din celulă, le spuse despre aterizarea violentă, despre Thalia, și Wells, și Bellamy, și Sasha. În timp ce vorbește, simțise cum devenise mai ușoară. Parcă purtase cu ea două seturi de amintiri, mai bine de un an, amintirea a ceea ce se întâmplase și felul cum își imaginase că vor reacționa părinții ei. Iar acum, de câte ori tatăl zâmbise sau de câte ori tresărise mama sa, tot mai mult din greutatea aceea se risipise. Clarke fusese disperată să afle despre timpul petrecut pe Pământ, dar până să termine mama cu întrebările, se făcuse aproape dimineață.

Hotărâseră că era mai bine pentru ei să rămână la Mount Weather decât să apară brusc la înmormântarea Sashei. Deși se înțeleseseră bine cu pământenii, amintirea trădării primilor coloniști era încă prea proaspătă.

Stând între Bellamy și Wells, Clarke simțea un amestec ciudat de exaltare și regret. Așa păreau să funcționeze lucrurile pe Pământ. Se întâmplau prea multe, erau prea multe lucruri de procesat, ca să simți doar o emoție odată. Se întoarse într-o parte, să-l privească pe Wells, întrebându-se dacă se simțea la fel sau dacă suferința îl acapara cu totul.

Soarele străbătea linia orizontului, trimițând raze portocalii și roz deasupra ei, în timp ce Max își îngropa singurul copil. Cu o voce răgușită, care o făcu pe Clarke să simtă o durere în piept, le împărtășea câteva dintre amintirile lui preferate cu Sasha, unele stârnind chicoteli printre pământenii adunați acolo, în timp ce altele făceau ca sute de ochi să lucească înlăcrimați.

În timp ce își ștergea o lacrimă de la ochi, Max gesticulă spre Wells și îl întrebă dacă voia să spună ceva. El aprobă, dădu drumul mâinii lui Clarke și își păși în față.

— Legătura pe care o simți cu alți oameni nu ține de geografie sau de spațiu, începu Wells.

Deși Clarke îl vedea cum tremură, vocea lui era puternică și clară.

— Eu și Sasha am crescut în două lumi diferite, fiecare dintre noi rătăcind și visând la cum era în cealaltă. Eu priveam de sus, fără să știu dacă oamenii supraviețuiseră aici, pe Pământ. Nu știam dacă vreodată o să punem din nou piciorul pe această planetă sau dacă asta se va întâmpla în timpul vieții mele. Iar ea privea în sus – arătă spre stelele care se estompau, încă slab vizibile pe cerul albastru-închis – și se întreba dacă era cineva acolo. Dacă supraviețuise

cineva călătoriei în spațiu. Dacă oamenii reușiseră să rămână în viață în toți acei ani. Pentru amândoi, obținerea unor răspunsuri nu părea posibilă. Dar un milion de forțe micuțe ne-au împins unul spre altul și am aflat răspunsurile la întrebările noastre. Ne-am găsit unul pe celălalt, chiar dacă a fost doar pentru o clipă.

Wells trase aer în piept și expiră încet.

— Sasha a fost răspunsul meu.

Clarke se înfioră, deși de data asta nu era de la frig. Wells rezumase perfect. Tot ce fusese legat de prezența lor pe Pământ păru-se atât de improbabil, de uimitor. Și totuși ultimele luni fuseseră mai reale pentru ea decât toți anii petrecuți pe Colonie. Clarke abia își amintea cum erau diminețile fără aerul răcoros, fără iarba udă și fără cântecul păsărilor. Nu mai putea să își închipuie cum era să lucreze ore în șir sub neoanele centrului medical, în loc să-și ajute pacienții să se vindece în lumina soarelui, așa cum era firesc pentru trupurile lor.

Încercă să își imagineze cum ar fi fost viitorul ei, dacă nimic din toate acelea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu i-ar fi spus lui Wells despre experimentele părinților ei, dacă el nu i-ar fi povestit tatălui său, dacă ea nu ar fi fost condamnată, dacă Wells nu ar fi umblat la camera pneumatică, dacă cei o sută nu ar fi venit pe Pământ, dar imaginea, pur și simplu, se dizolvă și deveni întunecată. Nu era decât trecutul. Asta era viața ei acum.

Clarke văzu cum câțiva dintre prietenii Sashei îi ridicau trupul și o lăsau încet în pământ. Șopti un rămas bun de la fata care ajutase la transformarea Pământului în căminul lor, care îl readusese la viață pe Wells, după ce fusese captiv în întuneric. *Acum el va fi bine*, își zise Clarke, privindu-l cum se alătura pământenilor care aruncau câte un pumn de pământ în mormânt. Dacă învățase ceva aici, era că Wells era mai puternic decât crezuse. Toți erau.

Bellamy luă mâna lui Clarke, apoi se aplecă și șopti:

— N-ar trebui să mergem să vedem ce fac părinții tăi?

Ea se întoarce spre el și își lăsă capul într-o parte.

— Nu crezi că e un pic prea devreme să îmi cunoști părinții? îl tachină. La urma urmei, suntem împreună de mai puțin de o lună.

— O lună pe Pământ înseamnă cam zece ani în spațiu, nu crezi?

Clarke aprobă.

— Ai dreptate. Și presupun că asta înseamnă că nu pot fi supărată pe tine, dacă vei decide să mă părăsești peste câteva luni, pentru că asta înseamnă câteva zeci de ani.

Bellamy își puse brațele în jurul taliei ei și o trase aproape.

— Vreau să petrec eoni cu tine, Clarke Griffin.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

— Mă bucur să aud asta, pentru că nu există cale de întoarcere. Suntem aici pentru totdeauna.

În timp ce rostea cuvintele, o ciudată stare de liniște o învăluia, atenuând pentru moment durerea zilei. Era adevărat. După ce petrecuseră trei secole încercând cu disperare să se întoarcă pe Pământ, reuşiseră. În sfârşit, erau acasă.

MULȚUMIRI

Sunt profund recunoscătoare extrem de talentatei echipe de la Alloy. Josh, instinctele tale creatoare sunt și mai precise decât lovitura ta de golf și e o plăcere să îți văd creierul în acțiune. Sara, inteligența și bunătatea ta creează un mediu în care poveștile înfloresc și mă fac să mă simt ca acasă. Les, mulțumesc că ai crezut în acest proiect și că ai folosit magia ta specială ca să-l ajuți să prindă aripi.

Imense îmbrățișări spațiale lui Heather David, ale cărui creativitate și tenacitate au dus la cea mai bună zi din viața mea. Și le mulțumesc lui Romy Golan și lui Liz Dresner, pentru că au transformat harababura mea de cuvinte într-o carte minunată.

Rămân impresionată de Joelle Hobeika, care mă uimește cu talentul ei, cu priceperea ei în arta povestirii și cu abilitatea de a face totul mai amuzant. Lucru valabil și pentru Annie Stone, cel mai inteligent și cel mai bun susținător-editor pe care și-l poate dori un scriitor.

Un milion de mulțumiri incredibilei echipe de la Little Brown, pentru munca lor, pentru creativitate și pentru talentul în domeniul publicațiilor. Și mulțumiri speciale minunatei mele editoare Pam Gruber, a cărei viziune clară în privința seriilor ne-a ajutat să mergem în direcția bună, și fabulosului meu agent de presă, Hallie Patterson.

De asemenea, cred că sunt extrem de norocoasă să lucrez cu Hodder&Stoughton, care m-au impresionat cu devotamentul și cu entuziasmul lor pentru *Cei 100*. În particular, le mulțumesc lui Kate Howard, Emily Kitchin și Becca Mundy, pentru că m-au făcut să mă simt ca acasă peste Ocean (pe mine și pe cei o sută de adolescenți delincvenți din spațiu).

Ca întotdeauna, le mulțumesc prietenilor mei minunați, amuzanți, care m-au susținut. Vă datorez fiecăruia câte o băutură la Puck Fair/Red Bar/Jack the Horse/Henry Public/ Café Luxxe/Father's Office/Freud și în toate celelalte locuri în care am apărut, pe jumătate adormită, în diferite faze ale izolării mele. O medalie specială pentru servicii merituose îi acord lui Gavin Brown, care a făcut tot posibilul să țină această poveste „pe linia de plutire”.

De asemenea, îi sunt imens îndatorată lui Jennifer Shotz, ale cărei talent și imaginație au modelat povestea, în multe feluri.

Îi mulțumesc familiei mele, mai ales minunaților și infinit încurajatorilor mei părinți, Sam și Marcia, care m-au făcut scriitor. Sunteți iertați.

Și, ultimii, dar nu cei din urmă, mulțumiri foarte speciale cititorilor mei, al căror entuziasm mă face să mă simt cea mai norocoasă fată de pe Pământ. #Bellarke forever.

